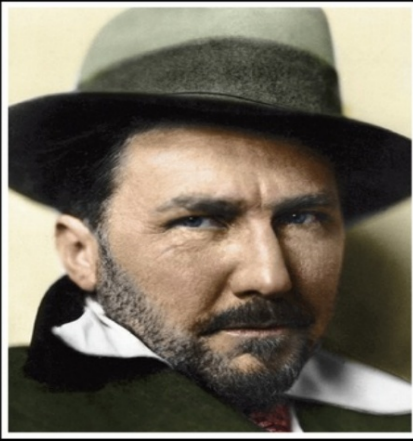
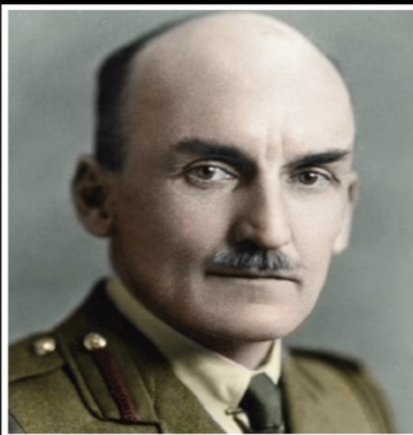
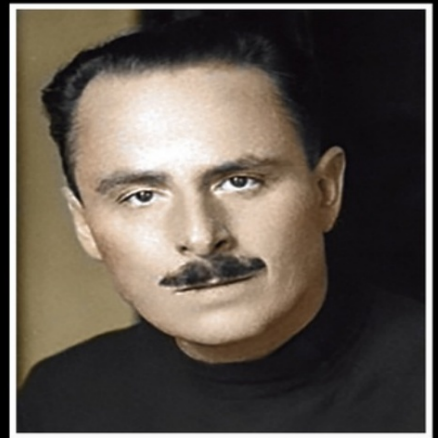
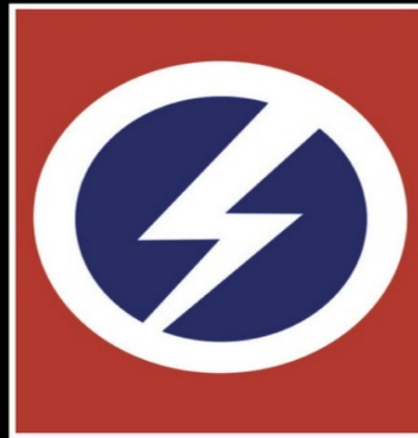

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

Фашистички гласови

Есеји из „Фашистичког кварталника“ 1936–1940

Први том

Фашистички гласови

Есеји из „Фашистичког кварталника“ 1936–1940

Први том

Ауторска права © 2019 Sanctuary Press Ltd

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не сме се репродуковати ни у ком облику, било којим електронским или механичким средствима, укључујући фотокопирање, снимање или складиштење и преузимање информација, без писмене дозволе издавача.

Санктуари Прес Лтд

Шелтон улица 71-75

Ковент Гарден

Лондон WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com

Имејл: info@sanctuarypress.com

ФАШИСТИЧКИ ГЛАСОВИ - ПРВИ ТОМ

Ово издање садржи есеје аутора:

Џон Бекет
Џејмс Дренан
Нора Елам
Генерал Франко
Генерал-мајор Џ. Ф. Ц. Фулер Јозеф
Гелс Џ. К. Хејдон
Макс Хангер
Џоријан Џенкс
Вилијам Џојс
Др Роберт Леј
Френсис Меквеј
Сер Освалд Мозли
Езра Паунд Видкун
Квислинг
Алфред Розенберг
Артур Рид Ен Силиг-
Томан Клод
Сатон Александар Рејвен
Томсон А. Јусуф
Али

Садржај

Фашистички гласови

Филозофија фашизма, аутор Сер Освалд Мозли; Немачка и
њене жене, ауторка Ан Зелиг-Томан; Шта је социјализам?, аутор
Јозеф Геелс; Светска филозофија и спољна
политика, аутор Алфред Розенберг; Фашизам, жене и демократија, ауторка
Нора Елам; Драгоцени хектари, аутор Јориан Џенкс; Хитлеров
Берхтесгаден, идила Нове Немачке,
ауторка Џоан Морган; Нордијска светска федерација, аутор Видкун Квислинг;
Тумачење фашизма, аутор Клод Сатон; Рат у Шпанији, аутор
генерал-мајор Ј. Ф. Џ. Фулер; Говор генерала Франка о
економској ортологији, аутор Езра Паунд; Узроци кризе, аутор А.
Рејвен Томсон; Издања
револуција, аутор Езра Паунд; Марксизам, доктрина пропадања,
аутор Франсис Мекевој; непријатељ је либерализам,
аутор Џ. К. Хејдон; Томас Карлајл -
националсоцијалиста, аутор Вилијам Џојс; Вилијам Морис -
националсоцијалиста, аутор Артур Рид; Јеврејски мит,
аутор „Скептикус“

Муслимански свет и Палестина, аутор А. Јусуф Али; Фашизам и
дијалектика, аутор А. Рејвен Томсон; Лишени тла, аутор
Франсис Мекевој; Корпоративна економија, аутор А. Рејвен
Томсон; Нацистички покрет у перспективи, аутор Џејмс
Дренан; Социјалдемократија у пропадању, аутор Џон Бекет; Фашизам
и рат, аутор генерал-мајор Ј. Ф. Џ. Фулер; Напред у
фашизму, аутор Освалд Мозли; Снага кроз радост, аутор др
Роберт Леј; Немачки зимски рад на помоћи, аутор
Макс Хунгер

Филозофија фашизма од стране Сер Освалда Мозлија

Предавање које је сер Освалд Мозли одржао на Унији говорника енглеског језика у среду, 22. марта 1933. године.

О Ваши противници тврде да фашизам нема историјску позадину или филозофију, и мој је задатак овог поподнева да сугеришем да фашизам има корене дуго у историји и да је одржаван неким од најбољих летова спекулативног ума. Наравно, свестан сам да се не везује много филозофије за наше активности у ступцима дневне штампе, и када сте прочитали да треба да држим предавање о „Филозофији фашизма“, вероватно су многи од вас рекли: „Какве везе овај гангстер има са филозофијом?“ Међутим, верујем да ћете веровати да та велика огледала јавног ума не дају увек још тачан одраз, и док читате само о узбудљивијим тренуцима нашег напретка, ипак постоје и други тренуци који имају извесну дубину у мислима и конструктивној концепцији. До сада је донекле тачно да фашистичка филозофија није попримила још конкретан и дефинитиван облик, али морате запамтити да фашистичка вера постоји тек нешто више од десет година: то је раст последње деценије. Међутим, његова филозофска позадина је већ способна за извесну формулацију, а то се догодило у далеко краћем временском периоду него одговарајући развој у било којој другој великој политичкој вери у историји. Баш као што је сам фашистички покрет, у неколико великих земаља, напредовао ка моћи феноменалном брзином, тако је и фашистичка вера и филозофија као трајна концепција, став према животу, напредовала далеко брже него филозофије старијих вера. Узмимо за пример либерализам: протекао је веома дуг интервал између списа људи попут Волтера и Русоа и коначног формирања либералног кред у рукама енглеских државника крајем осамнаестог и почетком деветнаестог века.

У ствари, ови велики политички покрети и психолошки превирања су се само врло споро кристализовали у дефинитиван систем мишљења, као и систем деловања; а у фашистичком случају вероватно је прилично ретко очекивати да ће на крају десет година попримити конкретан кристализован облик. Ипак, верујем да се фашистичка филозофија може изразити разумљивим терминима и, иако даје потпуно нов допринос мишљењу овог доба, ипак се може показати да и своје порекло и своју историјску потпору црпи из устаљене мисли прошлости.

У првом случају, сугеришем да је већина филозофија деловања изведена из синтезе културних сукоба у претходном периоду. Тамо где, у домену културе, мишљења, апстрактне спекулације, пронађете две велике културе у оштрој антитези, обично ћете у следећем домену деловања пронаћи неку синтезу у пракси између те две оштре антитезе која води до практичног кред деловања. Ова концепција вам може изгледати као да донекле сугерише шпенглеровски приступ; и сасвим је тачно да је велики немачки филозоф вероватно учинио више од било кога другог да ослика широку позадину фашистичке мисли. Али то је веома широка позадина. То је велика позадина светске историје из које произилази фашистички предлог.

Не много више од тога. И могуће је да га да се прилижи теми спречава његов урођени песимизам, који, заузврат, скромно их вам рекао да произилази из његовог потпуног непознавања модерне науке и развоја машинства.

Ако погледате кроз Шпенглере наочаре, сигурно ћете доћи до закључка о *****ebook converter DEMO Watermarks*****

екстремни песимизам јер замагљују фактор који по први пут ставља у руке човека способност да у потпуности елиминира проблем сиромаштва. И верујем да је управо погрешно разумевање овог огромног новог фактора од стране нашег немачког филозофа оно што га доводи до његовог песимистичког закључка. Ипак, то ни на који начин не умањује његов огроман допринос светској мисли.

С правом ћете закључити да мој предлог о спајању наизглед супротстављених култура које у следећем доу акције воде до стварања филозофског детета тог периода, које се изражава у акцији, има неке корене у Шпенглеровој мисли. Али мислим да вам могу показати како се та теза у пракси функционише у фашистичком случају. Сугерисао имам да је у прошлом веку главна интелектуална опора настала из огромног утицаја Ничеанске мисли на хришћанску цивилизацију дугу две хиљаде година. Тај утицај је само веома споро остварен. Његове пуне импликације се тек данас разоткривају. Али где год да се окренете у модерној мисли, наћи ћете резултате те колосалне опоре за овладавање умом и духом човека. Постојала је религија која је, што се тиче Запада, вековима у великој мери доминирала људском мишљу. И одједном, по први пут, та религија и та мисао су ефикасно доведене у питање, а њени темељи, бар за сада, ису су пољуљани. Осуђена је са јасном енергијом и изванредним генијем – фундаментално осуђена.

Ја не износим – као што ћете касније видети – сам аргументе против хришћанства, јер ћу вам показати како верујем да су Ничеовска и хришћанска доктрина способне за синтезу. Али у овом тренутку је неопходно да испитам суштинске разлике између ова два веровања и да видим где су се разлике акумулирале, а где се појављују сличности.

Ниче је, као што знате, довео у питање све темеље хришћанске мисли. Он је, у ствари, рекао: „Ово је религија рока и сластољубива. Ово је вера људи који беже од живота, који се неће суочити са стварношћу, који траже спасење у неком сањарећем загромоћеном животу – спасење које немају ни виталности ни мушкости да задојуре за себе овде на земљи. Оно је изведено из духа сластољубивости и предаје.“ Осудио га је једном великом фразом, ако се дојро сећам, као „религију која је оковала и ослабила човечанство.“

И уместо ове вере, он је створио концепцију надчовека, човека који се суочава са тешкоћама, опасношћу, иде напред кроз материјалне ствари и кроз тешкоће околине, да их постигао, поједио и створио, овде на земљи, свој свет. То је био изазов целокупној основи, не само мисли већ и живота. И то је потресло до темеља мисао света. Морало је изгледати, онима који су се озбиљно авили том контроверзом у то време, да једно или друго од тих веровања мора изаћи као појединак, и да једно или друго мора умрети; да је било каква комбинација, било каква синтеза тих супротстављених доктрина потпуно искључена.

Сада верујем, као што се тако често дешава у свакодневном животу, да су веровања која изгледају толико различита заправо подложна извесном помирењу када се пажљивије испитају, па чак и извесној синтези; и мислим да вам могу показати да заправо, у данашњој фашистичкој доктрини, налазите потпуно венчање великих карактеристика ова веровања. С једне стране, у фашизму, преузетом из хришћанства, директно преузетом из хришћанске концепције, налазите огромну визију служења, самоодрицања, саможртвовања за дојро ит других, за дојро ит света, за дојро ит своје земље; не елиминисање појединца, колико спајање појединца са нечим много већим од њега самог; и имате ту основну доктрину фашизма - служење, самопредаја - ономе што фашиста мора сматрати највећим циљем.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

и највећи импулс на свету. С друге стране, из Ничеанске мисли налазите мужевност, изазов свим постојећим стварима које ометају марш човечанства, апсолутно одрицање од доктрине предаје; чврсту способност да се ухватите у коштац са свим препрекама и да их превазиђете. У ствари, имате стварање доктрине људи снаге и самопомоћи, што је друга изузетна карактеристика фашизма.

Стога налазимо — мислим да могу да тврдим — неку везу те две велике доктрине које се изражавају у практичном кредо фашизма данас. И то се, заправо, огледа у целом нашем ставу према животу. Можемо га свести на најситније детаље општег постојања. Од најширег и најапстрактнијег схватања можемо се спустити на најдетаљније ствари свакодневног живота.

Захтевамо од свих наших људи преовлађујућу концепцију јавне службе, али им такође признајемо заузврат и верујемо да и, у фашистичкој концепцији, држава треба да призна апсолутну слоободу. У свом јавном животу, човек се мора понашати као достојан члан државе, у свакој својој акцији мора се прилагодити доприносу нације. С друге стране, он од државе заузврат добија потпуну слоободу да живи и развија се као појединац. И у нашем моралу – и мислим да могу да тврдим да је то једини јавни морал у коме се приватна пракса потпуно поклапа са јавним протестом – у нашем моралу једини тест сваког моралног питања јесте да ли оно на било који начин омета или уништава моћ појединца да служи држави. Он мора да одговори на питања: „Да ли ова акција штети нацији? Да ли штети другим члановима нације? Да ли штети мојој сопственој способности да служим нацији?“ И ако је одговор на сва та питања јасан, појединац има апсолутну слоободу да ради шта год жели; и то појединцу даје далеко највећу меру слоободе под државом коју је било који систем под државом или било који верски ауторитет икада дао појединцу.

Најближи приступ том моралном тесту био је вероватно приступ грчке цивилизације, која је по организацији, наравно, имала концепцију државе не много инфериорнију од данашње фашистичке концепције.

Тај став, та филозофска позадина намеће фашисти одређена веома јасна правила друштвеног понашања, која представљају детаљан изазов постојећем поретку ствари, мада нећемо дуго улазити у ове детаље, осим што ћемо показати да се ови широки принципи могу сводити на детаље. На пример, сматрамо смешним систем у коме човек може бити кажњен новчаном казном ако чак и ризикује да се повреди попијајући пиће након сата када је то легално, али који, у свом јавном својству веће или мање јавне личности, може потпуно некажњено предузети акције које могу угрозити целу структуру државе. Ако ризикује и најмању штету по себе, сва снага закона је молиласана против њега; па ипак, у свом јавном својству он може угрозити цео живот нације: може угрозити саме ступове државе.

Фашистички принцип је приватна слообода и јавна служба. То нам намеће, у нашем јавном животу и у нашем ставу према другим људима, одређену дисциплину и одређено ограничење; али само у нашем јавном животу; и јавних заиста снажно тврдио да је једини начин да се постигне приватна слообода ио путем јавне организације која је унела неки ред у економски хаос који постоји у данашњем свету, и да се таква јавна организација може оследи сам методима ауторитета и дисциплине које су својствене фашизму.

Да се вратимо на филозофску страну, међутим, налазимо да је фашисти његова филозофија природно наметнула одређену дисциплину у његовом животу, уређени атлетизам, како их га је назвао, и осећај поверења у вођство, веру у ауторитет, што је страно другим покретима. И овде се одмах доводимо у сукоб са основним начелима социјализма и либерализма.

Социјализам се, наравно, оштро разликује од либерализма у својој концепцији економске организације;

*****конвертер е-књига ДЕМО Вотермаркс*****

али у филозофији мислим да постоји мало социјалиста или либерала који би се не сложили да они заиста имају заједничко порекло ако се вратимо довољно далеко уназад у Волтер-Русоовом животном ставу; а пре свега овом другом. Сада, смем ли вам предложити фундаменталну разлику која се овде јавља између либерализма и социјализма с једне стране и фашизма с друге стране? Русо је, по нашем мишљењу, или направио велику грешку или је био много погрешно схваћен. Русо је рекао једнакост. Ми одговарамо: Ако мислите на једнакост могућности, да; ако мислите на једнакост људи, не. То је апсурд. Лично верујем да је, ако се правилно прочита, Русо мислио на једнакост могућности, да је главни напад Русоа био усмерен – и с правом усмерен – на декадентни систем под којим је живео. У ствари, рекао је: „Апсурдно је да ово испослано, декадентно француско племство“ (како су несумњиво били у то време) „за се не захтева привилегије које гуше живот нације. Једнакост могућности је фундаментална ствар. Нека владају они који су способни да владају. Нека нико не влада зато што се његов деда показао способним да влада.“ То је била попуна против привилегија, потврда да човек талента и способности треба да буде човек који води послове велике нације. Али ту доктрину су његови каснији следбеници прихватили као значење једнакости људи, да су сви људи једнаки.

Из те конструкције произилази цела заграда, како је ми видимо. То је очигледан и јасан апсурд. Један човек, по уму и физичкој форми, изузетно се разликује од другог. То није питање, како социјалисти често кажу, моралне или духовне једнакости. То је сасвим друга ствар. Морално и духовно, човек који чисти под великог предузећа може бити знатно супериорнији од менаџера тог предузећа. Али питање је који је човек погодан за који посао. Која је одговарајућа функција коју он треба да обавља? Неки људи су доктори у једној ствари, а неки у другој.

Свакако, ми потпуно елиминисамо концепт друштвене класе из фашизма јер се он заснива на случајности наслеђивања; али кажемо да су одређени људи природно склони да раде одређене ствари, а други нису. И када једном усвојите ту основу мишљења, доводите у питање целу концепцију демократије.

Ви доводите у питање веровање да свако питање на свету, ма колико компликовано било, може решити било ко, ма колико неискусан био; и заиста, гледано у том светлу, апсурдно је да техничара у влади или у било чему другом могу подучавати људи који се баве том темом око пет минута годишње. Када њих ушао у инжењерску радионицу, посматрао инжењера како ради свој посао, а затим почео да му говорим како да га ради, рекао ми је и с правом – да сам дрзак. Слично томе, то што се од човека који није уопште проучио проблем земље очекује да спусти шољу пива на пулт и оде до ирачког места и да детаљна упутства о томе како ће се његова земља управљати током наредне четири године, чини нам се бесмисленом идејом. „Сви људи су једнаки и сви људи су подједнако квалификовани да изнесу мишљење о било којој теми, све док је то тема тако компликована као што је влада земље“: то је тумачење које је социјалдемократија дала списима Русоа и та концепција је очигледно апсурдна. Међутим, то је филозофска основа целог демократског система. Стога доводимо у питање ту основну концепцију да су сви људи једнаки да пресуђују о свим проблемима. Прихватамо и усвајамо једнаке могућности и стојимо – и морамо се супротставити – концепцији привилегованог наслеђа.

Када се човек докаже, може достићи највише положаје у земљи, и цео наш организамни систем мора бити тако осмишљен. Али он неће бити на врху само зато што је његов отац или деда био тамо пре њега. И тако, с једне стране, доводимо у питање привилегије деснице, а с друге стране доводимо у питање бесмислену доктрину левице да су сви људи по дару природе једнаки. Сада можете рећи, и рећи можда са извесном истином, да

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Ове доктрине су већ чуле, да је то била основа монархизма, или да се вратимо још даље на његово порекло, да је то била основа цезаризма.

Наравно, истина је да фашизам има историјски однос са цезаризмом, али модерни свет се дуго разликује од околика и услова античког света. Модерна организација је превелика и превише сложена да би почивала само на појединцу, ма колико био надарен. Модерни цезаризам, као и све модерно, је колективан. Воља и таленат самог појединца замењени су вољом и способношћу дисциплинованих хиљада које чине фашистички покрет. Сваки црнокошуљаш је појединачна ћелија колективног цезаризма. Организована воља посвећених маса, подложна догровољној дисциплини и инспирисана страственим идеалом националног опстанка, замењује вољу за моћ и виши ред појединачног натчовека. Ипак, овај колективни цезаризам, наоружан оружјем модерне науке, стоји у истом историјском односу као и древни цезаризам према реакцији с једне стране и према анархији с друге стране. Цезаризам се супротстављао спартацизму с једне стране и Патрицијском сенату с друге стране. Тај став је стар колико и историја последњих две хиљаде година. Али им је у то време недостајало могућности за конструктивна достигнућа која су данас присутна, и једина лекција коју можемо извући из претходних доказа ове доктрине је једноставно ова, да кад год и свет, под утицајем Спартака, тонуо ка потпуном колапсу и хаосу, увек је оно што је Шпенглер назвао „великим људима чињеница“ извличило свет из резултирајућег хаоса и давало човечанству, врло често, векове мира и реда у новом систему и новој стабилности. И то су чинили, и чинили су, модерни фашистички покрети, „признавањем одређених фундаменталних чињеница политике и филозофије. Опет имате извесно венчање две наизглед супротстављене доктрине. Често нас оптужују да узимамо нешто од деснице и нешто од левице. Па, веома је разумно позајмљивати од других вера; одгацирати оно што је лоше и задржати оно што је добро; и чим се удаљите од старог парламентарног ума, наравно видите мудрост сваког таквог курса. И фашизам, наравно, узима нешто од деснице и нешто од левице, и томе додаје нове чињенице како би се удовољило модерном догмату.“

У овој новој синтези фашизма, прилижавајући се нашој непосредној ситуацији, откривамо да узимамо велики принцип стабилности поткрепљене ауторитетом, редом, дисциплином, што је било атрибут деснице, и спајамо га са принципом прогреса, динамичне промене, који преузимамо од левице. Конзервативизам - да га назовемо именом под којим је познат у овој земљи - верује у стабилност и подржава је својим веровањем у ред; али оно где је конзервативизам увек заказао у савременом свету јесте у својој немогућности да схвати да се стабилност може постићи само кроз напредак: да упорни отпор променама уржава револуционарну ситуацију које се конзервативизам највише плаши. С друге стране, левица никада није успела да схвати, захваљујући свом Русоовом комплексу, да је једини начин да се постигне напредак усвајање извршних инструмената помоћу којих је једино промена могућа.

Стога смо дошли до овог закључка: да стабилност можете имати само ако сте спремни да спроведете уредне промене, јер да исте остали стабилни, морате се прилагодити новим чињеницама новог доба. С друге стране, напредак, који левица жели, можете имати само ако усвојите извршне инструменте напретка, наиме, ауторитет, дисциплину и лојалност, који су увек сматрани припадајућим само десници. Спајањем та два принципа, постижемо основу фашистичке вере и фашистичке организације.

Поново ћете рећи: „Ово је поново цезаризам или монархизам. Престало је да буде ствар чисто индивидуалног вођства. Машинерија са којом имамо посла је превелика да би је било која особа могла сама да користи. Тако је постала колективни цезаризам -

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

вођство организоване и дисциплиноване масе, повезане у до ровољној дисциплини идеалима националне и светске о нове који је страствено инспиришу. Али основни принципи остају исти; и стога, док ваш фашистички покрет може да испуни сврху коју је цезаризам раније испунио, може да уведе ред у хаос који је изазвао суко између Спартакa и реакције, може да на неколико година или неколико векова да велики мир свету, он ипак у се и носи сопствено пропадање и не постиже заправо оно што сматрамо неопходним.“

Верујем да је одговор на тај случај, који је једини заиста валидан случај, да је увек раније недостајао фактор модерне науке. Сада имате потпуно нови фактор. Ако можете увести у свој систем власти нову ефикасност, и сви признају да су такви покрети, када дођу на власт, ар ефикасни: ако можете довести у владу чак и на неколико година извршну власт и ефикасност која постиже резултате, можете осло одити – и осло одићете – заро љеног генија науке да о ави задатак који мора да о ави у савременом свету. Какви год да су наши различити ставови о структури државе и економије, мислим да се сви морамо сложити да и ило могуће, здравом организацијом света, снагом модерне науке и индустрије да произведе, да једном за свагда реши про лем сиромаштва и да једном за свагда укине сиромаштво и најгоре атри уте олести и патње света.

Стога, ако је могуће имати ефикасан о лик владавине, онда вам је за такав систем, по први пут у историји, на располагању инструмент којим се лице земље може променити за сва времена. Када се суштина заврши, када се модерна наука и техника осло оде и испуне свој задатак, када промените свој политички и филозофски систем из пролазне и политичке у трајну и техничку основу, више неће ити потре е за политиком и контроверзама које данас ометају свет. Про лем сиромаштва ће ити решен, главни про леми ће ити отерани колико год је то могуће, и као што сви знају да је могуће, ако се модерна наука правилно мо илише. Тада ће човечанство ити осло ођено за ствари у животу које су заиста важне.

Стога, иако је можда тачно да су неки од ових феномена у вечним понављањима историје виђени у свету и раније, и виђени са великом користи за човечанство, ипак никада раније велики извршни покрети нису имали прилику да заврше свој задатак који им модерна наука и проналасци сада поверавају.

У тренутку велике светске кризе, кризе која ће се на крају неиз ежно продугити, покрет се јавља из историјске позадине која његову појаву чини неиз ежном, носећи одређене традиционалне атри уте изведене из веома славне прошлости, али суочен са данашњим чињеницама наоружан инструментима које је само ово до а икада доделило човечанству. Овом новом и дивном коинциденцијом инструмента и догађаја про леми овог до а могу се превазићи, а удућност може ити осигурана у прогресивној ста илности. Могуће је да је ово последњи велики светски талас есмртности, вечно понављајући цезарски покрет; али уз помоћ науке и уз инспирацију модерног ума, овај талас ће одвести човечанство на другу о алу.

Тада ће, коначно, „цезаризам“, најмоћнија еманација људског духа у високом настојању ка трајном достигнућу, извршити своју светску мисију, искупити своју жртву у ор и векова и испунити своју историјску суд ину. Човечанству осло ођеном сиромаштва и многих ужаса и патњи олести ради уживања у свету поново рођеном кроз науку, и даље ће ити потре ан фашистички покрет трансформисан у сврху новог и племенитијег поретка човечанства; али вам више неће ити потре ни чудни и узнемирујући људи *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****

који су, у данима ор е и опасности и у ноћима таме и рада, исковали инструмент од челика којим ће свет прећи ка вишим стварима.

Немачка и њене жене, ауторка Ана Зелиг-Томан

Д ТОКОМ моје последње посете Енглеској, многе Енглескиње су ме питале о положају жена у Трећем рајху. Према причама које су чуле, чинило се да мисле да смо само роови. У ствари, то су отворено рекле и додале да нас сажаљевају из дубине срца. Желела их да вам кажем како се ми Немеце осећамо према Новом рајху, а почећу са женама и мајкама.

Сви знамо из историје да сваку револуцију прате нови уставни облици, и из овог устанка који је произвео те нове облике, генерално налазимо фундаменталне промене и у друштвеном животу људи. Нови систем у Немачкој, „националсоцијализам“, дошао је као додородошла промена за милионе породица, које су страшно патиле од последица рата који је живот многим мајкама и њиховој деци учинио теретом. Задатак Адолфа Хитлера био је да им помогне и да оконча катастрофалну идеју да је „оље уопште немати децу“.

Не смемо заборавити да је себичност била основа старог система пре него што је Фирер дошао да изгради нови Рајх. Он је био тај који је поново навео немачке жене да поверују да је породица суштинска јединица државе, а у њој је мајка живи симбол националног опстанка кроз одгајање здраве деце. Мајчинство и женственост су повратили своје старо значење и славу.

СЛУЖБА ЗА МАЈКЕ

Године 1934, Националсоцијалистичка лига жена се први пут окупила ради озбиљног кооперативног рада и основала Рајхску службу за мајке. Ову службу спроводи свака филијала Лиге и састоји се од посебних курсева о кукуке отворених за све жене, удате или неудате, младе и старе. Од 1934. године, најмање 600.000 Немеца је похађало ове курсеве и дошло окуку из кућног менаџмента, кувања и шивења, као и из елемената хигијене и неге. Такође, пошто ми Немци припадамо нацији без колонија, морамо бити пажљиви према свакој врсти сировина, а на овим курсевима жене уче како да наизглед ескорисне ствари претворе у корисну сврху. По правилу, сваки курс окупхвата десет вечери, са укупно двадесет четири сата наставе.

Цена таквог курса варира између две и три марке на селу и три до пет марака у граду. Очекује се да они који могу да га приуште плате у целости, али додатне износе доприносе Женска секција Лауристичког фронта и Националсоцијалистичка организација за допороит за оне који не могу да приуште ове исплате. Врло често целу суму плаћа послодавац за девојку која се ускоро пензионише из овог удаје. У Немачкој постоји неколико стотина таквих Мајчинских школа које су стално установљене, проналазећи занимање за хиљаде допоровољних радника као старатеље, наставнике јавне заштите, омладинске вође и тако даље. Управо такав рад пружа свакој Немеци прилику да активно учествује у животу националсоцијалистичке државе, јер свака жена схвата да мора да учествује раме уз раме са мушкарцима који имају исту одговорност забудућност наше нације.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

РАДНА ЖЕНА

Ништа није више расправљано од стране других народа него о положају стручњакиња - и жена које раде у Трећем рајху. Противници националсоцијализма инсистирали су да ће од тренутка када је Адолф Хитлер дошао на власт, све жене које раде бити насилно уклоњене са својих занимања и замењене мушкарцима. Ништа, заправо, не могло бити супротније истини, јер су све активне жене у индустрији и професијама организоване у оквиру Лајпцишког фронта, а оне жене које раније нису биле запослене, али су желеле да помогну у изградњи Новог рајха, добровољно су ушле у Лигу жена, под националним вођством фрау Шолц-Клинк. У ове две организације налазимо домаћицу, учитељицу, медицинску сестру, тајку, уметницу, лекарку и све жене са универзитетским квалификацијама.

Пошто је идеал националсоцијализма очување породице као основне јединице државе, истина је да је Лајпцишки фронт издејствовао уклањање жена са фабричких послова који нису погодни за женски физички изглед, замењујући их незапосленим мушкарцима. Међутим, ове жене су нашле погодније послове на другим местима.

Немице су и даље запослене у свим занатима везаним за одећу, а милиони поред њих су учитељице, медицинске сестре и кућне помоћнице, док постоји велики број жена лекарки, жена као архитекткиња и на сцени и у филмовима, не само као глумице већ и као изванредне продуценткиње, попут чувене Лени Рифенштал, која је задужена за сву фотографију на важним партијским састанцима и на Олимпијским играма. Такође, милиони жена су запослени у општој индустрији, формирајући посебан део, као што сам рекла, Лајпцишког фронта. Свакако се не може рећи да су Немице гурнуте у дом.

ДОМАЋА УСЛУГА

Чак су и оне које су, као кућне слуге или домаћице, посебно ограничене на кућну сферу добиле посебну пажњу. Када је Адолф Хитлер дошао на власт, Лига жена је добила посебан задатак да превазиђе универзалну предрасуду да је кућни посао само занимање за ниже класе. Сада свака девојка, богата или сиромашна, по завршетку школе мора да положи строги испит из кућних послова, а поред тога, већина наших девојака са осамнаест година, пре него што започну сопствену професију, добровољно се пријављују за Женску радну службу, која често укључује кућне послове како и се ослободиле неке вредно запослене мајке.

Удео жена у новом друштвеном поретку није планиран на основу старог слогана „Женска права“, већ у односу на услугу коју жена може пружити заједници у целини – нацији. Пошто је утицај жена увек био највећи у обликовању интимног друштвеног живота нације, нисмо толико заборавили где се наша услуга пружа, већ како се пружа.

Немачка девојка

Већ у школи, немачка девојчица се придружила БДМ-у (Bund Deutscher Mädel), највећој организацији те врсте на свету. Повезана са Хитлеровом омладинском покрету, БДМ добија детаљна упутства о однесу, а посебно о усађивању здраве животне филозофије (Weltanschauung) од Националног омладинског вође, Балдура фон Шираха.

Четрдесет школа је изграђено широм земље са једином сврхом осправљања девојчица као

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

омладинске лидере на овим принципима.

Као удуће мајке, лекарке, економисткиње, учитељице, адвокатице итд., све немачке девојке имају обавезу да користе своје таленте у најбоље националне сврхе, али прво морају стећи, као основу, сигурну друштвену позадину. Где се то може боље стећи него у другарству немачке женске организације, BDM? Прва потреба је физичка обука и стога свака девојка мора да прође кроз систематски развој својих физичких стандарда у складу са узрастом. Истовремено се пружа обука из прве помоћи и неге. Постоје BDM кампови где девојке уче да помажу на земљи, и кућне школе за обуку за дечије медицинске сестре, дијететичарке и друге кућне послове.

Када девојчице заврше школу, подстичу се да проведу годину дана у „Служби за земљопоседовање“, радећи корисне послове на земљи. Ово је паралелна организација са „Радном службом“ за младиће и обавља корисне послове који се не такмиче са уобичајеним занимањима. Заиста, откривено је да рад од велике економске вредности има замену жена онеспособљених олакшању и да им се пружи адекватан одмор за опоравак. Ово је било посебно корисно у случају преоптерећене мајке, чије су кућне послове преузеле девојчице из „Радне службе“, док се о њеној деци брине у локалном „вртићу“.

Иако је сама статистика ове гигантске организације жена Немачке довољно импресивна, права вредност лежи у створеним моралним стандардима. Немачка девојка у свом BDM-у и „Land Year Service“ не стиче само велико искуство, већ стиче и осећај друштвене одговорности, јер јој се дају потпуно слична предавања и инструкције о политичким и економским проблемима као и младићи у њиховим организацијама. Ко год је посетио женски радни логор, био је одушевљен снажним, добро грађеним девојкама, чије су очи блистале од здравља и среће. Многи моји енглески пријатељи су ме овде питали: „Како је цела атмосфера ваших младих људи тако пуна чистоће и сјаја снаге и живота?“

„Како сте то успели?“ Може постојати само један одговор: „Дух Адолфа Хитлера“!

Шта је социјализам? -

Јозеф Гејелс

Евеома разумна модерна политичка концепција се врти, ило да се то признаје или не, око централног фактора сваког удућег развоја - друштвеног пролема.

Социјална невоља је више од оличног питања. Да није ништа више од тога, марксиста и ио у праву. Пролетер није интернационалан из љуави према међународном мешању, већ зог трагичне спознаје да раније није постојало национално решење за његов пролем егзистенције. Буржоаски сеичност и јеврејска конкуренција деловали су заједно, свесно и несвесно, и произвели оно што краде од народа саму светлост и дах живота – класни рат.

Друштвена невоља рађа страст за сигурношћу. Дуоко у пролетаријату дрема љуав према Дому, Тлу и Отаџини, која се изражава и у дорим и у лошим олицима, увек спремна на најплеменитију жртву. Чак и под марксизмом пролетаријат не осећа мржњу према Отаџини, већ само према тојуржоаској перверзији Отаџине - Систему. Овај Систем је заиста створио стање у којем су национализам и капитализамили једно те исто. Бор а против интернационализма никада се не може доити фразама. Друштвена невоља може се решити само друштвеном акцијом. Пролетаријат ће наставити да размишља интернационално све док нема удела у Нацији. Како неко може волети и поштовати нешто што не познаје?

Друштвени пролем је питање како поново учинити међународни град-пролетаријат свесним свог фундаменталног односа са земљом. Човек може да се укорени само у сопственом тлу. Он се осећа повезаним само са оним што је његово. Једина ефикаснаор а против ољшевизма јесте елиминација капитализма.

То показује недостатак политичког инстинкта код средње класе да су се поистоветили са капитализмом, са којим, на крају крајева, нису имали много тога да раде. Капитализам је неморална расподела капитала. Капитализам у економији је исто што и демократија у политици: наиме, неморална расподела моћи унутар државе. О а фактора, капитализам и демократија – њихов однос је као син према оцу – су заклето непријатељи нове друштвене организације државе. До сада суили задовољни игнорисањем социјалног пролема и изегавали су га колико год је тоило могуће лицемерним исповедањем филантропије. То је трагедија лиерализма – филантропије: конгломерација уржоаског кукавичлука, сентименталности, садизма и страха. Читава прича о друштвеном „по ољшању“ се одвија пред нашим очима као страшан пример лиералне неспособности да се носи са друштвеним пролемом – а камоли да схвати његову дину. Друштвени пролем нема никакве, апсолутно никакве везе са сентименталношћу и „милосрђем“. То је пролем националне нужности. Није сама чињеница да милиони људи гладују оно што даје овом пролему његов светски политички значај, већ то што може проузроковати колапс нације. Само то даје континуитет друштвеним идејама. Сентименталност и „милосрђе“ су саме по сеипотпуно непоуздане. Само национална нужност ствара фанатизам и снажни импулс вере. Дакле, друштвени пролем је утемељен у структури удућих политичких дешавања и даје младима нове дужности и нове задатке.

Из ове спознаје произилази истински друштвени концепт државе, који има мало везе са

Марксистичко-пролетерски као и са либерално-демократским схватањима. Размишљам у друштвеном смислу када желим угњетаваним класама својих сународника да остваре своја природна права, као права, а не као мање-више догматске поклоне. Размишљам у друштвеном смислу када захтевам ова права не из мотива буржоаског страха или сентименталности, већ из спознаје националне нужности и социјалне правде.

Либерални човек размишља као буржоа; марксиста размишља као пролетер; социјални човек размишља национално, у смислу националне државе осмишљене да испуни заједничку судбину. За њега национално и социјално размишљање значе једно те исто: Љубав према нацији; веровање у њену будућност; и вољу за слоободом.

Светска филозофија и спољна политика, Алфред Розенберг

У свакодневном животу просечан човек ретко схвата да политички и друштвени живот у крајњој линији Јако ликују филозофски мотиви. Концепт уржоаског моралног кодекса, концепт закона и све остало у свакодневном животу што је са њим повезано увек је некако одређено унутрашњим ставом човека према њима; али тек поводом великих револуционарних догађаја, који утичу на живот једне нације у целини, људи постају јасно свесни ове чињенице. Може се рећи да се то дешава данас широм света. Без обзира на то какав може бити непосредни ефекат сукоба 1914-1918. на политичке догађаје различитих нација и држава, постоји једна чињеница која се све више утиче на све умове чије мисли нису само површне, а то је да се после таквог огромног преокрета људи не могу једноставно вратити свом претходном свакодневном постојању као да се ништа није догодило. Практично свака нација на свету је била погођена великим ороама Светског рата или је једним делом у извесној мери патила од његових последица. Милиони и милиони људи суочавају се са судбином која их је изненада задесила и која је изазвала питања која се знатно разликују од оних која су била важна деценијама.

Пре 1914. године свет је живео у атмосфери оптимизма. Истина је да су они на одговорним позицијама у разним земљама видели да се олаци изнова и изнова гомилају на политичком хоризонту, али чак и међу државницима било је много оних који су веровали да ће, иако као и у претходним сличним приликама, политички систем свакодневног компромиса постојати. Економисти су са математичком прецизношћу израчунали да и сваки сукоб између великих нација имао тако катастрофалне економске и друштвене последице, да и неизбежно дошло до колапса светске економске структуре и довео до краја рата у року од неколико месеци. Интелектуални оптимисти су своје наде заснивали на веровању да ће „светски здрав разум“ постојати и слагали су се са водећим економистима рекавши да нације никада неће толерисати лудило света... рат.

Али, као и сама природа, живот људи и раса није напредовао правим путем логике, већ кривудама споредним стазама уз уђених осећања и дивљих страсти. Управо су ти непредвидиви елементи коначно ослободили светску катастрофу. Важно је, мислим, да данас схватимо да година 1914. није само означила почетак велике војне ороа, већ да је тих коначних августовских дана почео да се руши читав стари свет. Чињеница да нације и њихови вође нису могли у стању да спрече тако страشان сукоб је уједињен доказ да друштвени сукоби, цела тенденција светске економије тог времена и друштвена структура нација, више нису били довољно снажни да гарантују јасно дефинисану мировну политику. Напротив, толико пажње је морало бити посвећено хаотичним масовним покретима нижих слојева, политичким страстима и економским интересима, да је кормило често измицало из руку државника и свет је јурио ка судару од којег је почео да се опоравља тек много година касније, након што су херојске снаге биле потрошене и огромне жртве поднете.

Природно је да се овај опоравак заједничког ума, ова критика прошлости и садашњости, морала прво манифестовати у оним земљама где су војни и политички порази довели до

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

пролеми много очигледнији него у државама које су, барем за сада, могле да живе од плодова својих ратних похода. Сви процеси ферментације, веома различите природе, који су се догодили у Русији, Мађарској, Немачкој и Турској, сваком интелигентном посматрачу светске политике делују као несумњиви знаци слома старог поретка који је већ поменут и напора да се на овај или онај начин створи нови свет. То није толико због логичког препознавања шта је погодно, а шта не, већ због унутрашње промене карактера која је, окрећући се ка садашњости као и ка прошлости, изјавила: „Ово се више не може наставити.“

Ова унутрашња одлука је од већег значаја од свега другог и не може се елиминисати ниједним аргументом. Ови нови ментални ставови нација, ило да су у једном или другом смеру, су одлучујући разлог за изградњу или разарање, зависно од случаја. Тежиште нашег садашњег кретања у светској политици произилази из супротстављања и силе ових различитих менталних енергија.

Ми, националсоцијалисти, у добро дефинисаном ставу ума видимо оно што називамо и „светском филозофијом“ (Weltanschauung). Ова реч, чији је прецизан превод на друге језике најтежи, означава пре свега управо оно што и каже: посебан начин гледања на свет, тј. јасно разумљив унутрашњи став душе, ума и карактера према спољашњим стварима. Став који одлучује о „да“ или „не“, који, ако је глас милиона, обликује начин живота, структуру државе, дужности и привилегије једне расе или народа. Овај став је стога суштински, фундаментални и одлучујући фактор. Ако прожима све различите сфере живота, онда можемо говорити о уједињеној и јединственој нацији; онда можемо рећи да су се држава, народ и „светска филозофија“ стопили у једно. Наравно, ово се дешава само у веома ретким приликама. Већина нација под утицајем расних карактеристика и политичких догађаја је погођена супротстављеним струјама у различитим сферама живота, које често доводе до најозбиљнијих сукоба унутар нације.

„Светска филозофија“ стога није еквивалентна религији, али може да охвати ову другу. „Светској филозофији“ може дати посебан карактер религија или наука; могу је обликовати уметничке или културне особине једне нације. Ако је „светска филозофија“ једног народа заиста дугока и искрена, она ће охватити и окарактерисати све. С друге стране, довољно је пространа да охвати најразличитије менталне и духовне температуре.

Став разних народа и истакнутих личности према питањима везаним за светску филозофију, ило да су она верске, научне или културне природе, ио је важан фактор који је допринео не само интелектуалном већ и политичком животу народа кроз све векове прошлости, и сматрам да је питање какав је утицај светска филозофија имала на спољну политику током великих епоха историје један од најзанимљивијих пролема светске историје. Заиста сумњам да је ово питање до сада ило предмет довољно дугоког проучавања, иако и требало да буде занимљиво не само истраживачима већ и сваком државнику.

Дозволите ми да наведем неколико примера како их показао колико је одлучно политички „светска филозофија“ може утицати на развој историје вековима и миленијумима?

Када се хришћанска религија проширила из Медитерана преко европског континента и једно германско племе за другим постајало хришћанско, испоставило се да скоро сви нису прихватили римокатоличку догму, већ су постали аријанци, тј. следбеници Арија, чије се схватање личности и ожанског положаја оснивача хришћанства материјално разликовало од схватања Римокатоличке цркве. Само једно важно племе постало је римокатоличко, због свог

погодности вође, наиме Франконијаца. Ови Франконијанци су, међутим, или и најјаче племе са војне тачке гледишта и нису се много удаљили од свог првог дома, попут Источних Немаца, и стога је стари Рим био повезан са чврстом младом снагом воље која је од тада била окренута ка Истоку. Ова снага воље је поједила и у војном и у светско-филозофском смислу. Арије из Александрије (умро 336. године нове ере) је учио да Христос није Бог већ да га је створио. Његову доктрину је заборавио Никејски сабор и стога Европа није постала аријанска како се у почетку чинило вероватним, већ римокатоличка. Овде, дакле, имамо поједу једне идеје над другом, праћену немерљивим последицама са становишта светске историје. Да су друга, аријанска, племена поједила Франконијанце, Европа би попримила потпуно другачији духовни аспект и цео протестантски покрет који се касније материјализовао не би се појавио; барем не у истом облику.

Други пример који показује како је „светска филозофија“ заснована на религији наметнула своју вољу читавим народима пружа ислам. Ово веровање је ујединило велики број едуинских племена која су, снажна у својој вери, освојила цео северни део Африке и напала јужну Европу. Иако је одвојена од стране Европљана који су се борили за своју независност, муслиманска религија је оставила свој траг на значајном делу насељене земље: од Гибралтара преко Африке, Палестине и тако даље све до Индије. Политички покрети и огорчене свађе, које се настављају до данас, показују како дата „светска филозофија“ делује као континуирана покретачка снага, приморавајући све народе који су под њеном влашћу да пропагирају и пројектују своју посебну „светску филозофију“, свој начин живота, своју концепцију владавине, своју културу.

Након што је Васељенска црква вековима остајала постојоносна, у многим деловима Европе избили су насилне покрети против ње. Оне су изазвале протесте народа који су потресли свет или су засновани на заједничкој идеологији. Вековима је борба разних протестантских народа против Васељенске цркве и њених војних представника обеснела Европом. Али усред ове борбе, европски колективни ум се окренуо у потпуно новом правцу на најкарактеристичнији начин: од суштински религиозне или догматске борбе, контроверза је постала национална. Заштита националне структуре ће потиснути етичке вредности, чак и ако су њихови представници највишег реда. Можда је најбољи пример овог окретања ка новој епохи случај кардинала Ришељеа. Он је у својој видео водећег министра Луја XIII и наследника Луја XI, у спровођењу плана националног уједињења који је овај други осмислио; с друге стране, био је јеретик, а касније кардинал Римске цркве. На париском двору, утицај римокатоличке цркве је био доминантан и представљала га је првенствено шпанска странка. Политика Рима је несумњиво фаворизовала Шпанију и Хапсбурге, а завршетак хиспано-хапсбуршке поделе над Француском сигурно резултирао чисто католичком супремацијом у Европи дуго времена. Али Ришеље, иако је захтевао подршку за Римску цркву у свим својим пактовима са протестантским савезницима, превазишао је своју подршку на другу страну и учинио све што је могао да мобилише свет против Хапсбурга и да сломи моћ Шпаније, неутралишући истовремено световну моћ Папе. Против свих папских пријатеља на француском двору, предузео је све мере за учвршћивање супремације Француске; да би осигурао њену независност, уништио је протестанте у својој земљи, али је склопио савезе са Густавом Адолфом и са Бернхардом, војводом од Вајмара. Чак је наредио француским топовима да пуцају на папске војнике. Мислим да ови хици, испаљени на римску војску по наређењу римског кардинала, симболизују окретање Европе ка новом ставу који од тада никада није престао да буде присутан у животу нашег континента.

У деветнаестом веку овај став је претрпео промену ка новом облику европског национализма. Свуда у свету национална идеја је била ослобађајућа мисао живота. Доказ за то се налази у многим списима тог времена, као и код личности Вашингтона, Боливара и Гарибалдија. Међутим, истовремено, наука и трговина су доживеле све већи значај, а изрека Валтера Ратенауа: „Судбину одлучује економија“ постала је „лајтмотив“ разраде већине друштвених проблема. Још један важан фактор био је број становника појединих држава, што их је навело да траже тржишта за производе и сировине било где у свету. Овај став је углавном спонзорисао и пропагирао народ раширен по целом свету. Заговарало се да се тежи „Светској републици“ и да се претходно постојећи национално-економски системи замене такозваним светским економским системом, по могућности под централном контролом.

Истина је да су на прелазу векова постојале неке националне државе војно-политичког карактера, али посматрано са економске тачке гледишта постојала је готово безнадежна збрка многих различитих економских група, трговачких и индустријских фондова и међународних банака, које су се супротстављале једна другој и чији је успех или неуспех морао да утиче на толико људи да је национална политика била приморана да се потчини тим приватним интересима и да их углавном призна као интересе од националног значаја.

Као протест против друштвених последица овог чисто економског система у сваком погледу, милиони људи су устали и слушали доктрине које проповедају социјалну слоободу путем покрета који охватили све нације, тј. Марксистичко-комунистичке интернационале. Све ове струје и тенденције, које су се континуирано компликовале и повећавале новим споредним питањима, довеле су до опструкције крајем деветнаестог века и може се само рећи да је Фридрих Ниче био најосетљивији сеизмограф ових потреса који су потресли цео свет. Није се препуштао сентименталној филозофији, већ је доживљавао предосећај догађаја који ће утицати на стотине милиона људи.

Схватање да ће се друштвено ткиво урушити у нихилизам под утицајем и грађанских и марксистичких снага, и истовремено нада да ће из ове катастрофе израсти јака раса, карактеришу његове афоризме и сва његова дела. У исто време, људи попут Пола де Лагарда и Рихарда Вагнера осећали су да се свет слижи свом крају и да ће се родити нови свет. У Русији је Достојевски мрачним нијансама осликао крај Русије. И док је осећај екстремне несигурности постао универзалан, ове идеје, без икаквог облика, наишле су на прихватање у престоницама свих народа. Русија је пала, а на власт су дошле тенденције које је Достојевски предвидео у својим делима „Браћа Карамазови“ и „Демони“. Комунизам је појавио у Русији против свих друштвених теорија, не кроз пролетерску масовну организацију градова, већ чињеницом да је воља која је већ била сломљена дошла под утицај снажног неевропског карактера.

Ако испитамо ове различите светске филозофије, које често изгледају као да се супротстављају једна другој у смртоносном антагонизму, открићемо да све оне имају једну заједничку карактеристику. Све оне произилазе из добро дефинисане доктрине, било да је ова друга религиозне, научне или друштвено-етичке природе. На тим доктринама или исповестима вере оне граде програм, окупљају све оне који верују у овај програм и настоје свим политичким и војним снагама које им стоје на располагању да спроведу овај доктринарни програм.

Говорећи генерички и политички, овај став је повезан са оним што се може назвати „универзалност“. Ова универзалност постоји, без обзира на то да ли је појединац постављен за врховног господара од кога светски покрет доноси своје законе, или је заснован на апстрактним...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

друштва или на ило којој посе ној теорији. Заиста, протеклих петнаест векова европске историје показује да се све нације крећу негде унутар такве универзално замишљене „светске филозофије“ и да су све велике ор е између нација следили свој ток унутар доктрине која је имала универзални карактер. Ову доктрину је карактерисала религиозна универзалност у римокатоличкој „светској филозофији“; а иста карактеристика је постојала и у протестантској догми, иако у другачијем о лику и упркос индивидуалистичким резултатима; у систему ли ерализма налазимо друштвено-етичку универзалност, каква је проповедана током Француске револуције; и то је ила нихилистичка универзалност која је карактерисала изданак марксистичког покрета, Светски комунизам, који више није признавао националности и државе, већ само Савез социјалистичких совјетских репу лика, коме и се у сваком тренутку додале друге совјетске репу лике.

Одлучна и радикална светско-филозофска промена, какву данас видимо, састоји се у нашем чврстом уверењу да предстојећа ор а више неће имати исти карактер као раније и да се националне ор е неће водити у оквиру ило које дате „светске филозофије“ универзалистичке врсте, већ да ће се те ор е водити у оквиру националистичке „светске филозофије“. Другим речима: тенденције које су раније иле чисто државне, постају шире и разматрају се из светско-филозофског угла, развијајући се у одлучујући фактор у регулисању живота у његовом најширем појму. На почетку наше садашње ере, владавина универзалне цркве ила је највиши верски и политички елемент. Када се догодила прва по уна, две верске конфесије су се супротставиле једна другој. У каснијој фази ове ор е, ови главни фактори су пренети из верске у државно-политичку арену, која је у почетку попримила о лик монархије, а на крају и репу ликанске идеје.

Крајем деветнаестог и почетком двадесетог века налазимо да је класна идеја ила највише заступљена у главама милиона људи. И сваки од ових различитих фактора чинио је основни политички принцип једне од различитих странака, посе но у Немачкој. Главни фактор средњег века представљала је Централна странка; династичку идеју ивише конзервативне групе; економску идеју спојену са репу ликанском идејом демократска странка; а класну идеју марксистичке групе. Насупрот свим овим групама које су постојале у Немачкој, националсоцијалистички покрет је прогласио нови, а опет стари, главни фактор, на име - идеал националне части.

Све ор е последњих четрнаест година, до 1933. године, вођене су под овом заставом. Међутим, ако је она и попримила мистичну снагу, то је ило могуће само зато што је велика нација, свесна своје части, претрпела слом, након чега је преостала само једна одлука. Или су старе политичке групе морале ити и даље толерисане као представници филозофија старог света, или је морала ити створена нова политичка филозофија заснована на новим принципима као темељ живота немачког народа. Не тре а да истичем да идеја националне части није нова идеја која се изненада појавила; заправо, откако постоји немачки народ, цела његова уметност и књижевност се окрећу око ње. „Епос о Хилде ранду“, „Песма о Ни елунзима“ и „Сага о Гудрун“ то доказују, као и цела немачка херојска музика. Поред тога, ова идеја је ила у корену правних кодекса старих немачких „Саксонских закона“ и „Грађанског закона“ (Stadterecht) који су за многе народе постали темељ многих фактора који су на крају довели до уједињења. Није потре но да наглашавам да оно што овде говорим није замишљено као референца на друге нације или њихова критика.

Мој једини циљ је да о јасним шта се овде догодило у Немачкој и да покажем да се у овом случају не ради о једној од многих револуција, већ о одлучујућој револуцији у Немачка историја је почела: револуција која није почела изненада, већ она чији су принципи

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

могу се наћи у немачким сељачким ратовима, у правним актима старих „сло одних градова“, код Фридриха Великог, код вођа немачких осло одилачких ратова из 1813. године и код великих мислилаца на прекретници из осамнаестог у деветнаести век.

И дозволите ми да овде изјавим да овај ватрени немачки национализам заиста није претња легитимном национализму других народа, већ да је управо тај немачки национализам тај који, својом духовном супериорношћу над свим другим питањима, једини може дати гаранцију за ону праведну равнотежу којој цео свет тежи. Ауторитарна држава, данас заснована на националсоцијалистичком покрету, у позицији је да елиминише неоправдану културну пропаганду међу људима других раса, као и еезаконо економско ширење које и у супротном могло да одведе немачку нацију од економских суко а до политичких суко а са другим народима.

Немачки национализам, „светска филозофија“ заснована на раси и тлу, није догма везана за универзалност; ни његове премисе нити његови закључци не укључују претпоставку да и тре ало да утиче на друге, а самим тим и различите нације и расе. С друге стране, мислимо да наша филозофија представља и повратак поштовању према природи и њеним законима. Националсоцијалистичка „светска филозофија“ стога за нас значи намерно одвраћање од оних о лика националног живота који не придају дужну важност карактеристикама различитих народа и раса; од ацивање оних културно-научних доктрина које тврде да се подједнако примењују на све нације; и коначно, на то гледамо као на покушај постизања више и истовремено ду ље свести о нашим сопственим покретачким снагама у истим тим сферама. Наша нова „светска филозофија“, далеко од презира других, је суштински елемент у стварању узајамног истинског поштовања између нација и култура.

Из тог разлога, на пример, Националсоцијалистички покрет има највеће поштовање према потпуно другачијој раси и државном уређењу, које о а имају своје посе не карактеристике. У две велике нације Далеког истока видимо структуре које су изграђене на сопственим темељима. За нас је Јапан, чија историја сеже хиљадама година уназад, дивљења вредан у свом религиозном изражавању, у својој потчињености државној власти и својој посвећености националним интересима. Кинеска нација се такође развила из једног о лика „светске филозофије“, економије и друштвене етике, која, иако данас делује распарчана, можда ипак оживи. И ми ћемо посматрати овај покушај реорганизације са истим интересовањем и поштовањем које дајемо свим племенитим ам ицијама других нација.

Типично је да је ера практично неконтролисане експанзије многих народа широм света довела до суко а и до спознаје чињенице да је након овог периода економске експанзије наступио период контракције. У њему ће свака нација пронаћи свој прави о лик. Да ова ор а постоји у свим народима ез изузетка, показују насилни суко и друштвене или светско-филозофске природе широм света. Они доказују постојање готово универзалног недостатка вере и показују да поступци народа нису у крајњој линији вођени до ро дефинисаном идејом, већ да се низ различитих система ори за превласт, а да не дођу до трајне одлуке.

Ако правилно протумачимо знаке и о ележја савремене политике, чини се да се ментална ор а свих народа усредсређује на жељу да се сви системи који воде неодлучни рат замене једним одређеним од тих система или потпуно новим који их све надмашује.

Немачка и могла да пружи један пример у овој светској ор и – и не нужно

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

примеран пример — за јачање могућности да такозвани „суд оносни“ развој никако не мора да се заврши комунизмом, већ да одлучност рођена из снажног карактера може да превазиђе превазиђени начин мишљења који више није у складу са данашњим условима. Сло одни и тајни пле исцит у Сару показао је целом свету колико је ду око ново схватање живота прожело целу немачку нацију упркос свим супротстављеним струјама, којима је ило дозвољено да врше свој утицај ез икаквих препрека. Ми сами смо, арем, уверени да је немачки систем, по томе што спречава ило какве приватне политичке или приватне економске интересе да освоје власт, једини спосо ан да дефинише за Немачки рајх она ограничења која су суштинска у виталним интересима не само Немачке већ и других држава.

Ово омогућава, по први пут после много дугих година, да се направи разлика између приватних интереса, колико год они никада нису или тако јаки, и виталних интереса нације у целини. Међутим, истовремено имамо могућност ста илне спољне политике за коју сматрамо да је такве природе да природне покретачке силе повезане са животом различитих народа више не могу ити произвољно усмерене једна против друге, већ ће стајати једна уз другу и у интересима појединачних народа и у интересима органске сарадње свих народа. У овом комплексу великих сила тада ће постати могуће да ројчано мање нације више не уду инструмент уског егоизма, већ јединице о дарене једнаким правима у органским активностима између великих сила. Смем ли да додам да када говорим о „малим народима“, алудирамо само на њихову површину и становништво и не желим ни на који начин да умањим њихов интелектуални и културни значај.

Тако националсоцијалистичка „светска филозофија“ и поновно рођење националног идеала доводе до нове концепције државе и националне економије; нове, до ро регулисане државне контроле појединца која једина може да произведе праву сло оду, у јасној супротности са злоупотре ом појединаца која је, у одсуству контроле, утицала на многе сфере живота, тровала и кварила осећања и мисли целих народа, на штету не коруптора већ народа.

Успостављање сагласности између различитих о лика живота, споразуми између ауторитативне државе која регулише све гране националне активности и других држава, и између тако формираних група („комплекса“) држава и других јединица одређених политичким, расним и географским факторима – за разлику од хаотичних елемената који су карактерисали деветнаести век – све то представља одлучујућу промену нашег садашњег до а. А националсоцијализам је спреман да служи тим циљевима у интересу свих народа. Тако откривамо да нова „светска филозофија“ има одлучујући о ликујући утицај на политичку мисао и на крају на економску и спољнополитичку активност.

Верујемо да разматрања изнета у овом кратком резимеу вреде детаљнијег проучавања из угла њихових могућих практичних примена и ефеката; имајући у виду речи једног Немца који се орио за сло оду пре једног века: „Поштујте туђу отаџ ину, али волите своју“.

Фашизам, жене и демократија, ауторка Нора Елам

„Искуство показује да у свим земљама данас демократија може само да развија своју природу, најскандалознија корупција се показује, а да нико не сматра да је то корисно за прикривање њених ниткова. Демократија је земља која се износила о којој сањају ескрупулосни финансијери.“

— Жорж Сорел, Рефлексионс сур ла Виоленце.

То, истински циниче који си проживео борбу за право гласа жена од 1906. до 1914. године, ниједан спектакл није зајавнији од послератног ентузијасте чија је једина опсесија изгледа наводна опасност за жене којима је дато право гласа у фашистичкој Британији.

Ова неочекивана крига проналази своје најистакнутије заговорнике на неочекиваним местима, а они који су или толико огорчени против предратне борбе данас су извршили потпуни заокрет. Наши новопронађени покровитељи су ненадмашни у својој одлучности да женама у принципу ништа не сме бити ускраћено, чак и ако им се у пракси ускрати већина ствари неопходних за њихово постојање.

За жену која је учествовала у тој историјској борби и, сматрајући право гласа само симолом, верујући да и уз његову помоћ могао бити могућ нови и бољи свет, ова врста покровитељства је једнако одвратна као што је била и она од пре једне генерације. Она сматра, и са извесним оправдањем, да је превара то што они који у свим тим мучним годинама никада нису дигли руку да јој помогну, већ су је, напротив, описивали као неспособну вираго или разочарану уснулу, у часу успеха покушавају да искористе њен пол у интересу реакционарног и декадентног система. Таква дрскост је могућа само зато што они који јој пријегавају потпуно погрешно разумеју и још увек погрешно разумеју значење те борбе и тумаче захтев за политичком слободом као жељу за личном дозволом.

Дошло је време када треба поново формулисати принципе који леже у основи те изванредне и одлучне манифестације уређене промене, не само у положају жена већ и у прихваћеном ставу према њима.

Шта је, дакле, било у основи страственог узбуђења које је покретало срца хиљада жена и водило њихове главе у тим бурним годинама? Није то била, како су многи замишљали, нечасна жеља за индивидуалним личним интересом, нити борба у име жена само за сопствени пол. Напротив, од вођа до најскромнијих међу обичним људима, то је било основно веровање да у свету насељеном мушкарцима и женама и под политичким системом који контролише судбину оба пола, земља која је искључила из својих савета утицај, гледишта и таленте више од половине свог становништва, није до те мере онемогућена у изради најбољег система владавине. Ако су мушкарци били жртве хаотичних економских услова, жене су патиле са њима. Ако су друштвени услови под којима мушкарци вукли готово езнадежан живот били неподношљиви, били су подједнако такви и за њихове жене.

Огледајући се по великим градовима своје земље, од севера до југа и од истока до запада, видели су услове становања за које су се људи сложили да су срамота за модерну цивилизацију; посматрајући тржиште рада, са жељом су гледали у призор несигурности који прогања раднике и који је својствен старом систему. У политичкој области, приметили су...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

да су се, како у унутрашњој тако и у спољној политици, послови водили на такав начин да су уливали ужас у срце сваке особе која је дуго покринула о Британији или је схватала декаденцију која је већ почела да еродира на свим странама у држави. Устали су да захтевају да се жене позову равноправно са мушкарцима, да пруже руку помоћи пре него што буде прекасно.

Овај устанак је укратко био изазов старим антагонизмима и позив на сарадњу у оквиру државног тела.

У овој концепцији практичног грађанства, женска борба веома подсећа на нову филозофију фашизма. Заиста, фашизам је логична, ако не и много грандиознија, концепција значајних питања које су покренуле милитантне жене пре једне генерације. Сличности се ту не завршавају. Женски покрет, као и фашистички покрет, спровођен је под строгим дисциплином и превазилазио је сву партијску припадност; његове присталице су биле из сваке класе и странке. Позивао је жене да забораве на лични интерес; да се одрекну ситних личних предности и привилегија заштићене мањине за добро ит многих; и да се заједно супротставе неправдама и неправдама које су биле својствене систему тако катастрофалном за добро ит расе. Као и фашистички покрет, изабрао је свог Вођу, и када га је изабрао, дао је том Вођи апсолутни ауторитет да усмерава њену политику и судбину, показујући лојалност и посвећеност какву никада није превазишао историји ове земље. Штавише, као и фашистички покрет, суочио се са руталношћу улица; подсмехом својих противника; погрешним схватањима дојронамерних; и огорченост политичара. Трпела је мржњу постојеће владе, и коначно усамљеност затворске ћелије и ужас присилног храњења. Њеним говорницима који су стајали на отвореним просторима и на уличним угловима било је ускраћено право на слободу говора; њени заговорници који су продавали своју литературу били су пљувани и вређани; њене делегације су биле малтретиране. Суфражеткиње су постале спорт сваког унтовника који је желео да узме закон у своје руке. Да и аналогија била прецизнија, ниједна клевета није била превише гнусна и ниједна клевета превише подла да и се односила на морални карактер њених вођа, или на циљеве и задатке жена које су им дуговале верност.

Тако се догодило да жене здружене у таквом удружењу нису имале илузије о политичким и страначким фразама, и када су свете речи „демократија“ и „индивидуална слобода“ биле уочијено место на уснама њихових клеветника, сетиле су се да су те ствари урађене под либералном администрацијом и од стране заговорника странке која је демократски систем учинила врхунцем своје политичке мудрости. Да су под њом сврстане у криминалце, лудак и децу. Тврдиле су, и са извесном уредљивошћу, да ако је ово демократија, онда жене немају много чему да се надају од ње.

Њихово искуство као одметника демократског система било је ништа у поређењу са оним са чиме су се суочили, када су се нашли као почасни грађани под његовом сумњивом заштитом. Истина је да су заслужили право на индивидуалну слободу на веома кратак период, једном у пет година, али када су ставили тај кожни крст на гласачки листић и затворили врата ирачког места за собом, од тог тренутка су се нашли потпуно беспомоћни пред демократском машином.

Иако ће нам бити речено да смо се за то борили, тренутак размишљања показује да се то сматрало само симолом. Жене никада нису направиле фаталну грешку замишљајући да су мушкарци нужно слободни зато што гласају. Очележје је неинтелигентне жене данас да претпостави да је жена слободна зато што и гласа, или да демократија икада може понудити било шта осим пажљиве и организоване експлоатације мушкараца и жена који јој дозвољавају да постоји.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

С о зиром на ограничено право гласа на крају рата, женама је такође дато право уласка у Парламент, а из о ри у касну јесен 1918. године дали су им прву прилику. Партијски систем је већ почео да показује прве знаке пропадања, и по неумољивом закону ретри утивне правде, странка која је родила демократију у Британији ила је у потпуном повлачењу пред својим незахвалним потомством. Ипак, жене су се у првом таласу свог тријумфа окретале тада постојећим странкама, ило као гласачи или потенцијални кандидати.

Моје сопствено неповерење према страначкој политици учинило ме је опрезном у окретању у овом правцу, и више сам волела да се кандидујем као независна кандидаткиња, падајући са свим осталим кандидаткињама у овој прилици, осим једне. Изузетак је ила грофица Маркиевич из партије Шин Фејн, која је, иако озлоглашени и отворени непријатељ Британије, сматрала да је сасвим једноставно у демократском систему о ез едити из оре за парламент земље за коју се отворено хвалила да ће је уништити, распасти и дискредитовати. Ако се до ро сећам, она је враћена ез противкандидата. Следећи пример није ио ништа охра рујућији, јер је прва жена иза рана за енглеску из орну јединицу ила држављанка рођена у Америци која није имала акредитиве да представља ританске жене у њиховом сопственом парламенту, осим што се удала за ританског држављанина који је ио приморан да уђе у Горњи дом након смрти свог оца. Противници Женског покрета, са једва прикривеним задовољством, указивали су на овај расплет и трудили су се да ову даму истакну као жалосни пример женске неодговорности. Нису морале ити толико личне, јер она није ила ни оља ни гора од ило које друге жене иза ране у ритански Доњи дом, као резултат година труда и ор е милитантних жена. Тужна је чињеница, мада ипак истинита, да каснији из ор жена из странке у Вестминстер није направио ни трунку разлике ни мушкарцима ни женама, и иако се много спосо них жена придружило редовима наших иза раних представника, њихов утицај је ио потпуно занемарљив на суд ину Британије или њеног царства. Оне, као и њихове колеге мушкарци, само су зупчаници у партијским точковима демократског система, марширајући у ло ије на помах партијског ича, еспомоћне пред џугернаутом званичне машинерије која се котрља, дро ећи сваку иницијативу и независност пред со ом и сводећи сваку осо у која му дугује верност на пуку шифру за спровођење његових политика и његових мера. А ако је ово тачно за Парламент – а ко то може порећи? – то је још тачније за жене ираче. И она је заро љена у овом неумољивом систему, права ро иња своје партијске организације.

Онима који ово оспоравају, мора се поставити питање: Какву моћ има жена чланица или жена ирач, у садашњем систему, да промени ило коју политику ило које владе која је до сада иза рана? Да ли најентузијастичнији поштовалац садашњег система тврди да су жене, ез о зира којој странци припадају, задовољне постојећим положајем ове земље? Да ли су спремне да остану непромењене економске услове у којима су ројке запослености достигле невероватних два до три милиона? Да ли су задовољне призором тих запуштених подручја која уливају очај у срце сваке живе осо е? Да ли су равнодушне према пропадању пољопривредних округа и тешком положају пољопривредне индустрије и да ли их не занимају ужасни услови становања које све странке подједнако осуђују?

Окрећући се широком пољу империјалне и спољне политике, да ли се може тврдити да већина ританских жена жели да види распад империје, или оријентацију садашње спољне политике наводне Националне владе, где се пактови и о авезе склапају у њихово име и тајно са отвореним непријатељима ове земље, док истовремено остајемо ез од ране, не само у сврху наше непосредне од ране, већ и ако се укаже потре а да поштујемо те о авезе? Да ли заиста знамо чему се служимо?

посвећено; шта подразумева ова политика колективне независности, или шта је злокопна сила која је диктира? „Демократија је земља из којих о којој сањају ескрупулзни финансијери“, каже Жорж Сорел. Да ли жене које су добили право гласа имају икакву моћ да контролишу унутрашњу или спољну политику диктирану са циљем да тај сан постане жива стварност? Нека се запамти да ћемо, када дође време да платимо рачун, бити отерани као овце на клање, беспомоћни пред резултатима ове политике. Колика је вредност такозване слободе ако нам не може дати моћ да променимо ова важна питања?

Ако је истина да просечна жена гласач не жели ништа од овога, зашто, ако је слободна у демократском систему, то дозвољава? Ако поседује ову слободу, зар није двоструко и троструко крива што их трпи још један сат? Ово је тест њеног права на одговорну улогу у влади своје земље. Ако је стекла неопходну моћ и слободу у постојећем систему, оптужа да није способна да игра грађанску улогу у пословима своје земље и да је заправо неподобна за одговорност, доказана је до крајњих граница.

Ништа од овога није истина. Истина ће се наћи у чињеници да нема слободе ни за мушкарце ни за жене у садашњем застарелом систему. Оно што спутава и мушкарце и жене јесте да је партијски систем у распаду, а то је још приметније од давања права гласа одраслима у неограниченој демократији. Широм света је наступила иста декаденција, неизбежним током времена и околности, промена из света сиромаштва у свет безграничног изобиља чини уређено планирање не само неопходним већ и виталним за постојање. Под овим променама, методе старог света су застареле и морају уступити место новим. Ако жене желе да буду достојне свог места у саветима нације, морају се суочити као реалисти са новим светским условима који се окупљају око њих. Пре или касније морају да изађу. Одлука је монументална, јер ће од ње зависити статус жена током значајног временског периода. Стога није лако да оне дођу до процене историју света.

Жени су отворена два пута. Први је да се настави борити са пропадајућим системом старог света, задовољна да буде слушкиња професионалних политичара разних странака којима се придружила. О томе се може рећи да му је дала дуг и веран покушај, и да ако је под тим системом могла да постигне било какву практичну промену у правцу друштвене, политичке или економске слободе, нажалост је пропала. Сада мора да размотри да ли је кривица у њој самој или у систему за који се још увек држи. У вези с тим, она ће приметити да и саме одвојене странке постепено нестају. Либерална странка је отишла у сумрак прошлости; Конзервативна странка се брзо распада, и знамо, на основу уверења њеног сопственог Вође, да нема наде да ће повратити своју независност. Иста судбина чека и Социјалистичку партију, јер и она мора да путује истим путем који је усисао друге две странке под живи песак социјалдемократије.

Стога она мора тражити неки нови систем; онај који је више у складу са савременим условима. Шта ће заузети место трошне грађевине из прошлости?

Сваки студент политичких наука схвата да се питање сада налази између фашизма и комунизма. Што се тиче британских жена, комунизам је мало привлачан. Да не идемо даље, то је филозофија уништења и негација природних инстинкта женствености. То је антитеза сваког принципа и праксе коју жене цене и захтевају.

Фашизам изгледа као једино решење. Он у себи има сваки принцип посебно погодан и прилагодљив генију британског карактера. Он нуди праву слободу и право свим људима и

жене до ре воље према овој земљи. Да не и дошло до неспоразума, дефинисаћемо ове тако често лава коришћене термине, речима са којима се ниједан демократа неће свађати, јер су преузети од апостола непатворене демократије, Џона Стјуарта Мила.

„Једини циљ“, написао је, „з ог којег човечанство има право појединачно или колективно да се меша у сло оду деловања ило кога од њих, јесте самозаштита. Једина сврха з ог које се моћ може с правом користити над ило којим чланом цивилизоване заједнице против његове воље јесте спречавање штете по друге.“

Управо је то фашистичка концепција индивидуалне сло оде, и очигледно је да је то концепција која, што се тиче жена, пружа им сваку прилику коју легитимно могу захтевати у свом удућем статусу грађанки. Ни у једном другом систему ови принципи нису отелотворени. Штавише, у машини корпоративне државе, фашизам женама осигурава једнак статус са њиховим мушкарцима, јер у се и држи једино средство којим ће им ити омогућено да управљају и контролишу услове под којима ће живети; тако ће само фашизам завршити посао који су у њихово име започеле ор ене жене од 1906. до 1914. године. Поред тога, спасиће их од покварене атмосфере корупције својствене партијском систему и по први пут ће пружити прилику, кроз машинерију њихових сопствених посе них корпорација, да се са извесном надом у успех поза аве оним великим питањима која се тако уско тичу њихових и живота њихове деце.

У економској оласти, то ће осигурати сигурност једнаком платом за једнак рад, ту вечну кост суко а који је раздвојио полове са тако страшним последицама по индустрију.

У друштвеној сфери уклања све класне аријере, док у политичкој пружа правду и равноправност по први пут у историји женске ор е.

И најважније од свега, фашизам долази да заувек отклони језиву претњу рата, уклањајући фундаменталне узроке који постоје и налазе се у интернационализму, инструменту скованом да омогући „ ескрупулосним финансијерима“ да искористе ту „земљу изо иља“ звану „демократија“ о којој сањају.

Да и се све ово омогућило, фашизам ће захтевати да жене, равноправно са мушкарцима, понуде дисциплиновану сарадњу у изградњи уређене државе, и фашизам ће с правом пре ацити на све грађане државе одговорност и дужност да раде у хармонији, не у интересу ило којег дела или класе, већ за до ро ит свих њених људи. Позваће жене, као и мушкарце, да потчине све се ичне индивидуалне привилегије, како и мање срећни могли ити под његовом заштитом ез едни од експлоатације.

Ово је фашизам. Све остало је привиђење. Да ли се може рећи да ританске жене не могу да се уздигну до овог великог догађаја у историји своје земље? Они који и им рекли да од аце ову прилику су непријатељи не само жена, већ и сваког напретка и цивилизације. Те жене које су издржале искушење велике ор е предратних дана, ар су заслужиле право да се супротставе народу који их је поново желео поро ити у подређености прошлости и оковати их системом који им свима ускраћује прилику да играју часну улогу у неопходној реорганизацији своје земље. Британке никада нису изневериле нити поклекле када је Британији иле потре не. И оне ће, заједно са мушкарцима своје генерације, подићи заставу ританског фашизма и, носећи је високо изнад превирања и прљавих свађа партијског система, у рзати тај дан који ће видети њихову нацију поново рођеном. У том тријумфалном часу, оне ће заиста заслужити поносно право да одају почаст о новљеној Великој Британији и да коначно почивају у миру, ез едности и просперитету њеног сувереног народа.

Драгоцени хектари

од Џоријана Џенкса

Т Они који и могли ити у искушењу да претпоставе да Британија нема проблем са земљиштем, зато што нема земљишну политику, требало и да пажљиво размотре ове узнемирујуће чињенице.

Са изузетком Белгије и Холандије, Британија је најгушће насељена земља на свету; а пошто је удео природно неплодног земљишта (нпр. планинског) много већи на овим острвима него у Ниским земљама, чини се неспорним да имамо мање земље за производњу хране по глави становника него ило која друга земља.

Британија је једина цивилизована земља на свету без устаљене политике очувања земљишта, мелиорације и унапређења. Ниједна влада није предузела никакве кораке да заустави годишњи губитак пољопривредног земљишта, који сада износи преко 2 милиона хектара, или 7% од укупног броја, од завршетка Првог светског рата.

Британија је јединствена по великом проценту свог становништва које је одвојено од сваког контакта са својим родним тлом, и по великом уделу устајале, конзервиране хране у националној исхрани. Научници почињу да откривају резултате ове вештачке примене у смислу неухрањености, нервних поремећаја и друштвених немира.

Страном посматрачу и се могло опростити ако закључи да покушавамо на наш перверзни британски начин да се не учинимо предметом веома опасног експеримента, наиме, да откријемо да ли се национални живот може здраво одржати у потпуно уранизованој и практично паразитској заједници, зависној за саме животне потребе од напора и до ре воље других народа. Даље и могао претпоставити да нам је тако несигурна ситуација наметнута због суровости наше климе или сиромаштва нашег тла. А његов став према нама и његов став сажаљења, а не дивљења.

Колико је онда још морати признати да ова алармантна ситуација произилази из једног узрока, и само једног узрока, наиме из осећаја и упорног занемаривања основних принципа. Нека не уде за људе у вези с тим. Наша клима није сурова; напротив, једна је од најравномернијих на свету. Наше земљиште није сиромашно; напротив, у просеку је једно од најпродуктивнијих на свету. Али имамо, за наше грехе, политички систем који одбија да гледа даље од следећих изора, који носе сви заинтересовани са намером да муче ствари и сваки погрешно вођени економиста са академском репутацијом коју треба да одржи.

Најдуже је грешка претпоставити да је наша природна судбина да будемо произвођачи, превозници и занкари остатку света и да таква ситуација подразумева стални данак сировина и хране. На кратко, свакако, ова хипотеза је постала живописна чињеницом да нам је низ срећних случајности дао значајну предност у односу на друге нације у развоју оних услуга за које је свет у то време био спреман да плати готово сваку цену. Али рза и готово универзална појава индустријског и финансијског национализма уништила је наш привремени монопол и учинила хипотезу не само неодрживом већ и позитивно опасном. Што се дуже држимо ње, мање смо способни да се суочимо са чињеницама савременог живота. Сваки гест ка неопозивом „оправку међународне трговине“ одлаже неизбежни дан орачуна када морамо да станемо на сопствене ноге и направимо биланс сопственог...

ресурси.

Пошто је главни извор виталних потрепштина, његов пажљив и просвећен развој је предуслов националног просперитета. Пошто је национално наслеђе, културно и материјално, његово очување је свечана национална дужност.

Вреди запамтити да су све до релативно модерних времена ове чињенице иле општеприхваћене, иако не увек правилно тумачене. Сматрало се да власништво над земљом даје не само велике привилегије већ и велике одговорности, друштвене и материјалне. Владајуће класе су готово искључиво потицале из земљопоседничких породица. Пољопривреда је ила препозната као велика основна индустрија, а њена до ро ит је ила питање од националног значаја.

Тек када је осиромашену земљопоседничку аристократију заменила новопечена и углавном страна плутократија која је проистекла из хаотичних финансија Наполеоновог периода, национални став према земљи доживео је оз иљније погоршање. И тек када је викторијански извозни капитализам почео да црпи огромне приходе од увоза, ританска пољопривреда није успела да прати развој ританске мануфактуре. Али када је успостављена доктрина да је профит организованог капитала мера националног просперитета, неорганизована пољопривреда је могла узалуд да тражи помоћ или вођство од Вестминстера.

И тако је данас проучавање ританског села готово проучавање изумрле цивилизације. Ду око усечени путеви који нису носили точкове већ генерацијом, простране живе ограде које нису виделе гвожђе деценију, древни трагови плуга још увек видљиви на пашњацима прекривеним густим травом, штале и коли е у свим фазама пропадања, цркве изграђене за вернике пет пута веће од садашњих парохија, тихе воденице и распадајућа имања: све то говори о изгу љеном сеоском становништву које је некада активно о ављало најмужевнији од свих задатака.

Истина је, наравно, да се оља земља и даље о рађује, и често се о рађује до ро, иако се рој оних који су директно заинтересовани за то смањује из године у годину. И ту и тамо се нађу хра ри авантуристи који улажу све од се е у свиње или живину, воће или млеко. Али над великим делом села виси пропаст метода „од руке до уста“ рођених из недостатка самопоуздања и изражених у запуштеним пашњацима са недовољно ројном стоком. Атмосфера је толико апатична да се чак и расипнички и нелепи упади спекулативних градитеља прихватају једва са трагом негодовања које и такво скрнављење изазвало пре неколико генерација.

Важно је схватити о им штете која је нанета незаменљивој националној имовини. Теоретски, земљиште је неуништиво, осим ако га, наравно, не однесе море, процес који се, иначе, може видети на неколико места на нашој о али. Али може му се десити неколико ствари које ће га учинити практично ескорисним са становишта производње хране, а то је најважније становиште за нацију.

Пре свега, о радиво земљиште, ило да је о радиво или пашњак, може рзо да запустити земљиште у којем не производи ништа осим оскудног приноса за стоку и овце, па чак и они остају ез хране ако зечеви стигну први. Злоко но повећање површина враћених као „нео рађене испаше“ током периода када се о рађена површина стално смањује довољно јасно показује шта се дешава. Већи део наших нео ичних испаша су, наравно, планински врхови и вресишта. Али целокупно недавно повећање, и много више од тога, састоји се од земљишта које се може о рађивати у ило којој другој европској земљи или чак у нашим доминионима, али које се овде не може о рађивати з ог сталног званичног занемаривања.

Политичари типа Инскип желе да верујемо да се ова напуштена земља може довести у *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****

производња у ванредним ситуацијама. Изгледа да их разочаравајућа искуства последњег рата нису научила да се земљиште не може изненада претворити у продуктивно голицањем помоћу неколико трактора и мало неквалификоване радне снаге. Мелиорација земљишта је висококвалификован посао који захтева неколико година стрпљивог рада пре него што се постигну резултати. Може се веома корисно укључити у дугорочну пољопривредну политику; али као средство за производњу хране у ванредним ситуацијама практично је незвредно.

На другом месту, грађевинске операције, било стамбене или индустријске, сваке године користе велику количину земљишта и стерилишу потпуно онолико колико заправо користе. Од 1929. године, само Енглеска и Велс су изгубили 421.000 хектара пољопривредног земљишта, од чега се само 159.000 хектара поново појавило као неопрађени пашњаци; скоро целих преосталих 262.000 хектара прешло је у утробо градитеља, од чега је велики део равно и плодно оградиво земљиште у високом стању ораде.

Треба имати на уму да губитак пољопривредног земљишта не зауставља се на површини коју заправо заузимају фарме, куће и аште. Морају се одредити путеви и рекреативна подручја, а увек постоје, посебно у новоразвијеним подручјима, велики локови неплодног земљишта. Штавише, пољопривредно земљиште на одоу изграђеног подручја или пољопривредно земљиште које је, на савремен начин, посуто изолованим насељима, знатно пати. Врпци и пацови долазе у хиљадама; капије и ограде се руше; пси луталице узнемиравају стоку, а ситна штета се енормно повећава. Појавом јефтиног друмског превоза и последичним потиском развоја приградских подручја ка споља, површина која је овако погођена, иако се и даље враћа као пољопривредно земљиште, мора да износи стотине хиљада хектара.

Немогуће је изећи закључак да Британија расипа своје национално наслеђе у време када ток светских догађаја чини од виталног значаја да сачува сваки хектар земље. Онима који ово сматрају уз уживачком изјавом саветује се да пажљиво проуче недавно објављено дело професора Р. Г. Стејплдона, „Земља; сада и сутра“. Ауторитет сматра да се „наши пољопривредни хектари рзосмањују, и неизбежно морају да се смањују, и, уколико се не донесе нека одлука о минималној површини коју треба по сваку цену задржати за производњу хране и не предузму одговарајуће мере, за највише двеста година пољопривредно земљиште Енглеске може бити смањено на половину.“

Двеста година може звучати као дуг период, али да ли постоји неко довољно смео да претпостави да ће наша деца, а камоли наши унуци, моћи да црпе неограничене залихе хране из Америке и са Антипода? Да ли желимо да уђемо у историју као генерација која је расипала национално имање и оставила наше потомке да се суоче са елементарним проблемом глади? Викторијански извозни капитализам нам је завештао Несталинско подручја; да ли треба да одговоримо за нови скуп Несталинских подручја?

Даље разматрање нутритивних и економских аспеката нашег проблема са земљиштем довело нас до околине дискусије о многим функцијама пољопривреде као саставног дела националног живота. Стога је неопходно прекинути разматрање како исмо разговарали о подједнако важном културном аспект.

Истина је да овај аспект већ добија извесну пажњу на спазмодичан и једностран начин у оквиру урбанистичког планерског покрета. Али сам назив овог покрета открива његова ограничења. Заједница која је подстакнута да заорави значај своје пољопривреде и да увозне залихе хране сматра природним феноменом, почела је да сеоски простор сматра пуким додатком градовима, неком врстом прослављеног јавног парка. Заиста постоји велика опасност да рурална Енглеска постане незличан „отворени простор“ на исти начин на који је огроман део Хоум графства постао незлично предграђе-врт.

Урођена жеља ур анизованог народа да по егне од учне, загађене атмосфере својих градова не може изазвати ништа осим саосећања. Чињеница да ће ови људи радосно провести пола недеље гутајући издувне гасове ензина на загушеном главном путу како и другу половину провели на свежем ваздуху је патетично значајна. Штета је што толико њих изгледа неспособно да згра и плодове свог подухвата, а да га не покваре.

Јер село не може да испуни своју културну функцију уколико му се не дозволи да сачува свој карактер, а тај карактер је неодвојив од своје материјалне или пољопривредне функције. Град не може да по егне од града, ако га понесе са со ом, као што ни интелектуалац не може дати свом уму одмор ако своје аргументе понесе са со ом на своје сеоске шетње. Поглед на село које су претворили у предграђе они који су дошли да „живе на селу“ једнако је патетичан као и поглед на групу интелектуалаца који корачају у пуном ујици разговора док се око њих о ављају десет хиљада активности занимљивијих и важнијих од њихових сопствених. Као што је један фармер недавно рекао: „Не смета ми толико што ходају по мојим пољима. Не смета ми толико што тренирају своје глупе псе на мој рачун. Не смета ми чак ни што се пењу преко капија које и дете могло да отвори. Али када помислим да су прешли преко три километра до рог пољопривредног земљишта и никада нису помислили да погледају шта се дешава, осећам да је моја љу азност ила узалудна.“

Оно што можемо назвати ставом „јавног парка“ проналази изразе на начине оз иљније од равнодушности према сеоским активностима. Баш као што јеж сматра да није лоше ацати камење на патке када чувар не гледа, тако постоје хиљаде о разованих одраслих који не виде ништа лоше у ситним улазима када постоји мала или никаква шанса за откривање. А кумулативни ефекат ситних улаза ствара непријатну ситуацију у деловима града које фаворизују ур ани ескаписти.

У Немачкој се воћке саде у живицама поред пута, а земља се о рађује до саме ивице метала. У Енглеској је такав поступак потпуно немогућ, јер и организоване пљачкашке групе оголиле дрвеће, а усеви и или згажени ширином ланца. Британац није нужно мање поштен или деструктивнији од Немца; он је једноставно дерурализован до те мере да његов осећај вредности и његов кодекс моралног понашања нестају са последњим сту ом уличне лампе. Осо е које и иле шокиране помисао на крађу оловке од пенија са тезге продавнице неће видети ништа неморално у про ијању кроз пола туцета живица како и украде печурке.

Село има толико правог огатства да понуди својим посетиоцима да је очигледан начин да се превазиђу садашње жалосне тенденције да се људима покаже где се то огатство налази. Чак и сада има много оних који могу и цене лековити мелем самоће, духовну утеху мира и сигурности, задивљујуће интересовање стално променљивих поља и шума; али их је премало.

Нико неће намерно повредити или уништити оно за шта осећа жив лични интерес, а први корак ка очувању села је национални покрет ка развоју онога што професор Стејплдон назива „сеоским духом“.

Фашистичка влада ће природно морати да се суочи са про лемом земљишта у целини, јер је земљиште један од темеља на којима је изграђена њена концепција живе нације. Заиста, њена јавно декларисана политика пољопривредног развоја сама по се и ће створити хитан про лем стимулишући спекулативну активност на тржишту некретнина, и ова активност ће морати ити оз иљно о рађена пре него што се пољопривредна политика може у потпуности развити.

Фашистички став према земљи може се изложити у неколико реченица.

Земљиште се више не сме сматрати спекулативном ро ом. Његова вредност мора ити праведно процењена, а сав прираст морају делити они који су помогли у његовом стварању, укључујући и

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Држава.

Коришћење земљишта мора бити предмет пажљивог дугорочног националног планирања. Колико год је то могуће, грађевинска активност мора бити ограничена на подручја мале пољопривредне вредности.

Власништво над земљом мора бити што је могуће шире распрострањено, а циљ је велики број малих, сигурних породичних поседа. Међутим, то ће такође подразумевати одговорности, а они који злоупотребавају своју земљу иће сматрани друштвеним непријатељима.

Јавни приступ земљишту мора се појачати проширењем и још једном дефиницијом пољских стаза, места за камповање и успутних пауза. Истовремено, закон о упаду на поседу мора се ревидирати, а сеоској заједници пружити још једна заштита од ометања и штете. Могуће је да ће бити потребно основати корпус чувара.

Рат се мора водити против штеточина као што су зечеви, вране и голушкови; и док неће бити дискриминације према спортовима на отвореном, не сме се дозволити да такви спортови ометају пољопривредне или рекреативне активности.

Јавност мора бити ојачана да поштује и цени сеоски крај и да се интелигентно интересује за његове активности.

Као раса нисмо склони сентименталностима према земљи. Реч домовина користимо ретко, отац ина никада. Век laissez-faire либерализма и финансијског конзервативизма створио је кратковид комерцијализован став према нашем тлу.

Па ипак, Британија наших снова, физичко отелотворење нашег националног духа, није Британија улица и фармика, па чак ни паркова и јавних зграда, већ Британија насмејаних долина и валовитих висоравни, обрађених поља и удомаћинстава. Град је град широм света; и градови света сваке године теже стандардизацији. Али рурална Британија је посебно наша, неодвојива од нашег националног карактера. Морамо је љубоморно чувати, не у музејској атмосфери Стратфорда на Ејвону, већ у природној снази продуктивности.

Мало ко од нас је удаљен од земље више од неколико генерација. Мало преваспитавања путем штампе и радија и нас поново учинило сељацима, јер у нашим школама одних тренуцима: не ојачавање професионалног учитеља, чија се „пољопривреда“ састоји од корисних, али прилично турбоелементарних наука, већ ојачавање које и нас послало на стазе и пољске стазе отворених очију и радозналост ума. Упознавање са историјом и свакодневним животом на селу не само да је подстакло грађанина да цени вредност пољопривреде, већ и његове излете на село испунило занимљивим интересовањем. Интелигентно сеоско размишљање могло је се учинити најјош једном могућим противотровом стресу градског живота, јер Мајка Земља може пружити утеху и души и телу.

Хитлеров Берхтесгаден идила Нове Немачке Џоан Морган

Е Чак и ако до про познајете Баварску, па чак и ако имате на уму да су Вител ахи са целом Баварском и Фирер са целом Немачком ирали Берхтесгаден за своје летње викендице, ништа вас не припрема за ово место које успева да уде истовремено и срце старе Баварске и душа нове Немачке. Све о чему сте сањали о Баварској у њеном нај ајковитијем издању и националсоцијализму у њеном нај ољем издању сажето је у овом планинском трговачком граду који се може похвалити отприлике истом популацијом као и најновији лондонски лок станова.

Након што воз напусти Бад Рајхенхал, он иде све дуље и дуље у планине док не осетите да ће вас потпуно оухватити док се увијате кроз дуоку долину која је клин Немачке увучен у Аустрију. (Могуће је, и прилично узудљиво, пешке доћи до Аустрије уилоком од три правца.)

Први утисак је покрет. Сви од две године надаље су на ногама у некој врсти ишчекивања. Да ли је то зогнадморске висине, аварског догрог расположења или чињенице да Фирер може да прође сваког тренутка, никада нисам открио; чињеница остаје да ваздух трнце од виталности.

Овде, у овом дивном музичко-комичном окружењу, националсоцијализам делује веома заавно. Осим на повременим сусретима, који су једноставни и чудно инспиративни, нисте толико свесни дуоке мистичне озильности свега тога; огромности оављеног задатка и задатка који је пред вама.

Сматрате да је СС са својом атрактивном униформом, контактом са Фирером и здравим животом у лепом окружењу веома пријатно занимање, а СС је заиста сјајна организација, отворена за све узрасте и класе на заједничком темељу патриотизма.

Овде, више негоило где другде у Немачкој, видите како свако, од најстаријег члана СС-а до најмлађег детета које продаје значке Зимске помоћи, има удела у земљи; нико не пати од душеразарајуће агоније осећаја нежељености. Свако достигнуће је њихово достигнуће; сваки неуспех је њихов. Схватате како је националсоцијализам, враћајући наду, оживљавајући веру уудућност своје земље, дао људима нешто зашта ће живети.

Вековни живот овог места тече даље као и увек, плус националсоцијализам; и стога је живот у Берхтесгадену непрекидна представа. Када се завеса спусти на један чин, почиње други. Чујете монотонорујање како поред вашег прозора пролази стотину сељанки у националној ношњи са малим црно-зелено-црвеним плетеним капутима које зову Берхтесгаднерке. Са њима је свештеник, и крећу се полако, певајући, саореним погледом. Касније чујете продорне гласове младих БДМ (Хитлерових девојака) које марширају у својим кратким смеђим капутима, или трупу Хитлерјунгда, огромних мужевних дечака који носе заставе. У ваздуху се увек чује марширајућа песма.

Када све друго закаже, имају вежу паљења пожара. Стотину ватрогасаца (или један на сваких тридесет становника) у туникама, шлемовима и плус-четворкама смело наступају испред вашег прозора. Недеља је, међутим, тај дан. На Маркт Плац-у, који је врх града, окупљају се сељаци; мушкарци, који се међусоно такмиче у огромности четки у својим зеленим шеширима, на једној страни фонтане *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****

са својим аварским лавом, са друге стране жене са равним црним шеширима који су седели на својим крунама од плетеница. У десет се одлазе на пиво и коасице у Нојхаус (мањи рат Хоф раухауса) са његовом пивском аштом под кестенима, где вам проветравају постељину на огради Вителсбахског замка, његовом пивском кафићу са ненадмашном лепотом, где се партијски вође трљају раме уз раме са водичима; витални центар виталног града.

Гранд хотел, довољно величанствен за свакога. Курхаус са својим одличним оркестром и гостујућим глумцима из Минхена. Сељачко позориште, са својим грубим духовитошћу и атрактивном музиком. Ту су места за плес; Хофшафер са својом интимном атмосфером, подијумом за џепне марамице препуним више него што је икада сањао лондонски хотелски конобар, и Кур кафе, где огромни, елегантни момци СС телогарде плешу у ономе што је некада била краљевска вила Баварске куће. Ту су уметници, Фриц Рихтер са својим чудним инспирисаним дрворезима и један од првокласних пејзажиста модерне алпске школе.

Да изађемо на видело: прво, ту је Фирерова кућа, на врху света, са стакленим зидом који гледа на низ планина, смештена на тако стрмом месту да изгледа као да је нагнута уназад. Кућа доминира долином као што Фирер доминира градом.

Ту је Кенигзе, најлепше од свих алпских језера, најдубље зелене оје са стрмим планинама које га окружују са свих страна. Ту је и Зауервалд, чаробна шума, где поток из Хинтерзеа јури кроз зелене, плишане стене.

Ту је рудник соли где се (у овој земљи униформи) олачите у црну тунику и еле панталоне (што није ни прилично тако шик и прикладно као што звучи) и санкама се спуштате до подземног језера са огрлицом од светла и свастиком на другом крају. Ту је и Шлос Плац са ратним спомеником.

Ту су алпске ливаде са природним низом оја, ружичастих једне недеље, плавих и жутих следеће, што и довело до зависти и лудила цвећаре у Лондону, Паризу и Њујорку.

Ту су шуме, једноличне, које се пружају право и снажно до снежне линије. Планине; прелепи Вацман, други највиши у Немачкој; суморни Гол и сурови, легендарним Унтерсерг. За храбре срце ту је осветљена ледена рупа, шест хиљада стопа високо унутар Унтерсерга, а ту је и Алмбах Клам, учна, запањујућа клисура, где се чини да се спуштате много више него што сте се пели, која се завршава тек када изгубите наду и спада под наслов „Емоционално искуство“, а не „Пејзаж“.

У Берхтесгадену вас подједнако поздрављају са „Grass Gott“ и „Heil Hitler!“ Није ни чудо, хвала Богу што је створио нешто тако лепо и здраво Хитлеру што је то сачувао за људе који то воле више од живота.

Нордијска светска федерација, аутор Видкун Квислинг

ЛИДЕР НОРВЕШКЕ НАСЈОНАЛ САМЛИНГ

А Стари свет се руши, нови се рађа. Истовремено са нашим трећим годишњим скупом у Ставангеру прошле године, седми Светски конгрес Комунистичке интернационале отворен је у ^уившем „племићком клубу“ у Москви, након прелазног периода од седам година од последњег светског конгреса 1928. године.

Конгрес је трајао од 25. јула до 21. августа. Његова главна сврха ^{ила} је да преиспита шта је јеврејска међународна марксистичка завера постигла током тих седам година унутар и ван Совјетске Русије у вези са спровођењем Стаљиновог програма ^олшевизације света, што је ^{ило} предмет дискусије на претходном светском конгресу.

Друго, потврдила је тактику свог програма уништавања снага националног отпора и паљења ватре комунистичке светске револуције. Нагласак је посе ^{но} стављен на тактику такозваног јединственог и народног фронта, чији смо развој видели у Француској, Шпанији, Белгији и другде. Такође смо до ^{ро} упознати са њом овде у Норвешкој у такозваном „кризном споразуму“ са фармерском партијом и у новој камуфлажној тактици Ла ^уристичке партије кроз усвајање ^{ур}жоаске и националне маске. Још једно питање које се директно тиче наше земље, наиме, учешће Совјетске Русије у Друштву народа, такође је симптом исте тактике народног фронта која је одавно укључена у програм Коминтема.

Ове године, док се ми из Националне заједнице окупљамо на нашем годишњем скупу, видимо сазивање још једног светског конгреса.

Овог пута акционари ^{ан}кротираног концерна Лиге народа одржавају своју ванредну скупштину како ^и и расправљали о ликвидацији предузећа или његовој могућој реконструкцији на јесен, када скупштина одржава свој уо ^{ича}јени годишњи састанак.

Помињем ове догађаје, који су се одиграли истовремено са наша два последња национална митинга, не само з ^{ог} њиховог великог значаја, већ и зато што веома јасно илуструју спољнополитичку ситуацију са којом се данас суочавамо.

С једне стране имамо неуморно активан светски ^олшевизам, који је, са историјске тачке гледишта, једноставно алармантан симптом проласка старог света и упорни напор злоко ^{них} сила да наметну светску еволуцију свом путу уништења, односно ка универзалној материјалистичкој репу ^{ли}ци под јеврејском диктатуром.

Са друге стране налазимо ^{ес}циљне покушаје старог света да реши императивне захтеве данашњице, захтеве за миром и сарадњом међу народима. Читава ствар је осујећена суко ^{ом} појединачних интереса, ^{аш} као што унутрашњу националну сарадњу, коју ситуација захтева, уништавају класни ратови и се ^{ич}ни страначки суко ^и. Овај процес распада прате немири и кризе, рат и грађански суко ^и.

Интернационалистичке силе интервенишу и цела ^{ри}га постепено прелази у марксизам и уништење на исти начин на који се ^{ур}жоаско-ли ^{ер}ална држава постепено конзумира, од стране *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Марксизам, као што тако јасно видимо у нашој земљи. Усред свега овога, увек младо човечанство пушта нове изданке; национални покрети ренесансе и уједињења најављују ново до а, доносећи нову државу и нови светски поредак. Нови поредак је у току и у овој земљи.

Санкције и распад лиге

Још једна значајна чињеница је да колапс те уржоаске парламентарне капиталистичке институције, Лиге народа, није последица само њене сопствене несолидности и подземних активности марксизма или фундаменталних и формалних грешака у организацији Лиге.

Уништила га је фашистичка Италија, један од представника организованих заједница новог до а. Упркос педесет санкционистичких држава и противљењу целог демократског и марксистичког света, и светског јавног мњења које је мо илисано против фашизма и Италије, национално јединство се показало као најјача снага.

Без икаквог идентификовања са италијанским фашизмом или италијанским интересима, лидери Националне заједнице су од самог почетка заузели јасан и дефинитиван став према етиопском суко у. Залагали су се за неутралност Норвешке и противили се њеном учешћу у такозваним санкцијама.

У томе смо или искључиво вођени о зиром према интересима наше земље. Верујем, међутим, да је јавно мњење овде, као и на многим другим местима, или жртва пропаганде која је у стварности служила сасвим другим интересима осим високих идеала које је наводно усађивала.

Међутим, наш покрет није заузео ничију страну. Захтевали смо неутралност Норвешке и показали лицемерје и есциљност целе санкционистичке игре. Данас можемо рећи да смо правилно проценили ситуацију.

Са војне тачке гледишта, или смо у праву. Упркос општем мишљењу, правилно смо проценили значај модерног ратног материјала, као и снагу отпора Етиопије и Енглеске, а не најмање огромну моралну и материјалну снагу створену у народу организованом за јединствени напор на историјској и националној основи.

И политички смо правилно проценили. Бескорисност и оз иљне погрешне процене санкционистичке политике су сада очигледне. Погледајте трагичну несрећу моћне Енглеске з ог њене кратковиде политике Лиге; то је највећи морални и практични пораз који је Британска империја претрпела откако је изгу или Америку.

Совјетска Русија, та нова и изузетна чланица Лиге народа, видела је у политици санкција могућност да се прво посвађа са Мусолинијем, а затим и са Хитлером, али када су им прорачуни почели да пропадају, лукави ољшевички Јевреји су се тихо повукли у позадину и, извукавши се некажњено, оставили су ританску владу да сноси кривицу и трпи срамоту.

НАЦИОНАЛИСТИЧКА ПОЛИТИКА И МЕЂУНАРОДНА САРАДЊА

Норвешка се први пут од светског рата суочила са стварним, тешким чињеницама у спољној политици, које јој веома отежавају вођење уо ичајене ускогруде политике.

У вези с тим, желим да нагласим чињеницу која је, нажалост, потцењена у овој земљи:

***** демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

наиме да животима људи доминира спољна, а не домаћа политика.

Поред сопствене „воље за животом“ једне нације, њеним унутрашњим условима и њеном структуром доминирају међународни услови економије и моћи. Ови услови су створени примитивним и императивним потребама народа и држава, њиховом борбом за опстанак и за простор за живот. Али утицај државе у спољној политици увек одговара степену развоја њене унутрашње снаге.

Стога, неопходност самоподршке у случају рата и, пре свега, преоликовање структуре светске економије једноставно приморавају заједнице да се организују на економској основи као националне радничке државе. Измењени услови широм света приморавају сваку нацију да се према својим суседима односи као организована економска јединица са пуном и способном контролом над свим својим ресурсима и моћи да их искористи на најбољи могући начин. У том смислу, садашња криза је углавном криза поновног прилагођавања светске производње и трговине.

Међутим, не постоји инхерентна супротност између захтева дола за овим уједињеним и снажно окарактерисаним економским националним јединицама и захтева за планираном међународном сарадњом, коју неодољивом снагом покрећу економски разлози, као и разматрање очувања мира.

Управо формирање таквих организованих националних личности довешће до поштеног и ефикасну међународну сарадњу, ослобођену пристрасности или угњетавања.

ДВА НЕРАПЕЧАТЉИВА ЛОГОРА У ЕВРОПИ И У СВЕТУ

Ситуација је таква да се у свету, а посебно у Европи, формирају два непријатељска талогора на исти начин као и пре светског рата. Совјетска Русија, Француска и Чехословачка, подржане од стране међународног јеврејства, које их подстиче на рат против националсоцијалистичке Немачке, већ представљају јединствени фронт против те земље и настоје да још више опколе Немачку, и политички и војно.

Под овим условима положај Норвешке је изузетно изложен, с обзиром на то да се налази на раскрсници Русије, Немачке и Енглеске, а њена унутрашња политика је већ у власти марксиста.

Русија је од велике европске силе са азијским интересима постала велика азијска сила са европским интересима, посебно према Атлантику. Али, пре свега, она је основа светске револуције.

Светски ољшевизам покушава да претвори Норвешку, а са њом и целу Скандинавију, у десно крило свог европског фронта напада против Немачке и Енглеске. Овај план садржи злокопне могућности за нашу земљу. У случају сукоба између Немачке и Совјетске Русије, целокупни поглед Лауристичке партије ће навести Норвешку да стане на страну ољшевика у супротности са Немачком, а то ће бити супротно нашој оћењању неутралности.

Транмал, неодговорни диктатор Лауристичке партије, недавно је довољно јасно говорио у том правцу. Докле год су Норвешка и Совјетска Русија чланице садашњег Друштва народа, а Немачка није, чини се да нам озбиљно прети рат у овом правцу, јер смо дужни да дозволимо Црвеној армији и Ратном ваздухопловству слободан транзит кроз земљу у случају немачко-руског сукоба.

У садашњим условима у Европи постоји и могућност да Немачка и Енглеска зарате. То се може догодити, на пример, у вези са сукобом између Немачке и

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

тројни савез Француске, Чехословачке и Совјетске Русије, при чему је Чехословачка готово осетљивија тачка од Аустрије. То што ће Француска тада заратити против Немачке дало и Енглеској разлог за рат, што је сада још извесније него пре огромног развоја авијације.

Такав рат између Енглеске и Немачке је катастрофална могућност за Норвешку, јер од светског рата цела ситуација се сада потпуно променила.

Кроз Друштво народа као инструмент ританске светске политике или исмо приморани директно да уђемо у рат и, чак и ако се Друштво народа распадне, ми исмо, према речима таквог ауторитета као што је лорд Лојд, свакако или изложени казненом ом ардовању ако исмо, као што је ио случај у светском рату, дозволили нашој трговачкој флоти да превози ро у за Енглеску, на чему и она са своје стране несумњиво инсистирала сада као што је то чинила тада.

Норвешка Ла уристичка партија — Владајућа странка — активно подржава ову политику усмерену против Немачке. Ако Норвешка пристане на ово, то значи да смо неповратно увучени директно у ову ратну политику против жеље најмање 99% норвешког народа. Норвешка не може и неће марширати осим ако наша сопствена сло ода и наше сопствене границе нису у опасности.

МИР СА ЕНГЛЕСКОМ И НЕМАЧКОМ

Већ сам нагласио да је мир између Немачке и Енглеске витална потре а за нашу земљу. Оно што морамо, пре свега, спречити јесте да се Немачка и Енглеска нађу на супротстављеним странама у новом рату. За нас и то ило ко но; заправо, то и значило уништење.

Стога је на нама да учинимо све што је у нашој моћи како исмо створили мир и разумевање између ове две земље које су, као и ми, нордијског порекла и света. Чак и ако нисмо у могућности да много учинимо у том погледу и морамо ити опрезни да се не мешамо у послове других земаља, наша је непосредна дужност да се свим праведним средствима супротставимо онима који покушавају да изазову раздор међу овим нашим сродницима, о ично на лажним и непоштеним основама.

Знамо силе у чијем интересу се заправо чине ови напори. Једна је светски ољшевизам. Рад на миру и помирењу између Немачке и Енглеске тре ало и да уде наш циљ норвешке спољне политике, ез о зира на партијске интересе. У највећој мери је очигледно да интереси Норвешке то захтевају. Једини начин да из егнемо рат и хаос зависи од одржавања мира и разумевања између ових наших великих суседа на југу и западу, са којима имамо и највеће трговинске везе.

Пре око 40 година постојала је, као што постоји и сада, прилика за искрен покушај стварања трајног разумевања између великих нордијских народа. Прилика је занемарена или од ијена, а катастрофа која је уследила након овог пропуста о ухватила је цео свет. Свако ко се сада усуди да промовише исту катастрофалну политику мора то учинити отворених очију.

Али свако ко разуме време у коме живимо мора се потрудити да предузме снажну и позитивну контраакцију.

Још једно одлучујуће разматрање доводи нас до истог закључка као и код главних линија наше спољне политике. Декадентни ли ерализам и његов потомак и наследник, марксизам, имају своје циљеве усмерене против националних заједница, првенствено против нордијских.

Свесно или несвесно, циљ ове политике је да раз ије природни национални организација народа ради остварења међународне светске репу лике. *****конвертер е-књига ДЕМО водени жигови*****

Тада ће унутрашња кохезија народа ићи уништена. Они ће ићи плен оног народа који је, за разлику од свих осталих народа, расут по целој земљи и живи као паразит на другим народима; управо због тога му је потребан такав аранжман да и остварио своју страствено жељену власт над светом. Јер у тој власти лежи тајна јеврејског национализма и империјализма.

Двојој између јудаизма и нордијског духа је неизбежан, идући да су марксизам и интернационализам у стварности јеврејски национализам и империјализам, завера инспирисана и вођена јудаизмом против дефинитивно нордијске европске цивилизације. Јасно је да су процеси пропадања данашњице најозбиљнија претња идеалима живота и да су најмоћнији антагонизми нашег времена сведени на спор у између јудаизма и нордијско-европског принципа. У том случају, морамо схватити да ће најефикаснији лек за садашњу декаденцију и подземне активности марксистичког материјализма ићи пронађен у националној ренесанси нашег народа на виталним темељима нордијске расе и карактеристичног темперамента.

А с друге стране, мора постојати у најширем смислу слижа културна, економска и политичка сарадња између нордијских и нордијски опредељених народа широм света: у скандинавским земљама, у Холандији, Фландрији, Британској империји, Немачкој и у другим земљама где су чланови нордијске породице релативно мање бројни.

Значење речи „нордијски“ стога није ограничено само на скандинавске народе, већ се односи на све велике нордијске расе, и сада не разматрамо несигурну северну сарадњу.

Напротив, то је, с једне стране, неопходна последица спознаје да је очување националног карактера и организације најважније животно питање за све креативне народе. Само на тај начин је могуће оспешедити слободан и миран развој нордијске културе и карактеристика, како у националној тако и у универзалној сфери. Истовремено, то је један од услова дуго укоревљеног признања вредности и културних доприноса других раса и тако ће ојачати све нације од распада и хаоса.

С друге стране, неизбежна је последица чињенице да међународна сарадња која се мора изградити у овим временима треба пожељно да буде заснована на нордијским народима који су тако блиско повезани по раси, језику, култури и интересовањима. Имају исти животни стандард и сличан поглед на живот, а такође су и географски груписани. И економски гледано, они су једни другима најближи купци.

УНИЈА НОРДИЈСКИХ НАРОДА

Блоковска формација ових народа, унија нордијских народа, иће непоштива. Таква унија ће ићи много способнија од анкротираних либералистичко-марксистичке Женевске лиге да делује као едем против светског шовинизма и да створи гаранције за миран развој света. Пут ка организованом човечанству иће пронађен у унији велике нордијске породице народа у таквој блоковској формацији са заједничком валутом, унутрашњом слободном трговином и заједничком царинском политиком; њихов циљ ће ићи да увуку друге земље и групе сила у овај систем.

Таква спољна политика иће најближа гаранција положаја Норвешке у свету и против шовинизма. И за допунит нашу и других, створиће поље деловања у иностранству.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

за вишак енергије који се мора очекивати у овој земљи ако су наши сопствени ресурси недовољни.

САРАДЊА ЗАСНОВАНА НА НАЦИОНАЛНИМ ПОКРЕТИМА

Док наглашавамо заједничку нордијску судбину, не смемо потценити значај и достигнућа других или нашег заједничког човечанства; и, пре свега, не смемо потценити важност оличне европске и универзалне сарадње. Али ово међународно заједништво мора бити засновано на систему националних држава. Мора бити створено националним уздицањем народа у Европи и широм света, а не као резултат либералистичких и марксистичких експеримената као што су Лига народа, Пан-Европа и Совјетска Русија, седиште светске Совјетске Републике.

Историја живота показује да је сваки напредак зависан од сједињења слојеве и дискриминације са заједништвом и организацијом. Универзалне монархије и светске републике завршавају се анархијом и распадом. Хегемонија једне нације је катастрофална за друге и за саму себе.

Вавилонско мешање свих народа и раса, што је циљ либерализма и марксизма, предвиђа уништење индивидуалних карактеристика и вредности сваког од њих. Историја нас учи да је истинска хармонија резултат сегрегације и развоја.

Човечански инстинкт за организованим формирањем усмерен је ка националном животу и сарадњи националних јединстава. Из тог разлога све међународне институције које су проистекле из либерализма и марксизма нису успеле у својим наводним циљевима, а то су или онемогућавање дојрог разумевања међу народима и подстицање њиховог напретка.

С обзиром на неуспех идеја либералистичких Лига и међународног марксизма, хитно је потребно створити ново заједништво народа са европским и светским карактером, засновано на новим идејама за организацију заједница које је утврдио конгрес новог поретка у Монтреу 16. и 17. децембра 1934. године. Прва ствар на конгресу је поштовање духовних и националних вредности.

Уместо лицемерних и техничких метода старе дипломатије, мора се развити спонтана и часна сарадња између свих младих и здравих националних покрета и националних држава које они поново стварају, како би се постигла општа духовна обнова и политички и економски опоравак широм света. Али у оквиру овог универзалног плана, нације које потичу из једног порекла и деле исту културу и цивилизацију морају се груписати у складу са својим најближим интересима.

НОРДИЈСКИ СВЕТСКИ ПОКРЕТ

Главни принцип на којем Национална заједница заузима свој став јесте да наша политика, поред испуњавања захтева које су модерне промене учиниле императивом, мора бити у складу са свим што је потребно и што жели наша породица народа. Бескорисно је очекивати национални опоравак уколико не поново распламсамо ватру нордијског духа и не градимо на духовном и одговорном погледу на живот.

Не може се очекивати никакав напредак ако не задржимо нордијски сој непомешаним; ако то не учинимо сачувамо наш препознатљиви карактер, изгубићемо га и кренути ка националном изумирању.

Такозвана нордијска идеја, да се нордијски народ може обновити само изградњом нове државе

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

у складу са савременим захтевима и на двострукој основи националног порекла и духовног погледа на свет, има стално растући утицај и актуелност у одговарајућим нордијским земљама и већ игра важну улогу у практичној политици.

Семе и тло за панондијску сарадњу су стога већ присутни. Али, да и се идеја довољно рзо проширила, мора пронаћи дефинитиван и адекватно организован израз.

У овим околностима, сматрам да је дошло време да наставимо са промоцијом културне, економске и политичке сарадње између нордијских народа и других народа са нордијским погледом широм света са следећим циљевима:

- Стварање међународног нордијског покрета.
- Формирање Нордијске уније народа.

Активно учешће у раду на организацији света и његовом мирном развоју; и за оезеђивање места и доприноса наше земље у револуцијама и новим уставима који су сада у току. Ова сарадња мора почети, као и оично, у оласти идеја, како и се политички остварила на чврстој економској основи.

Ако и се, дакле, постојећа основа валуте могла проширити у успостављену валутну унију између нордијских народа, и ако и се кроз политичку фискалну сарадњу могла остварити царинска унија између ових народа, темељи и или темељно постављени за политичку реализацију наших проглашених циљева: великог јединства нордијских народа у светској заједници.

Овај идеал је већ дуже време ио део програма Националне заједнице. Из тога следи да панондијска сарадња заправо подразумева даље интензивирање сарадње северних држава у ужем смислу: Норвешке, Шведске, Данске, Финске и нордијских острва у Северном мору. Положај Данске и Финске је толико изложенији од положаја Норвешке и Шведске да је Норвешка, у сваком случају, искључена из могућности да до ровољно повеже своју судину са овим земљамаез подршке која и се доила из мирног и сигурног односа са Енглеском и Немачком. Али, пошто је ово оезеђено, такође је пожељно да северне земље заузму своје место као природна група у нордијском свету - сарадња заједно са Британцима, Немцима, Холанђанима и осталима.

У вези с тим, желим да нагласим чињеницу да то не мења случај ако многи људи у овој земљи сматрају да се морају не сложити са разним детаљима ританске и немачке политике. Услови који данас захтевају сарадњу са и између ових наших сродника су важнији од оних који и нас могли раздвојити.

Можда постоје и они који се противе томе да уопште имамо ило какву спољну политику и сматрају да су наши послови оно што можемо да решимо. Подсетио их их да је карактеристична одлика нашег времена чињеница да свет постаје једна велика економска јединица и да ниједна земља више не може ити сама се и довољна; зависи од других; и, ако је таква сарадња у актуелној политици од виталног интереса за нашу земљу, она је подједнако важна и за наш покрет. Пошто су снаге које раде на нашем националном уништењу међународно организоване, дужни смо да им се суочимо организацијом која циља изван националних интереса. Потпуно ефикасна организација ове врсте може се изградити само на заједничкој виталној основи наших народа, нордијском принципу.

НОРДИЈСКИ ПРИНЦИП

Нордијски принцип почива на нордијским традицијама, нордијском мишљењу и конструктивној сарадњи, за разлику од јеврејског либерализма и марксизма, који промовишу своје деструктивне циљеве путем мржње, зависти и класног рата за своје сопствене циљеве. Један је савезник Божанског; други са ђаволским.

Духовна моћ нордијског принципа је, дакле, јача и дубља од марксистичко-материјалистичког погледа на постојање који прети нашој раси и цивилизацији уништењем. То је у стварности наш суштински национални Принцип кога се морамо придржавати и који морамо остваривати са неумољивом доследношћу.

Такође сам уверен да, када препознамо дубоке истине историјске прошлости, као и историјске садашњости, и видимо велике ствари које су постигли народи нордијске расе од почетка историје до наших дана, када су моћнији него икада раније; и када смо, истовремено, уверени да се Божја воља открива у историјском току светског развоја, морамо, без потцењивања значаја и доприноса других, бити дозвољени да верујемо у континуирану историјску и ожанску мисију нордијских народа у свету. Као и у прошлим временима, мисија наше велике породице народа мора бити да се реши застарелог света и створи нови свет који може подићи целу људску породицу на узлазни ниво.

Национална заједница позива све људе нордијске расе и погледа на свет у свакој земљи - Норвежане, Швеђане, Данце, Исланђане, Британце, Немце, Холанђане и све остале нордијске крви и духа - да се уједине у Нордијски светски покрет како би створили мир и сарадњу између свих нордијских народа широм света и да наставе борбу за спас и напредак наше цивилизације.

Тумачење фашизма од Клода Сатона

ФАШИЗМ, у смислу у којем ће бити коришћен у овом чланку, је неспретан и незгодан термин за описивање светског покрета који се појавио у наше време да би се такмичио са марксизмом и либералном демократијом за оданост људи. Несумњиво би требало да се ограничи на именовање посебног облика који је овај покрет попримио у Италији. Ипак, народна свест, осећајући да се у италијанском фашизму појавило нешто ново и од светског значаја, истрајава у коришћењу термина у ширем смислу.

Фашизам није интернационалан као што је комунизам, у смислу да је догма коју треба наметнути свакој нацији, без обзира на њену историју и околности. То је пре основна сличност погледа на свет која се може открити у различитим модерним националним покретима и која се може посматрати као да са нужношћу произилази из ситуације у којој се наша европска култура тренутно налази. Ми у Енглеској делимо заједничко културно наслеђе Европе; аш као што су на нас најдугље утицале идеје Француске револуције, тако смо дужни да узнемогућимо идејама фашистичког покрета и да на те идеје реагујемо на наш посебан национални начин.

Два фактора која свуда рађају овај покрет су пропадање либералне демократије и успон марксизма.

Потребно је само површно упознавање са историјом да би се схватило да нема ничег неизбежног или вечног у вези са либералном демократијом. У поређењу са другим облицима владавине, демократске владе нису биле ни уопште истрајне, нити су допринеле толико трајној вредности људској култури као аристократске и монархијске владе. Наравно, могуће је – и често се то ради – дефинисати демократију на такав начин да се у њу укључе сви подношљиви облици владавине, на пример, описати Енглеску под краљицом Елизабетом или под Питом као демократију. Али то је груба злоупотреба језика и уништавање интелектуалне вредности. „Демократија“ не би требало да се користи за означавање сваке владе која влада уз сагласност скоро свих којима се влада; нити оне која свесно тежи до пројекта целог народа; нити оне која је толерантна према различитим мишљењима и подстиче слободну дискусију; нити оне која влада према устаљеном и познатом закону, непристрасно примењеном. Многе демократске владе су упадљиво заказале у овим погледима; многе недемократске владе су показале ове врлине у високом степену. Апсурдно је називати „демократијом“ било коју владу која није тиранска; Демократија је један посебан историјски облик владавине, који је понекад функционисао на опште задовољство, понекад не. Њена главна карактеристика је, чини се, доношење одлука о свим важним питањима већином гласова, било целог народа или великих представничких скупштина.

Демократија какву познајемо у Западној Европи и Америци – коју ћу у даљем тексту назвати „либерална демократија“ – је посебан производ Француске револуције и заснована је на неопредељеним теоријама одређених утицајних мислилаца тог доба. Основна филозофија људске природе на којој се заснива није увек била прихваћена од стране мислећих људи и нема разлога претпоставити да ће њен утицај на људске умове бити вечан. Напротив, постоје значајни докази да ова филозофија „Права човека и грађанина“ више не носи

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

уверење и да је систем власти заснован на њему стога осуђен на пропаст.

Као и друге политичке филозофије, није стекла опште прихватање језор е. Али данас, ко може да уочи ило какву разлику између конзервативаца, ли ерала и десничарских (немарксистичких) ла уриста у погледу њихових идеала или општег карактера метода којима предлажу да их остваре?

Које су филозофске претпоставке, или аксиоми, овог система ли ералне демократије?

Прво је да су сви људи једнаки, арем у мери у којој морају имати једнак удео у влади. Друго је да влада постоји само да и спречила ило ког човека да се меша у једнаку сло оду других (Џ. С. Мил); или, како ми је то снажније рекао један студент: „влада постоји само да и омогућила сваком човеку да оде у пакао на свој начин“. Треће, да таква индивидуална сло ода резултира највећим могућим задовољством свих.

1

Фашизам се заснива на порицању свих ових принципа. На први одговара да сви људи нису једнаки у својој способности за сарадњу — а влада јесте сарадња.

Људи се значајно разликују по својој хра рости, правичности, лојалности, истинитости и другим особинама карактера које су потре не за ило који корпоративни подухват. Такве особине нису монопол ниједне класе, нити зависе од о разовања у уо ичајеном смислу те речи. Неким људима оне значајно недостају - на пример, свим старим ољшевичким вођама, ако је веровати њиховим признањима; свако од нас и покушао да их искључи из власти у ило којој организацији за коју је ио одговоран.

Политичко представљање мора ити засновано на селективном систему стварних група чији се чланови лично познају једни с другима. До ар политички систем не и тре ало ни да покушава да осигура да сва мишљења имају једнаку тежину.

Што се тиче другог принципа, примећује се да је једнака сло ода немогућа, јер не желе сви људи да раде исте ствари; да сваки систем права претпоставља неке позитивне идеје о томе шта је о јективно до ро или лоше за свакога; да је принцип или есмислен или катастрофалан.

Трећем, да з ог природе човека и друштва, највећи могући износ задовољства не може се постићи системом максималне индивидуалне сло оде; нити је ово „највећа срећа највећег роја, свако да важи за једног, а нико више од краја живота. Људи су и тре ало и да уду више заинтересовани за до ро ит 2 један“— своје породице, своје професије, свог комшилука, своје нације; и до ра влада тре а да узме у о зир ову чињеницу. Вратићемо се на ове тачке касније.

Ли ерална демократија је лења филозофија. Уместо да одлучи шта тре а учинити и да се упорно ори да то оствари, до ри демократа чека и види у ком ће правцу већина скочити, уверен у своје уверење да је глас маса глас Бога. Не смемо чак ни покушавати да у едимо људе данашњице да је покретачка снага ли ералне демократије свуда спласнула. Мало људи искрено верује у њене слогане. Половина њених данашњих заговорника су заправо плашљиви марксисте. Њихов отворени циљ је једнако огатство за све, а демократија је само средство за то. Они наивно замишљају да се тај циљ може постићи пуким гласањем, ез силе, арем у далекој удућности. Често одају свој презир према индивидуалној сло оди као таквој. Завидни су, али рину о својој кожи. Такви су ли ерално-ла ораторски социјалдемократи.

Која је филозофска основа несветог савеза између комуниста и демократа, где год се фашизам појави на сцени? На овај про лем сада морамо усмерити пажњу.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Комунизам – или оље марксизам, јер постоји много марксиста ван Комунистичке партије – је у потпуности производ индивидуалистичке, егалитарне филозофије ли ералне демократије. Чести у историји или су револуционарни покрети мање срећних класа; овај је преузео нео ичну идеологију раног викторијанског до а у којем је рођен. И он заједницу схвата као скуп, а друштвену срећу као з ир. Прихвата прва два принципа ли ералне демократије; сви људи су једнаки – иако нема Бога – и стога и тре ало да имају не само једнака политичка права, већ и једнако огатство.3 Поново, срећа се постиже тако што се свима да једнако огатство, а затим им се дозволи да са њим раде шта желе; када се једном постигне економска једнакост, држава тре а да „нестане“. Али најодлучније од ацује трећи принцип ли ералне демократије, да се ово срећно стање ствари постиже тако што се људи остављају на миру. Лајсер-фер је крајњи циљ, када се једном постигне економска једнакост; али то се мора постићи насилном диктатуром пролетаријата, то јест, неквалификованих фаричких радника.

Његова централна доктрина је класни рат између пролетера и капиталиста. Она и даље настоји да тера цело човечанство у ова два тора, иако ниједан економиста више не схвата оз иљно теорију „вишка вредности“ на којој је та разлика заснована. Колико су нестварна та два тора! Заиста постоји суко између група, а такав суко је суштина живе заједнице. Али велики део становника модерне државе, који живе од заједничког прихода од свог рада и имовине потре не да тај рад уде плодотворан, не може се угурати ни у један тор осим на силу. И зар нису суко и интереса између грађана и сељака, између произвођача и финансијера, између занатлија и неквалификованих радника, између расних и верских група, једнако стварни и витални као и овај наводни између капиталиста и пролетаријата?

Кључна реч марксизма је класни рат, у коме су све методе дозвољене. Зато, где год да подигне главу, политика постаје толико огорчена и толико прљава да уништава сваки осећај моралног јединства нације који је раније у лажавао суко е између група. Зато се мора орити до смрти.

Али, рећи ће се, зар ништа вредно није постигнуто комунистичким експериментом у Русији? И зар нема сличности између „диктатура“ комунизма и фашизма?

Немогуће је разумети развој комунизма у Русији, осим ако не разликујемо садашњу фазу „ ољшевизма у повлачењу“, како је названа, од раније фазе у којој је доктринарни комунизам имао пуну власт. Ову ранију фазу о ележило је невиђено уништавање, зарад теорије класног рата, људских и материјалних ресурса нације – пољопривредника, техничара и наставника, стоке, машина, зграда и уметничких лага. Исти феномен се манифестовао у Шпанији и другде, где год је ољшевизам преузео власт. Када је после неких десет година производња достигла тако низак ниво да се чинило да је достигнута граница људске издржљивости, доктрине су углавном напуштене; и уз помоћ капиталистичких кредита, страних техничара и машина и стахановског покретања радника, почело се са поновном изградњом. Свакако, промена срца је далеко од потпуне. Један од симптома тога изгледа да је садашњи суко између Стаљина, ро усног и недоктринираног раз ојника са Кавказа, и јеврејске анде која је до тада контролисала Русију, а сада је углавном елиминисана. Русија није напустила Коминтерну и марксистички идеал светске револуције. Али што се тиче ње саме, чини се да је прећутно напустила изједначавање огатства и диктатуру пролетаријата и да гради моћну...

националистичка држава. Под Стаљином, постоје знаци неке врсте стидљивог фашизма са грижом савести која се појављује. Ако је ово треће ало да буде крај, по коју цену је постигнут! ⁴

„Фашизам“ је настао из пропадања либералне демократије и као одговор на претњу ољшевизма. За разлику од ољшевизма, он није био примена академске теорије у пракси; настао је као одговор на стварну ситуацију и стога се може разумети само у светлу два светска покрета која је предодређен да надмаши. Прво итно је био нека врста инстинктивне реакције европског човека на силе нереда, материјализма, плутократије и космополитизма. Слаже се са комунизмом у апсолутном порицању да постоји унапред успостављена хармонија која чини да највећа срећа од свих произилази из највеће слојеве сваког. Али то је све што има заједничко са комунизмом. Заузима радикално другачији став и од комунизма и од либералне демократије у погледу „среће“ коју држава треба да обезбеди. Јер он нацију схвата као органско јединство многих различитих функционалних група; свака од њих представља одређени јединствени допринос нацији, са својим типом живота који се мора неговати. Ако се поремете прави односи између ових група, у држави не може бити трајне среће или здравља. „Могли смо“, рекао је Платон, „учинити наше грнчаре много срећнијим дозвољавајући им да леже на лежајевима испред ватре, једу и пију и окрећу свој точак када им се прохте. Али немојте нам саветовати да то радимо, јер наши грнчари више не би били грнчари, нити наши ратари ратари.“ ⁵

...

—

Штавише, она замишља нацију, речима Берка, као „партнерство не само живих, већ живих са мртвима и са онима који се још нису родили“. Ако је то нешто што траје, са људским и природним ресурсима, који се могу расипати или који се могу учинити плоднијим.

У свакој од „фашистичких“ земаља на власт је дошао покрет са жељом да извуче најбоље из националног имања, као што је стари племићки земљопоседник чинио из своје породице и имања. То је оно што се назива религијом крви и земље.

Очигледно је да ови покрети не могу признати неограничена права већине. Они, на пример, не могу дозволити да садашња већина грађана збрише сељаке са лица земље, нити да ужива у највећем могућем садашњем богатству на рачун будуће моћи. Зла која доноси владавина кратковидих већина – пропадање јавног поштења и духа самопомоћи, пропадање породице, менталне и физичке кондиције, пропадање земље, шума и родова – могу се излечити само давањем великог простора и независности вођама.

Фашизам очигледно мора, и посветиће своје главне напоре јачању најслабијих карика у националном ланцу, то јест, по бољшању услова оних група које су најтеже погођене. Међутим, не може признати једнакост између лењих и активних, између маштовитих и рутинских радова, чак ни као далеки идеал. „Фашизам потврђује непроменљиву, корисну, плодносну неједнакост људи.“ (Мусолини.)

Либералну демократију паралише ривалство функционалних група, чије постојање се претвара да игнорише. Фашизам то препознаје и на њима заснива свој представнички систем, верујући да може да савлада њихове потенцијалне сукобе кроз ојачани национални осећај јединства и „принцип вођства“, принцип индивидуалне одговорности. „Демократија“ – принцип контроле од стране анонимних већина – „налази се на искушењу у индустријској области ништа мање него у политичкој.“ ⁶

—

У економској сфери, циљ фашизма, у складу са његовим општим погледом на свет, јесте постизање највеће могуће сигурности и стабилности за све произвођаче, а не максималне слојеве изора.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

за потрошаче. У том циљу, међународна трговина мора бити сведена на подређени и помоћни положај, у интересу националног планирања. А етичка разматрања – разматрања о врсти живота коју треба подстицати или о есхпративати – често морају надмашити економска.

У фашистичком национализму нема ничега што је неспојиво са добро схваћеним интересима других народа. Његова спољна политика заснива се на принципу риге о својим пословима и стварне спремности да се ори за одређене добро познате виталне интересе и само за њих. Он је природно супротан демократским, егалитарним и универзалистичким принципима Друштва народа. Жели пријатељску сарадњу са оним координисаним народима са којима заиста има заједничке интересе, засновану на планираном отклањању могућих узрока трења. Жели вођство у међународним пословима као код куће. У Европи, његов задатак је да организује нови Концерт Европе који су оснивачи Друштва народа уништили.

Конечно, можемо покушати да одговоримо на приговор који се тако често чује да фашизам потчињава појединца потпуно држави, живо иће нестварној апстракцији. Одговор на ово је имплицитно садржан у претходном. Влада, сматра фашиста, не постоји само да и повећала срећу појединачних грађана. Она је старатељ трајне националне културе и материјалних ресурса који чине њену неопходну основу. Без тога појединац не и ништа; нити се може осло одити тога чак и ако напусти територију државе; то је читав зир предачких традиција које га разликују од човека каменог доба. Влада која одржава складан развој различитих група носилаца културе и спречава их да се међусобно униште има право на нашу оданост. Али држава је само део машинерије, само „контејнер“, како је рекао Хитлер, за народ, схваћен као трајни биолошки и културни ентитет. Фашизам није етатистички; за разлику од хегелијанаца, он не одожава државу као такву.

Историјски посматрано, представља аналогije са древним европским државним обликом какав је био „пре него што је Оронт почео да се улива у Тир“ – пре успона апстрактног индивидуализма и жеље за спасењем у другом животу. Поново, представља аналогije са феудализмом, са његовом концепцијом да влада мора бити заснована на личној лојалности човека човеку – првобитна тевтонска идеја комитата. Даље, подсећа на циљ средњовековних еснафа да регулишу производњу у интересу свих категорија произвођача. Као и сваки велики покрет, има корене у прошлости. Али то није само враћање на застареле системе. То је неразумљиво одвојено од суштински модерних концепција националности, расе, дојроволних трговинских удружења, раздвајања власништва од управљања, идеје одговорности од кривице, интеракције култура насупрот „једноколосечној“ цивилизацији – и многих других.

⁷ То је кроз модерно и творевина нашег времена. Пре пет година, многим од нас се чинило да нема избора осим између неаша прихватљивих алтернатива индивидуалистичке либералне демократије и марксистичког социјализма. Сада постоји трећа алтернатива.

¹ Овај трећи аксиом, како је истакао М. Халдв, има два облика. Према једној верзији, максимално друштвено задовољство аутоматски произилази из максималне индивидуалне слободе, одозира на законе и институције друштва. С друге стране, одређена законска ограничења су неопходна да би се постигао овај највећи зир задовољства. Већина писаца се не држи сасвим доследно једне или друге верзије; али немају сумње ни у циљ, ни у средства – индивидуална слобода ограничена што је могуће мање. (Е. Халеви: Раст филозофског радикализма.)

² Џ. Бентам: Принципи морала и законодавства. Фолет: Нова држава, стр. 27.

³ Упоредите то са Аристотелом. Политика III, 9 и 12: Правда је давање једнаког третмана једнаким, а неједнаког третмана неједнаким. Људи изостављају један или други фактор, како им одговара; јер нису допре судије у својој сопственој ствари.“ Али то нас не и треало осло одити дужности да судимо колико год можемо.

⁴ Сам Стаљин делује као веома другачији тип од „старих ољшевичких“ јеврејских шефова Русије. Запањујуће је да њих двојица заиста

Велики људи које је изнедрила Руска револуција „нису или Јевреји“. Али не знамо колики је био утицај Стаљина таст, Лазар Мојсејевич Каганович, који изгледа као други човек у држави.

⁵ Платон: септембар 420е. Берк: Размишљања о Француској револуцији.

⁶ Милер и Кемел: Финансијска демократија, недавно истраживање два економиста са Универзитета у Ливерпулу о функционисању Британске индустријске компаније.

⁷ А. Тојнби: Студија историје. Том I, стр. 149 и сл.

Рат у Шпанији, аутор генерал-мајор Џ. Ф. Ф. Фулер

Х Учествојући као војник или новинар у четири рата, наиме у Јужноафричком рату, Светском рату, Италијано-аисинском рату и коначно садашњем Шпанском рату, открио сам да је сваки од њих изузетно другачији.

Разлог за то је очигледан, то је да се њихови узроци разликују; ипак, у популарном мишљењу, то није тако очигледно је да ови узроци заузврат у великој мери утичу на олик који рат поприма.

На пример, у случају последњег од ових ратова, општеприхваћено је да су његови узроци политички; то јест, да је то суко између два система власти који имају јасно дефинисане, али неспојиве ставове. Да ли је то истина? Мислим да није; јер, иако политика игра никако не езначајну улогу, главну улогу сигурно игра култура, што, ако сам у праву, значи да су узроци овог рата далеко дуљи од политичке пене која прекрива његову површину.

Стога сам мишљења да нећемо успети да разумемо шта се дешава, осим ако на то не гледамо као на суко култура, као и на суко политичких теорија и оружаних снага. Од ових култура постоје три:

Прво, реакционарна Шпанија историје – стагнирајућа црква, лења аристократија и умирућа уржоазија. Друго, револуционарна Шпанија – реакција против ове инерције коју представљају социјалисти, анархисти и комунисти који су своје идеале углавном позајмили из страних извора – Маркс, Бакуњин, Троцки и други. Треће, хипотетичка Шпанија удућности; о којој није сањао Примо де Ривера, који је ио мало више од војног диктатора, већ његов син Хосе Антонио, кога је пре неког времена уила црвена влада.

Године 1933, овај младић, иако није заправо створио Шпански фашистички покрет, консолидовао је Фалангу Еспањола де лас ЈОНС (Јунтас Офенсивас Национал Синдикалиста - Комитети активних националних синдикалиста) и дао јој живот и олик. Њену повељу је разрадио у двадесет седам тачака које се могу сажети под четири главна наслова:

Националне основе. Шпанија је врховна стварност свих Шпанаца. Сваки сепаратизам је злочин. Стога је циљ јединство Шпаније, и то јединство не само да не дозвољава ни међународну изолацију ни стране посредовање, већ захтева и усађивање војних врлина и стварање моћне војске и флоте.

Политичке основе. Држава треа да уде тоталитарног карактера, у којој ће све политичке странке ити укинуте. Корпоративни систем треа да замени парламентарни. Потре на је политичка дисциплина, али је приватна иницијатива неопходна све док је компати илна са колективним интересима национал-синдикалистичке државе.

Економски темељи. Капиталистички систем „који игнорише потре е људи, дехуманизује приватну имовину и своди раднике на езо личне масе изложене еди и очају“ је од ачен. Такође је од ачен и марксизам. Јаки више не смеју да доминирају над сла има.

Признаје се приватна својина, као и право на рад. Животни стандард сељака треа подићи оснивањем породичних газдинстава, а пољопривреда и сточарство треа рационализовати.

Морални темељи. Темељи државе су јединство, дисциплина и војна обавеза. Организовање треба организовати „тако да се ниједан таленат не изгуби због недостатка економских средстава“. Католички дух, ослобођен политике, треба да се укључи, а живот треба сматрати дужношћу „коју треба живети у духу узвишеног служења и жртве“.

РАТ У ШПАНИЈИ

Супротно много чему је писано у британској штампи, овај Покрет је имао мало везе са изјављивањем појаве у јулу прошле године. У то време је још увек било у повојима, али је током последњих осам месеци његов раст био чудесан. Данас његови чланови и симпатизери броје милионе, од којих је 180.000 формирано у милицију. Овај раст дојро је илустрован чињеницом да Покрет сада објављује деветнаест дневних и тридесет недељних новина.

Када је изјавила појаву, циљ генерала Франка изгледа да је био донекле нејасан. Била је то појаву против неподношљивих услова – заправо реда против анархије; јер живот и имовина више нису били поштовани, а цркве су свакодневно пљачкане или паљене. Његов циљ, изгледа, био је готово у потпуности војни, наиме да поново успостави ред, али за који облик владе је неизвесно. Да је његова појава била ризична, највероватније је довела до успостављања војне диктатуре типа Прима де Ривере.

По слетању у Шпанију, суочио се не само са потпуном конфузијом, већ и са потпуним недостатком јединства и циља међу фракцијама које су тражиле његову подршку. На пример, Acción Popular, или странка Жила Ројаса, била је ватрено католичка и закоревана у хришћанском социјализму; није имала дефинисану политику, била је политички аморфна и оруђе Цркве. Затим су ту били Requetes, или карлисти, чији је мото „Бог, отац и краљ“. Веровали су у апсолутни суверенитет, корпоративну државу и били су жестоки антипарламентаристи. Поред њих, постојали су монархисти - и друге фракције, од којих је најважнија била Фаланга. Све те разне странке и покрете морао је да апсорбује.

За сада то није било тешко, јер су црвени захтевали консолидацију. Мешавина демократа, републиканаца, комуниста, анархиста и шта год све не, њихов једини непријатељ Шпанија је стога привучена Немачкој и њеном савезнику Италији, иако као што Француску привлаче Русија и њен полусавезник Енглеска. У ствари, још једном се против Немачке води скривени рат како и се објединила Француска, као што се водио пре годину дана током италијанско-африканског сукоба.

О овој унутрашњој борби се мало чује у штампи; али њено име је „неинтервенција“, што у стварности значи несарадњу са Бургосом и француску сарадњу са Валенсијом како и се ударило на Немачку. Ако и међународна „локада“ Шпаније била непристрасна, нема сумње да је фаворизовала националистичку ствар; али то је далеко од тога, јер искреност није карактеристика модерне Француске.

Иако је увек најтеже, посебно током ратног времена, утврдити истину, нема сумње да је француска помоћ црвенима била прекомерна и профитабилна, јер је свака помоћ плаћена златом. Где год се иде у Белој Шпанији, може се чути иста прича, наиме, да је француска помоћ црвенима била далеко важнија од руске. Да је од јула прошле године Француска препустила преко Пиринеја тридесет до четрдесет хиљада црвених интернационалних бораца и да се ова трговина и даље наставља. Да су Французи штампали шпанске пасоше, само у Бордоу, и да обједине унапред датирани уговори за „специјализоване“ раднике како и им омогућили да уђу у Црвену Шпанију. Штавише, да се велики број интернационалаца препушта преко

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

границу као репатриране из еглице или се шаљу у луке Каталоније као чланови теретних родова којима путују. Муниција се шаље преко Андоре; камиони који превозе ензин свакодневно прелазе границу; у Француској постоји школа црвене авијације, а оружје се кријумчари у Бил ао.

Упркос свему овоме, шансе су свакако да ће Национал Шпанија по едити; јер је Франкова политика креативна, док политика црвених није.

Говор генерала Франка

Емитовано 1. октобра 1936. године, о преузимању овлашћења шефа државе

Г ПОЗДРАВ свима вама, који слушате ратне вести у својим домовима, или сте на фронту, мислите на своје домове, или сте у црвеним крајевима, са чежњом ишчекујете долазак наших трупа, или сте изван наших граница, нестрпљиво пратите нашу судбину - поздрав са микрофона Радија Кастиља!

Нећу говорити о рату, због државних обавеза које, претпостављам, захтевају да вам кажем нешто о послу који је пред нама.

Не морамо расправљати ни о каквој утопији, нити делити остварење наших нада на круте фазе. Међутим, да бисмо говорили о нашим намерама, неопходно је прво укратко испитати прошлост, како бисмо искористили наша искуства и корисно спровели наше одлуке.

Шпанија, чије име призивам свом преданошћу своје душе, годинама је патила од многих зала, од којих није најмање погуљано утицај неуравнотежених интелектуалаца, који су покушавали да униште углед мислилаца наше расе и гледали су преко наших граница како би у Шпанију донели све врсте егзотичних и деструктивних идеја које су се укоренјавале у другим земљама. Деморалишућа књижевност, демагошке доктрине, огорчени расизам, инфилтрација дефетистичких идеја и изопачавање историје – све то и много више послужило је да пољуља темеље нашег патриотизма, тако да смо изгубили главне карактеристике нашег народа, стидећи се своје садашњости, заборављајући своју прошлост и плашећи се своје будућности.

Пошто су постигли морални пад расе, овим људима није било тешко да земљу ставе на аукцију и продају је највишем страном понуђачу. Наша трговина је почела да показује дуг уместо кредита, а плодови наше земље третирани су као да су плодови неке освојене колоније, док је подстицан псеудо-пацифизам, како би се ослабила моћ сваког могућег изавитеља. Појавили су се лажни пророци који су, сејући мржњу и класни рат, онећавали земљу сељацима, диктатуру радницима и аутономију нашим провинцијама.

Крајње цинични, ови људи, да су дошли на власт, одузели би земљу сељацима, сломили вољу радницима и сву наду у аутономну флексибилност провинцијама.

И сада наша Нова Шпанија, схватајући оштрим свог задатка, иде напред ка свом ослобођењу, одлучна да покаже, у духу друштвене сарадње, да је поновно успостављање закона и реда претходни услов и сигуран пут ка слободи, чије ће благодати тећи свим њеним људима, унутар и ван граница матичне земље.

Шпанија се организује углавном по тоталитарном концепту, у којем ће њене матичне институције осигурати њену националност, њено јединство и њен континуитет. Примена ових нових метода власти не значи да ће наш режим бити искључиво војног карактера; напротив, наш систем ће успоставити хијерархијски режим у којем ће сви капацитети и енергије земље пронаћи свој израз.

Индивидуалност шпанских провинција мора се поштовати, у складу са старом националном традицијом у време нашег највећег сјаја; увек под условом да то доприноси националном јединству.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Шпанска општина ће поново преузети свој историјски значај, како и могла да остварује његове древне функције као јединице у нашем јавном животу.

Укинувши опште право гласа, са његовим катастрофалним локалним и националним последицама, и његовим угњетавањем кроз синдикате и политичке интересе, појединци ће се да се воља нације изрази кроз оне техничке и корпоративне органе у којима се потребе и идеали земље најбоље развијају.

Како снага нове шпанске државе расте, тако ће се постићи и децентрализација, тако да ће окрузи, општине, удружења и појединци уживати највећу могућу слободу у оквиру врховних интереса државе.

У свом друштвеном аспект, рад ће довести апсолутну гаранцију да неће доћи до капитализма, под условом да не усвоји оне огорчене и коруптивне методе које онемогућавају међусобну сарадњу. Радник је достојан своје плате: не само да ће бити успостављена сигурност плата, већ ће се одржати и сви до сада остварени напредак у платама. Са овим признатим правима радника, остаће и његова одговорност за лојалну сарадњу са елементима који стварају национално јединство.

Сви Шпанци ће бити обавезни да раде у складу са својим способностима. Нова држава не може признати постојање паразита.

Држава ће Католичкој цркви дати њена припадајућа права и привилегије, поштујући тако нашу традицију и веру велике већине шпанског народа; али држава неће дозволити мешање постојеће спољне силе у специфичне функције владе.

Што се тиче прихода, држава ће организовати праведну расподелу пореза, водећи рачуна да њихов терет пада на рамена која га најбоље могу поднети.

Што се тиче пољопривреде, породична поседба ће се остварити успостављањем орађивача на земљишту, не неким хипотетичким системом власништва, већ директном и сталном помоћи, чији ће циљ бити да сељаку пружи независност. Стална карактеристика нашег рада биће усмерена ка овом циљу. Пољопривредни радник ће примати део онога што град данас апсорбује као плаћање за своје трговачке и канцеларијске услуге.

Што се тиче међународних послова, надамо се да ћемо живети у миру са свим народима, отварајући широке хоризонте пријатељства са целим светом. Од овога постоји један јасан изузетак: нећемо имати контакт са Савезом Совјетских Совјетских Република, чија је политика имала тако катастрофалне последице по човечанство и цивилизацију.

Сигуран сам да ће ова земља хероја и мученика, суочавајући се са својим тешкоћама, написати још једну славну страницу историје и пронаћи решење које неће бити изведено ни са истока ни са запада, већ ће бити истински шпанско.

Шпанци, живела Шпанија!

Ка економској ортологији, аутор Езра Паунд

Д ОУБТ о природи такозване ортодоксне економије, тј. о томе да ли је треба сматрати искреним истраживањем или криминалном и о мањујућом фалсификатом, данас се може рећи да је застарела најмање 50 година. Данас се у следбенике ортодоксије могу уврстити само једноставни, слепи и каријеристи који делују у лошој вери.

Свако ко озбиљно истражује неку тему не може да захтева 15 година да постане свестан видљивих и уочљивих феномена.

Рећи да економија није наука је пуки дефетизам и може само изазвати зајуну. Средином прошлог века аеронаутика и радио још увек нису могли бити названи наукама (мада је извесни Лумис крајем 1864. године успео да пренесе електричне сигнале са једног рода на други без употребе жица).

Оно што озбиљни људи данас могу да ураде јесте да направе разлику између оног дела економије који је наука (оласт знања - епистема) и оног дела који је техника или оласт вештине (пречесто нитковине).

Могло би се рећи да уметност управљања родом није права наука: ипак, наука о Навигација постоји и усавршава се: од једноставног родског компаса до жироскопа.

Чини се сасвим природним да у економским радовима влада велика зајуна када се узме у обзир да су проучавање економије заправо олаваљали емпиричари, људи којима недостаје озбиљна термилошка припрема. На пример, размотрите озбиљне и искрене писце англосаксонског света који су изградили живу економску науку. Соди, Ноелова награда за физику; Даглас, инжењер, шеф Вестингхауса у Индији; Ларанага, инжењер путева; Ораџ, новинар кога је Даглас преоратио; Китсон, проналазач Китсонове лампе; Гезел, пословни човек; итд. Сви практични људи! Рећи да су открили месец не би значило ништа, али су поново открили прави месец, док професори настављају своју детињасту игру са месецом као реквизитом; илузионисти, способни да преваре пулику само унутар својих кабина.

Дакле, стекли представу о менталитету оснивача такозване ортодоксне економије, узмимо, на пример, Рикардову фразу (наравно, не трепћући да је он препознао вредност папирног новца): „Не постоји рота чија производња не захтева више или мање рада.“ Чини се да Давид Рикардо никада није био у кокошињцу и да је јаје било искључено из његовог економског система. Само као мера хранљиве вредности (животне вредности), јаје је претходило индексу цена. Директним посматрањем природних појава просечан човек мање греша него када му је глава пуна логаритама и анкарском митологијом. И не шалим се! Вредност јајета расте и опада у односу на глад и ситост.

Аристотел нам је завештао реч нејасног и сложеног значења: Χρεία, корисност, пожељност, коју Ракам, природно из Кембриџа, преводи као потражња. Схолиаста нас не просветљује. Аристотел је био у праву, али је намеравао да каже да вредност новчане јединице „вреди оно што можете доћи за њу“. Апсолутно тачно, али то се не може назвати научном терминологијом.

Студент може да оде у библиотеку и консултује 500 наводних трактата о економији, а да не пронађе ниједан који почиње еуклидском тачном дефиницијом најчешћих, основних и неопходних појмова за дискусију о економским питањима.

Почнимо, на пример, са термином „Новац“. Аристотел га лоше дефинише, или боље речено, уопште га не дефинише, већ о њему говори без да га заиста дефинише. И човек је остао 20 векова у том стању полузависности.

Покушаћу да дам неколико дефиниција, мада свестан да оне не могу бити од велике користи док нека академија или конгрес, или још боље, група озбиљних и ауторитативних стручњака, не призна валидност овог лексикографског дела.

Нековано злато није новац; размена монетарног злата за другу робу је у суштини врста трампе: трампа одређене количине робе или одређене тежине робе за метал који је унапред измерен и изваган.

Суштински квалитет новца је да се може мерити и да може служити као мера. Чак и при размени диска од племенитог метала за робу, управо је отисак државе тај који одређује да је новац. Влада која је рекла: „Не можемо градити путеве јер немамо новца“ била је једнако смешна као и влада која је рекла: „Не можемо градити путеве јер немамо километре.“

Хајде да покушамо да дефинишемо шта је новац. „Новац је мерено потраживање.“ Новац је титула или мерено потраживање. „Новац је опште потраживање.“ Новац је титула која није специфична (као што је железничка карта, чек за гостионицу, породна карта која носи право на превоз, храну, казину итд.). Он је општи. Штавише, новац је заменив, то јест, може се преносити са једне особе на другу без формалности. Не носи камату као државна обвезница, железничка обвезница или обвезница илоког „анонимног друштва“.

Размотримо термин „кредит“. Каже се да човек има кредит када се верује да ће моћи да плати готовином и када се претпоставља да неће покушати да издугне или одложи плаћање. „Дуг“ није управо супротност од „кредита“. У ствари, кредит је често могућност задуживања и не значи увек нужно супротност већ направљеном дугу. Стога се суочавамо са двосмисленим термином.

Коначно, размотримо „инфлацију“. Међу полуистинама ортодоксних претварања, неке се заснивају на природним и понављајућим појавама. Такозвана инфлација се пре свега мора разликовати од праве инфлације, која се дешава када се новац издаје „у складу“ са додацима или услугама које нико не жели или у већим количинама од жељене. Новац нема вредност када се издаје „у односу“ (то јест, у псеудо-кореспонденцији са) додацима или услугама које се не могу испоручити или наплатити. На пример, издање новца „у односу“ на гранату која је експлодирала 1917. године била је инфлација, а сам новац не је имао вредност, јер нико не жели гранату, и нико је не може испоручити.

Кратак списак валидних дефиниција омогућио је просечном човеку да издугне омане и апсолутно проклету и трулу перфидност великих зеленаша и монополиста.

У ствари, са дефиницијом, или боље речено, са озбиљним и праведним концептом новца, Соди, након објављивања својних нејасних књига (нејасних, то јест, за читаоца, мада изузетно дугих и драгих за професора Содија), пише у књизи „Новац сутрашњице“: „Као што је незамисливо да приватна лица имају моћ да уводи порезе, тако је апсурдно да банке, упркос свим уставним гаранцијама против тога, пуким триком узурпирају ту функцију.“

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Парламента и, без икаквог овлашћења, врше присилне порезе на поглатство заједнице.”

Хајде да направимо разлику између данашње италијанске ситуације и ситуације англосаксонских земаља. Хајде да направимо разлику између земаља у којима постоје поглатства ствара кризе и земаља у којима постоји озбиљан недостатак одређених материјала; вратимо се мало уназад да видимо скицирали историју „нове економије”, која ипак укључује толико старог знања или свести.

У данашњој економској мисли постоје четири активна правца: (1) Дагласизам; (2) Гезелизам; (3) канонска економија која вуче порекло од Светог Амброуза и развија се са Светим Антонином; (4) Корпоративна економија са својом политиком унапређења (исушивање мочвара, итд.), потражња за жито, штедња, породични чекови, чекови за храну, чекови за рад, државна контрола, гомилање, итд.

Ортолошка економија коју смо требало да покренемо мора узети у обзир одређене чињенице које је замагљила такозвана ортодоксија. Појма је неједнаке трајности, столице, сир: дела Фидије, Пракситела или Ботичелија имају различиту трајност. Примитивни човек је користио један инструмент док цивилизовани човек користи дванаест.

Чини ми се да морамо направити списак озбиљних људи који данас сарађују у економској науци, чак и ако су емпиричари, чак и ако су направили једно усамљено откриће у својој активности, а нису у процесу усклађивања са историјом и са праведним и ваљаним идејама других школа, или других времена, или других економских секти.

Хајде да одмах признамо да је тај и тај посматрао моћ паре да подигне поклопац чајника. Ово је вредно, чак и ако проналазач није објавио енциклопедију или објавио расправу о физици.

Признајмо да је Ч. Х. Даглас сам открио недовољност куповне моћи коју дистрибуира (и унутар) индустријског система. Његова функција је дистрибуирала куповну моћ спорије него што је стварала „цене”, односно рођене ацене на тржиште. Стога је месечно створена количина цена већа од дистрибуиране куповне моћи.

Делинквент, империјал и монополиста, који живе од глади других, желели су да човека класификују по његовом капуту. Даглас је, уместо тога, видео могућност емитовања куповне моћи која одговара количини рођену коју људи могу да испоруче и коју желе. У томе је било мало новог, а много поштеност. Дејвид Хјум је већ видео да просперитет не зависи од количине новца коју поседује било која нација, већ од чињенице да та количина треба да расте. Хајде да прецизирамо да повећање мора бити споро и константно.

Међу корисним писцима поменимо Макнер Вилсона, који је едуковао своју јавност да схвати да банке не позајмљују новац већ само окупљају да ће платити. („Окупљање плаћања”) Гезел, полазећи са становишта слободне размене, поново је евоцирао практеате средњовековних искупа. Са својом накнадом за лежај (марке које морају бити причвршћене за новчаницу сваког месеца да би се одржала њена декларисана вредност), намеравао је да стимулише брзину циркулације, а градоначелник Унтергугенберг у Верглу је демонстрирао ефикасност овог система.

Гезел је уништио мртви део Маркса својом лапидарном фразом: „Маркс никада није доводио у питање новац.” То јест, Маркс никада није доводио у питање природу новца, нити га анализирао.

Предности Гезеловог система су следеће: (1) у псеудодемократским земљама он може ослободити нацију; то јест, владу и народ (укључујући све произвођаче, било да су послодавци или запослени) од моћи банака и зеленаша.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Па ипак, ниједан чистокрвни гезелит никада није разматрао новац за лежај са становишта државе - и корпорације.

Са поштанском марком пропорционалном једном проценту вредности новчанице која се додаје месечно, тираж од 8½ милијарди и држави дао приход од једне милијарде годишње, практично без трошкова за наплату, што и било аутоматско и готово потпуно слободно од бирократског мајмунства или мешања.

Уместо гомилања дугова (астрономских дугова) националним овећаницама као што је то урадио Рузвелт, сваки државни дуг, свака титула над државним богатством, и, уместо да се удвостручи, била отписана за 100 месеци. (Енглези још увек плаћају порез за отку код Ватерлоа.)

Трезорске овећанице и могле и даље ићи у приватним рукама, као начин штедње за оне који желе да овећине старост и своје породице, али и се сматрале државном дивидендом достојној класи грађана, а не као неизбежна нужност за владу која жели да користи свој кредит.

Инсистирам: држава не мора да плаћа „кирију“ за свој кредит; то јест, не мора да позајмљује од великих професионалних зеленаша, као што се то ради у скоро свакој земљи, због незнања и предрасуда; на пример, у мојој несрећној земљи, у Француској у њеној садашњој тешкој моралној кризи, у Енглеској снагом традиција прихваћених без познавања нових догађаја у свету.

Друга генерација друштвених поверилаца, након емпиричара и проналазача, изнедрила је Бучарта, који је, подстакнут А. Р. Ораџом, објавио прву књигу економске ортологије, „Новац“. Са својим другим томом, „Новац сутрашњице“, Бучарт је био мање успешан; он је, заправо, сакупио седам писаца различитих мишљења, сви су вредни похвале, али није успео да натера појединачне ауторе да читају есеје једни других и да их упореде. Књига је вредна првенствено због поновног штампања неких Дагласових списа и због једне странице Содија која је већ цитирана у овом чланку.

Међу популарним писцима, морају се поменути Ирвинг Фишер и Кристофер Холис. Али мора се направити разлика; Фишер је новинар (званично професор, али у срцу новинар) који добро пише. Четрдесет страница његовог жигоса заслужује пажњу сваког озбиљног човека, као и професора. Фишер се не ангажује превише дуго око уједињења. Можда је оптимистичан и покушава да уједини велике америчке зеленаше да се задовоље са пола фунте меса уместо да им отме последњи комадић и грам.

Кристофер Холис је написао књигу велике вредности, „Две нације“, и наставио је борбу за јавност у разноврсним књигама, у којима се може рећи да има срећан додир; он је, заправо, међу ретким економистима који успевају да ораде монетарну науку и различите пролема лихварства на такав начин да се њихове књиге продају и достижу треће издање. Ове фазе припадају народном оразовању, довољно неопходном у земљама у којима такозване „већинске“ владе и даље постоје.

Виндам Луис назива енглеску владу лажном антиком. Иако је првенствено човек књижевности, сатиричар, недавно је допринео књигом високе социолошке вредности, намењеној одабраној публици: „Пре рој своје мртве, они су живи“ (припрема за још један Велики рат ни око чега). Не наводим је као економију, већ да њих сугерисао ритам којим ови пролеми продиру у дела живих писаца првог ранга. Четири најбоља америчка песника данас су заринути због монетарних пролема (више не са старим „ружичастим“ Веитовим, Фајановим, Манчестерским или Вилардовим) као што су, заправо, и велики писци попут Дантеа, Шекспира, Аристотела, Хјума, Берклија, Монтескјеа итд. *****конвертер е-књига ДЕМО Вотержигови*****

Још једна струја мишљења која је усмерена ка овим идејама појављује се у списима оних који су ојачали темеље северноамеричке републике, то јест, списима Џеферсона, Џексона, Ван Бурена. Мог Џеферсона и/или Мусолинија, књигама В. Л. Вудворда, „Нова америчка историја“, чланцима оца Коглина и Бака или, прецизније, најбољем делу Коглинове књиге који се зове „Новац“ (стр. 211–213).

Тешко ми било рећи које енглеске и америчке часописе странац треба да чита, јер интелектуални живот у овим земљама се манифестује у пролазним публикацијама које трају само две или три године (или чак и мање), а затим изненада престају да постоје или дегенеришу у неку врсту књижевне или идеолошке бирократије, док ијају заштитну монополију и уживају у произведеним идејама. Међутим, морамо напоменути да су енглески фашисти пре годину дана почели да објављују друштвено-економски часопис велике виталности: „Фашистички кварталник“. Ово је једини енглески часопис у којем сам могао да прочитам радове осталих сарадника, међу којима су генерал Фулер, Џојс, Виндам Луис, А. К. Честертон, Џ. Џенкс.

Хуго Фак, који има велике заслуге што је у Тексасу објавио књигу „Природни економски поредак“ од Геселија, о свом трошку, када велики издавачи нису сматрали да је таква публикација добар посао, објави свој мали часопис, „Израз“, идејама које су преостале из „Економије оскудице“, упркос објављивању Лоуисове „Шифра изопачења“ (видети Одон Порову рецензију у „Ривиста дел Лаворо“, март 1936).

Слово да говора не постоји међу овим сектама либералне врсте. Ни публикације гезелитета ни званичне публикације дугласизма не дозвољавају отворену дискусију о економским идејама. Чини се да су хипнотисани и укочени попут декадентних дагњака. Свађају се међусобно. Даглас сматра да марке на новцу за лежај представљају угњетавачки порез - ескористан и трајан, иако разумљивији од „поништења“ Дагласовог кредита или од његовог попушта и других начина поништавања издатог кредита.

Гезелити су готово садистички лесни при помисли да цела раса може профитирати од рада оних који су већ мртви и од научних открића. (Вредност се изводи из рада, али велику количину рада су обавили наши претходници који нису јели овде да би конзумирали његове плодове.)

„Смоквино дрво“ (дугласовац) не указује на напредак недугласоваца – ка гезелитима или ка корпоративном систему. „Нови енглески недељник“ је урођен у темперамент енглеског приградског окружења и стога је прекомерно ојен тим ледим животом него специфичном и дефинисаном идеологијом. „Нова демократија“ (Њујорк) је била корисна, али више не постоји. Кофлин обавља дело народног организовања кроз недељник за ширу јавност, а не за инициране (Социјална правда). Али у месецу јуну XV века, у његовим новинама налазимо вести које или нису штампане нигде другде или им је дато само неколико редова, скривене међу колонама скандала и камуфлаже. Од уредника периодичне штампе општег карактера често долази позив: Зар не можете да пишете ни о чему осим о економији?

Жудим за уживањем изопаченог читаоца: говорио сам о превелике разноврсним стварима.

Овај чланак се састоји из два дела: у првом сам готово молио економисте да размотре хитну потребу за тачном терминологијом; у другом сам укратко указао на одређена дела, фрагментарна али искрена, од рана из низа раштрканих писаца, која нису, али и могла бити, координисана, ако би се могло пронаћи језгро састављено од техничара спремних да преузму лексикографску одговорност.

Најизричитеје кажем да без здраве етике не може бити здравог разума, нема научног *****ebook converter DEMO Watermarks*****

економија. Разматрање пуког динамизма, без узимања у обзир циља и објекта монетарне политике, довело и до хаоса. Правац воље је једна од компоненти проучавања у науци економије. Бадолџо који каже: „Наше злато је воља и оружје наших војника“ је више економиста него сви професори у Лондону.

Узроци кризе, аутор А. Рејвен Томсон

Ја Писао сам у више наврата у часописима Fascist Quarterly и British Union Quarterly о предстојећој депресији, која је морала да уследи након краткотрајног бума опоравка који су подстицали стари економисти. Показао сам како је трговински циклус бума и пада био на снази током протеклих сто година, од оснивања капитализма, и како је показивао редован период од просечно девет година, повремено падајући на седам или растући на једанаест. У просеку, следећа кризна година треће ало је да буде 1938, са вероватноћом одлагања на 1939, због неочекиване депресије. Заправо, криза је изазвала годину дана раније него очекивано, а следећа криза је већ почела 1937. године.

Ово је изненадило чак и оне од нас који су били уверени да „просперитет“ не може трајати. Тек у последњем броју часописа „Кварталник“ расправљао сам о утицају поновног наоружавања и јефтиног новца на предстојећу кризу, и иако сам признао да су прекомерне спекулације створиле превремени процват, сматрао сам да ће нас подстицај поновног наоружавања провести кроз то до јесени 1938. године, у сваком случају, када сам тврдио да је рат за потрошњу акумулираног наоружања сам по себи спречио рецесију. Заправо, упозорио сам на опасност да финансијери намерно траже рат као алтернативу рецесији.

Заправо, потценио сам тежину коју америчка економија носи у све мањем свету финансијске демократије и одсуство било каквог великог програма поновног наоружавања у Америци. Управо из Америке, као и током последње кризе, зрачи нова депресија, а сва подстицања профита од поновног наоружавања нису довољна да спрече Трогмортон стрит да реагује на драматичан пад вредности акција на Вол стриту.

Иако ова прерана криза, попут оне из 1907. године, може бити мањег интензитета, и стога бити мањи ударац капиталистичкој стабилности него каснији и интензивнији застој, она има једну предност, а то је да је стигла пре него што су ратни хушкачи, упркос свим својим напорима, успели да нас гурну у рат. Како се депресија појачава, јавно интересовање ће се вратити са спољних послова на хитне домаће проблеме, а опасност од међународног сукоба ће се смањивати. Опасност од рата као превентиве кризе већ пролази.

ПАНИКА НА ВОЛ СТРИТУ

Упркос напорима наше штампе да то заташка, паника на Волстриту је ове јесени била подједнако велика као што је била јесени 1929. Пад потражње за челиком за капиталне радове био је одлучујући фактор, а акције компаније „Јунајтед Стејтс Стил“ и других челичних компанија предводиле су пад вредности. Почетком ове године, акција „Јунајтед Стејтс Стила“ је котирана по цени од 129¼ за акцију од 100 долара. Чак и након златне кризе у априлу, вредност је била знатно изнад 100. Сталан пад у септембру донео је САД... Челик на 80. Затим је уследио октобарски пад, са вредностима које су падале дан за даном. САД су пале. Челик је кроз 70-те пао на 68. Кратак раст, а затим на „црни уторак“ панична продаја послала је цену на 54. Од тада је дошло до даљег опоравка, што је вратило US Steel на око 65, али већ у новембру цена поново пада на 50-те због нових извештаја о смањеној производњи челика, која је сада мања од 50 процената капацитета.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Све се ово не може од ацити као пука „нервоза на ерзи“. Постоје фундаментални узроци пада на Волстриту. Потражња за потрошачком ро ом можда је још увек до ро одржавана, али потражња за капиталним до рима рзо опада. Прекомерна производња, ако још није стварна, је у сваком случају потенцијална, а индустријалци престају да проширују погоне. Као резултат тога, произвођачи капиталних до ара, у које челик сада улази у све већем проценту, већ су тешко погођени, а пад вредности акција челика, који је дезорганизовао тржиште, није само тржишни маневар, већ разумно очекивање смањеног профита уз смањену производњу.

МОЖЕ ЛИ РУЗВЕЛТ ПОМОЋИ?

У градовима челика, попут Питс урга, незапосленост већ расте, што ће, наравно, имати утицај на потражњу за ро ом широке потрошње, са удвострученим последицама по инвестиције. Америка је поново на до ром путу ка класичној депресији, пре него што се правилно опоравила од претходне. Ако Рузвелт интервенише, као што изгледа да још увек нерадо жели да учини, пливаће против плиме, као што је Хувер настојао да учини од 1929. до 1932. Овог пута неће ити лак задатак, као што је ио 1933. године, да покрене Америку на ток општег светског опоравка. Овог пута моћни председник ће морати да напрегне сву своју снагу.

Монетарна манипулација, јавни радови и тако даље, неће ити довољни за решавање кризе, заправо, у оквиру свог мандата, Рузвелт може помоћи само гигантским државним куповинама, које ће можда морати ити толико интензивне да ће највећи део америчке индустрије ставити у власништво државе. Пошто Рузвелт нема моћ да спроведе фашистичку алтернативу државне контроле индустрије, а његов Нови курс је дискредитован и углавном уништен одлукама Врховног суда, могао и ити приморан на комунистички метод увођења државног капитализма. Колико далеко његови јеврејски саветници раде у овом правцу, тек ћемо видети. САД и СССР и се могли још више з лижити као две велике материјалистичке репу лике, у којима је јеврејска контрола од највеће важности.

БРИТАНСКА РЕАКЦИЈА

Наши конзервативни политичари, упркос свим доказима о колапсу ерзе, уверавају нас да нема знакова предстојеће „рецесије“ (посе на реч скована ради уверавања јавности), да Британија није погођена истим економским про лемима као Америка и да ће нас поновно наоружавање провести кроз то. Све су то есмислице, јер су све финансијске демократије уско повезане међународним финансијама, а Волстрит јесте и остаје финансијски центар света.

Шта год да се тамо деси, неиз ежно ће имати последице негде другде, подједнако 1937. као и 1929. године. Зар нисмо, на крају крајева, истицали „уједињење великих демократија“ тројним споразумом? Зар наша влада, усред аплауза странака „старе анде“, не преговара о лижим трговинским односима са Америком? Овај последњи маневар делује отприлике једнако користан као пливач који намерно грли дављеника, до ар ако је наш циљ спасавање јудејско-америчких финансија, лош ако желимо да спасемо Британију од потонућа у таласима нове депресије.

Што се тиче поновног наоружавања, далеко од тога да нас је спасило од депресије, оно је несумњиво изазвало про леме, не само овде већ и у Америци. Шпекуланти, који, наравно, уживају пуну сло оду демократије, видели су у поновном наоружавању и могућности рата не ројене могућности профита и, користећи изузетно јефтин новац, почели су да купују залихе свих врста за које су сматрали да су потре не нацијама које се наоружавају или које и могле постати оскудне у време рата. Као резултат тога, цене свих ро а, посе но метала, порасле су у року од осамнаест месеци за износе који су у неким случајевима достигли 100 процената: спекулативни ум ез преседана у историји током *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****

период мира, надмашен, заправо, само током најгорих периода последњег рата.

Срећом по нас, спекуланти су се претерали. Рат који су очекивали био је ограничен на Шпанију и Кину, упркос напорима левичарских ратних хушача, и, као и сви који покушавају да присвоје производе, урзо су се осрамотили оновљене производње, привучени профитабилнијим нивоима цена. Заправо, потпуно су потценили огромне производне капацитете модерне индустрије и или су однесени поплавом роје коју су произвеле више цене. Сада је потреба врло мало стимуланса да би се произвела прекомерна производња у односу на садашњу потрошњу. Огромни стимуланс невиђеног раста цена потпуно је преплавио не само саме спекуланте, већ и легитимну трговину, која, упркос поновном наоружавању, не може да се носи са превеликим обимом производње. Заправо, већ постоје оновљени захтеви за смањење квота производње, чак и пре него што је депресија у потпуности почела. Како ће се таква смањења одразити на незапосленост и последични недостатак куповне моћи, остављамо нашим читаоцима да замисле.

Већ има 80.000 више незапослених него у августу.

ОСНОВНИ УЗРОК

Испод свих ових спољашњих симптома, са њиховом реакцијом на поновно наоружавање и ратне страхове, лежи један фундаментални узрок, а то је хронична разлика између модерне индустријске производње и опште народне потрошње. Докле год постоји ова апсурдна разлика, наш економски систем је очигледно подложен урођеној нестабилности, која га укључује у понављајуће процвате и падове финансијског капитализма. Заиста, како наука стално повећава моћ производње, а синдикализам је немоћан да даље повећа плате радника против растућег отпора финансијских комбинација, разлика постаје све већа и, као што је Мозли истакао, процвати постају све краћи и краћи, а падови све дужи и дужи, како капитализам опада.

Основни узрок овога, као и сваке депресије, јесте недостатак куповне моћи у рукама народних маса, а криза је овом приликом изазвала неочекивано рано невиђени раст цена, који је не само подстакао вишак производње, већ је и додатно смањио куповну моћ људи, чије плате нису успеле да прате растуће трошкове живота. Резултујући пад може се трајно исправити само, не економијом и смањењем плата, како верује „стара анда“, већ јавним радовима и конструктивним повећањем плата, све док држава и људи заједно не потроше производњу модерне индустрије. Истина је да држава тренутно, кроз поновно наоружавање, троши производњу неочекиваном брзином, али чак ни то никако не надокнађује недостатак куповне моћи већине људи, осиромашених недавним повећањем цена производа.

ЛЕКОВИ

Генерално разматрани лекови су монетарна реформа и економско планирање. Први је изгубио свој најјачи аргумент, јер је новац јефтин 1937. године колико је био скуп 1929. године, а ипак је криза једнако лоша као и пре. Монетарни проблеми су очигледно секундарни у односу на примарни проблем економске неусклађености потрошње са производњом, и ниједан облик монетарне теорије није доар ако не објашњава како новац доспева до потрошача. Социјални кредит има свој интерес у овом правцу и заслужује разматрање, али присталице социјалног кредита морају препознати потребу за екстремним ауторитетом како би се срушила садашња финансијска диктатура. У вези с тим, мере које је предузела Влада социјалног кредита у Албанији ради контроле банана, па чак и штампе, су веома значајне. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Економско планирање је очигледно неопходно, али опет је потребан ауторитет, и поставља се питање како ће тај ауторитет доћи своју титулу. Према финансијерима, који фаворизују, попут Израела Мозеса Сијефа, ПЕП, индустријски и дистрибутивни коминат, ауторитет за планирање долази капиталистичком куповином и спајањем. Планирање куповином, заправо. Према социјалистима, који се залажу за национализацију средстава за производњу, дистрибуцију и размену, ауторитет за планирање долази државном конфискацијом у оквиру државне службе. Планирање конфискацијом у овом случају.

Британска унија фаворизује мање материјалистички начин стицања овлашћења за планирање, не комбинованом капиталистичком куповином или државно-капиталистичком конфискацијом приватне имовине, што је веома слично, већ овлашћењем народа да наметне економски план и приватним и јавним предузећима. Планирање уз сагласност. Начини на које се државна власт и приватно власништво спајају у углавном самоуправни економски систем могу се проучавати у бројним књигама, које су већ објављене, о корпоративној држави. Међутим, оно што се мора схватити јесте да корпоративна држава постоји да дистрибуира производе индустрије људима, а финансије су у потпуности подређене овом главном циљу. Посебно је забрањена свака спекулација и прекомерни принос на капитал како и се спречила нестабилност и омогућило да правичан део производа пређе на произвођача.

ИЗОЛАЦИЈА ОД ДАЉИХ ПАДОВА

Корпоративна држава не само да мора да уравнотежи производњу капиталних и потрошачких додатака, окончавајући нестабилност спекулативних инвестиција и омогућавајући људима да конзумирају производе модерне науке; она такође мора да заштити нацију од спољне конкуренције јефтине стране радне снаге каква тренутно долази из Јапана. У ту сврху мора се увести политика изолованог царства, резервишући царска тржишта за домаћу и царску индустрију, и нудећи доминионима и колонијама потпуно заштићен удео у потражњи за сировинама на домаћем тржишту.

Само на овај начин можемо спровести потпуни план за наше економске послове и само тако можемо гарантовати нашем народу да се не понови ужасна криза која им сада прети. Никада више не смемо дозволити да паника на Вол Стриту ациританску индустрију у депресију. Хајде да се изолујемо, као што је то учинила Немачка, од лудих флукуација капиталистичког света и да планирамо своје послове уз пуно сазнање да ниједан непознати фактор ван наше контроле не може изненада уништити све што смо урадили. Политика Британске уније о корпоративној држави унутар изолованог царства сама по себи нуди сигурност од процвата и кризе, и расподелу плодова модерног научног изума британском народу.

Револуцију издао Езра Паунд

Т Револуција која је издана је, у основи, „наша“ Америчка револуција из 1776. године, не у својим локалним и посебним фазама, а свакако не као потпуно непотребан раскол енглеске РАСЕ.

Шта год дошло могло да произиђе из тог раскола или не, раскол је био потпуно непотребан и, углавном, нехотичан. Свакако није био од користи за Британију. То је, можда, била прва велика рана коју су вашој земљи нанели залагаоничари које је Кромвел пустио у земљу.

Деветнаести век је био све како га је Ла Тур ди Пин називао, све како су Мор и француски ројалистички клондови покушали да заораве да га је Ла Тур ди Пин називао. Био је то век лихварства. Био је то век распадања. Био је то век нижи од оног ког другог који могу да замислим као до краја ИЗДАЈЕ појмова, до краја задржавања и прљања значења речи.

ИЗДАНА РЕВОЛУЦИЈА није револуција издана за годину или две због једног или два погрешна корака Џоа Стаљина или оног које владе.

Издана револуција била је револуција рођена из Леополдинских реформи у Тоскани, а сасвим очигледна у Џеферсоновом процесу који је кулминирао појединачно - превише пролазним - Ендија Џексона и Мартина ван Бурена.

Пре њих, Леополдинске реформе су еволуирале у концепт аутархије и у веровање да ЖИТРО једне нације постоји првенствено да би нација (у личности сваког њеног грађанина) ЈЕЛА.

Ту револуцију су сасвим јасно издале генерације Дена Вејстера, Бидла, Моргана, Баруха, камуфлаже свих врста, Троцких, Воласа, Перкинса, две групе Рузвелтових саветника, организама попут Моргантауа, од колевке натопљених лихварским предрасудама, шкртих аријо-кика.

На овом термину инсистирам. Семитски отров је у Семиту улажен семитском несталиношћу, Семитово колевало од једног ексцеса до другог.

Ова несталиност га чини опасним за статичне и паралитично настројене расе. Али у целокупној Рузвелтовој одвратној, опасној и суверзивној пратњи, Јеврејин, М. Езекиљ, је први кренуо ка економији ИЗОБИЉА са својих 2.500 долара годишње.

Ова књига је непријатна, изјегава колико год је то могуће код оног ког семитског писања, изјегава проблем правог новца. То је јеврејски компромис, има сву Симонову жељу за глатким договором и општим миром, АЛИ је олажа од Воласа и Перкинса. И сваки разуман објективни антисемита ће признати да чињенице којима Мордекај Језекиљ покушава да постигне компромис произилазе из извештаја од ора на чијем је челу спортски Јеврејин, Ло (г. Хемингвејев стидљивац).

Ако верујете да цела раса треба да буде кажњена за грех неких њених чланова, признајем да протеривање два милиона Јевреја у Њујорку не би била претерана казна за штету коју су јеврејске финансије нанеле енглеској раси у Америци.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Шта год друг Виндам Луис рекао о томе како Јевреји прилично до ро владају Енглеском, Јевреји НЕ управљају Америком на задовољавајући начин, али јеврејски финансијер није наше најгоре зло.

Наше најгоре зло је арио-кике који је у стању да заузме прљаву линију и држи се ње без одступања или сенке скретања, без иједног јеврејског тренутка сажаљења, уз уђења или потребе за раскошним показивањем.

Раса може бити одговорна за своје најгоре појединце. Јеврејска раса вековима није преузимала одговорност за спровођење сопственог закона. У јеванђеоској причи, било да је схватите као чињеницу или као илустративну фикцију, погуљење Исуса је постигнуто пре ацивањем одговорности. Спровођење закона је било на Римљанима. Ако ће човек бити антисемита, нека буде ојективно антисемита. Нека прикупи што више чињеница и нека их не занемарује.

Јеврејин је сам на себи навео антисемитизам НЕДОСТАТКОМ ОРГАНИЗАЦИЈЕ, одијањем да преузети одговорност.

Ако Јеврејин жели да живи у суседном свету међу ПРОСВЕЋЕНИМ народима, мора да прихвати дисциплину мање угодних прекршилаца јеврејског закона. Колико ја знам, он је 2000 година био потпуно невољан да то учини. Ниједна друга раса не тражи да се земља одори за њу, или да се за њу осваја, арам не на Западу. Ако рамани то чине, заслужују назив „прљави црнци“, а тако можда и неки кинески епигони, неконфучијанци.

Рузвелтов кабинет има две олести. Њујоршко лихварство, које је повезано са свим лихварством у Лондону, а одатле са Базелом и париском канализацијом.

Али поседује и аријско-кике подлост и шкртост Перкинса. То је подлост „округлоглавог“ и поседује упорност округлоглавог, лажни морал шкртости, рођен вероватно из зависти, али у сваком случају заслужан за осуду.

„Десет економиста“ које је Њујорк Три јун навео у новом ју 1937. године, као саветнике Рузвелту да оконча рецесију, не заслужују људско сажаљење због савета које су дали, било да су дати из чистог незнања или чисте злобе.

„Ојачати јавно поверење“ итд. Ови људи су имали прилику да се позајаве пројектом изједначавања јавне куповне моћи са расположивом потребом ројом, али је нису искористили, и нису вредни саосећања као Најмајер, Барух или било који зет корпоративног лихварства.

Погледај ово и оно!

Што се тиче организоване државе, имамо порез на ИНТЕГРИСАНИ капитал.

Овај огроман потез готово да није изазвао никакве таласе у штампи у псеудодемократским земљама. Црвени који су црвели нису га поздравили као тријумф идеја. Листови зајмног капитала су то представили као да је у питању порез на приватну имовину.

НИЈЕДНЕ велике дневнице нису направиле разлику између имовине (земљиште, куће, намештај) и потраживања на основу „каматне вредности плус имовине“ или на основу камате „и на потпуни посед ако се камата не исплати лаговремено“. Наравно, то нису учиниле, оне су наслеђе, мртва и трула рука из гроа, из заједничког јарка XIX века.

Тај век је био издајник речи. Он је оскрнавио сваку листаву идеју века пре њега. Волтер, деиста, проглашен је атеистом.

СЛОБОДА, - што је значило право да се чини оно што НЕ повређује друге, била је маскирана као право на крварење других. *****конвертер е-књига ДЕМО водени жигови*****

ЈЕДНАКОСТ у Џеферсоновим устима значила је да људи имају иста права пред законом; да се ниједан човек не рађа са непремостивим хендикепом. Имала је укус Бернсовог „човек је човек зато“, али у Џеферсоново време није значила чак ни опште право гласа. Право гласа је могло ити награда за заслуге. Није ило дефинисано тако строго као чланство у странци, али није ни ачено на свиње несвесно. Пре него што је ова здрава разумност могла ити оскрнављена и оскрнављена, ило је неопходно да лихварска хорда изда сама средства комуникације. Језик је морао ити торпедован. Свака реч која је ила оплемењена морала је ити изду љена како и покрила прикривене гангстере анкарског „Лејхкапитала“.

СЛОБОДА је немогућа ез реда, а ред долази из организације.

Пољопривредној нацији, каква је углавном ила Џеферсонова, није одмах ила потре на еснафска организација као што је то ило потре но средњовековним градовима и онима који су је развијали. Ниједан систем није непогрешив и отпоран на време. Развијте савршен друштвени механизам и ставите га у акцију, и синови пакла ће почети да длетују; пијавице ће почети да сишу крв, а штеточине ће заразити углове остављене ез надзора.

Колико је заштићена штампа з унила англосаксонског читаоца у Енглеској и САД, очигледно је из писма које је стигло јуче, а сада је на мом столу, од човека који никако није им ецил. Цитирам га да их показао шта може ити:

У својој најновијој књизи, Кристофер Холис каже да је Мусолини Италији дао пристојан новчани систем тако што је одузео приватним анкарима моћ да произвољно стварају новац или кредите наливпером. Он имплицира да влада контролише и узрокује емисију новца тамо.

Нерадо му верујем само на реч за тако револуционарну реформу националне економије, против које се анкари морају ориити зу има и ноктима, питам вас да ли је то случај. Ако јесте, Италија и тре ало да уде место у које тре а отићи.

Ово је датирано из новем ра 1937. године; тј. две године након реформе италијанских анака. Чињенице су ту, али младић је толико условљен штампом Леихкапитала да једноставно не може да им верује ез личног уверења пријатеља.

Господин кога смо управо видели у кафићу испод, тек дошао из Енглеске, није знао да се порез односи на капитал ИНТЕГРАЦИОНИХ ДРУШТВА, а не на приватни капитал. Мислио је да зна шта се догодило. Прочитао је кратко ненаглашено о авештење у својим лондонским новинама.

Руска револуција је ила КРАЈ циклуса. Наставила је издају речи из 19. века, користила је превару, као у „диктатури пролетаријата“, да и означила диктатуру неколицине људи итд. Бољшеви чак ни сада не желе да дефинишу речи. Они не желе револуцију. Барем нико кога сам срео у штампи, или у данима када су тражили одговоре, то не жели. Они неће да се оре за јасне термине, за јасну дефиницију значења, тако да колико год некоме иле непријатне неке ствари које су желели да униште, једноставно не може да настави да стоји мирно, усидрен са њима.

Не можемо, или арем ја не могу, у овом тренутку, до ити никакве јасне информације од Русије о томе шта Стаљин мисли монетарно. Нико чак ни не тврди да он, Стаљин, зна. Барем ја нисам видео такву тврдњу, а ни његов противник, господин Бронштајн, није ништа јаснији. Отуда ружичаста интелигенција.

Они се НЕ аве дефинисањем речи. Они се НЕ аве прикупљањем информација. Они не желе да извештавају о стварним догађајима на овом полуострву, као што су Росонијева дела и јасни изјаве.

„У ам аси жита постоји, даље, политички разлог: Хле тре а да уде загарантован сваком Италијану, ез апсурдних скокова цена, ез неморалних спекулација.“ Росони признаје да

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Ово није нова економија, или ове речено, његове речи су „не постижемо нову економију“. Међутим, сасвим смо дефинитивно напредовали од „шаргарепе испред носа“ („потраге“ за срећом).

У једном смислу, ово је мање-више повратак систему девет поља који је Менџијус ценио. Са негативне стране, то НЕ изједначава ДИРЕКТНО новац са масом потрошних добара. Али, с друге стране, ефикасно је, јер свака поштена контрола цена за јавност и јавно доприноси утиче на куповну моћ таквог новца који постоји. Пре две године, један Италијан, познат као Росони или можда познатији, али не у кинезу, написао ми је:

„Две олости модерног друштва су легализација лихварства путем банака и легализација крађе у законима о друштвима са ограниченом одговорношћу.“

Било је то приватно писмо и никада нисам сасвим знао да ли смем да га цитирам. Сада се осећам сасвим слободно да то учиним, јер таква идеја више није неразумна. Без обзира да ли је писмо прво и лично или приватно мишљење или назнака онога што ће ускоро бити јавно објављено у одговарајуће време, основна идеја је примењена У ИТАЛИЈИ.

Фашистички курс можете мерити по степенима:

1. У Консегни, април XII: „дисциплиновати економске снаге и изједначити их са потребама нације.“
2. Говор у Милану следеће јесени: „производња решена, економисти подстицани од стране државе треба да реше проблем дистрибуције.“
3. Аутархија. Доктрина Ч. Х. Дагласа. Аналогија са Џеферсоновом политиком. Основе здраве економије су исте миленијумима. „Свакако, нација НЕ може правилно и поштено исплаћивати дивиденду док нема шта да дели.“

Различите могуће методе расподеле куповне моћи захтевале су читаво питање овај часопис да их опише.

Да ли хвала остала у правој мери, антидемократа мора признати да Устав САД даје Влади САД пуно право да централизује сопствену валуту. Надувавање долара о уставности није ништа друго до Рузвелтовско слињање и Баручово глупост. Конгрес САД, када се и поштен и претпоставимо да међу стотинама мајмуна садржи неколико десетина људи, МОГАО БИ сутра да утврди куповну моћ долара на један ушел или колико год пшенице, на шест фунти најлакше говеђе инфлације, на два јарда саржа или четири фунте вуне одређене врсте, или шта год да се пронађе одмах након правилног истраживања националних ресурса.

Нико осим лажова или човека који се бори за личну политичку корист не може покушати да ово прикрије. У САД то НИЈЕ недостатак вербалног инструмента владе, већ коренска трулост воље или чисто зверско незнање које омета ове реформе.

Ако је таква реформа фашизам, онда мора бити Џексоновски фашизам. Свакој земљи је потребан неки облик реда. Шпанско-амерички рат, када смо ми деца (деца мог времена) били учесници, увео је жаргон о отвореном поретку. Могуће је да крајња острва и амерички континент захтевају ОТВОРЕНИ поредак, неприлагођен Европи као континенту. Али у сваком случају, покушајмо да видимо шта јесте и шта је било, и покушајмо да ове реалности одвојимо од онога што нам милорди Банкум и Ванкум говоре и што нам говоре у својим новинама.

Дисциплина трупа у отвореној формацији разликује се од оне коју су држале трупе под Бредоком, које су покушале да се боре против Индијанаца пре 1776. године. Извињавам се због војних поређења ако су у питању манири.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

да ја то урадим. Али желео их некако да изнесем своју поенту. Желео их да успоставим истинску границу за речи „сло ода“, „ред“, „одговорност“, „превртљивост“.

Мусолинијева недавна изјава да је „капитал у служби државе“ је одговор на Адамову Смитову реченицу: „Људи истог заната се никада не састају без завере против јавности.“

Проклетата ствар код штампе која се одржава и унајмљених псеудоекономиста јесте то што никада не осветљавају праву величину писаца којима се тврде да се диве и којима приписују своје штетне теорије. Та Смитова реченица је ила истинита.

XIX век се никада није суочио са тим. Треало му је сто година и син ковача из Ромање да пронађе одговор и равнотежу. Отуда разне корпорације, или високе централне еснафске организације, укључујући и корпорацију „Предвиђање и кредит“. Кредит је проглашен за животну крв.

Остатак овог чланка се односи на одговарање на разне изјаве искрених писаца. Неко мора покушати да повеже тренутне мисли, мора покушати да елиминише одређене неспоразуме, чак и ако се не односе сви на исти део теме.

Као фуснота у одговору на писмо у којем се распитује о томе како Италија ствара сопствени новац. Италија ствара сопствени новац, али кредит је природни људски производ. Докле год један човек верује ило коме другом, ниједна држава никада не може ПОТПУНО спречити да мале парцеле индивидуалног кредита ничу као трава, по природи до ротворна и ратска.

Италија НЕМА државну олатрију. Фраза „о ожавање државе“ је скована из незнања и у сврху пропаганде.

Можете то до ити директно из извора. Држава у Италији није овде да суз ије индивидуалну иницијативу, већ да спречи злоупотребе и пронађе праведну меру када супротстављени интереси немају довољно памети да пронађу сопствено решење.

Као одговор на десетак дописника и на крајеве двадесетак разговора, ДА, постоје мане у италијанској корпоративној држави у овом тренутку И оне су последица сујеверја, остатака, прљавих навика ивших монополиста. У Италији, као и у свим земљама, постоје људске свиње и троми и лењи умови који и даље живе у старој мочвари, покушавајући да са отирају, покушавајући да преваре своје комшије, спречавајући једноставне и наивне људе да постигну максималне резултате за себе и за што већи део јавности на који и њихове активности могле утицати.

Али чврсто верујем да ће се ови недостаци решавати у догледно време. Никада још нисам приметио тенденцију да о есхра ри ило кога ко крене да се сам ори против ових све мањих препрека, или „ветрењача“.

„Римска донација је мера“, под чиме мислим да је римски геније за 2.000 и више година је ио геније за меру.

Постоје ограничења моћи државе (која год теорија ила заснована на њој), неке ствари држава НЕ може да уради. Неумерени руски експеримент сада илуструје шта се дешава када држава покуша да преоптерети свој Плимсол.

Држава XIX века покушала је да се снађе без аласта. Мусолинијева Италија је можда прва држава која се оз иљно запитала колико сло оде може ити остављено у приватним рукама, а да не постане семе пропасти. Мислим да ниједна друга држава никада није оз иљно испитала ово питање.

Џеферсонови присталице су нападале зла привилегија и трулеж централизованих финансијских система.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

тиранија. Знали су да за своје време неће моћи да оду предалеко ка супротном.

Да не верујем да фашизам у Италији значи најпуну развој и максимално поље индивидуалне слободне компатибилно са здравим друштвеним поретком, и оних антифашиста као и они који пију „ружичасти чај“ и француски псеудо-литерати, који још не знају да је нешто почело у Италији. Дозвољено је веровати у слободу кроз ред. Много је вероватније да ћете је постићи пристојним саобраћајним прописима него кукавицама или дезинволтуром, као код хероја који је успео да упуца сопствену камилу током јуриша на камиле.

Сада сам подједнако зајинут због недостатка преноса економских и политичких вести, или рецимо вести о стању економске мисли, као што сам ио зајинут пре 25 година због недостатка правих вести о књигама. Тада није постојало место где и се могло лако знати шта се пише у иностранству. Озбиљан антифашиста и данас желео да зна против чега се суочава и да ли његове омиљене мржње одговарају постојећој и објективној стварности.

„Постоји“, каже Карл Винтер у октобарском издању часописа *Civiltà Fascista*, „антифашизам у демократском свету који је само став и лоша вера; постоји и антифашизам који је незналица и у дојрој вери.“

Препоручујем тај Винтеров чланак и оно што он има да каже о левици као конструктивном елементу у тоталитарним земљама. Бенијамино де Ритис такође доприноси том броју „CF“ чланком о нестанку непријатељства између (севера и југа) у САД, чланком који и могао да наведе на размишљање о могућностима нове и излечене Европе.

Више пута сам рекао да свако ко жели да интелигентно воли или мрзи нову Италију мора да прочита барем неколико италијанских месечника, као што су Росонијеви „*La Stirpe*“, „*La Revista del Lavoro*“, „*Critica Fascista*“ или „*Rassegna Monetaria*“, које уређују проф. Спинеди, сенатор Бевионе и Фурио Ленци.

Коначно, постоји један израз у дивном чланку Монтагју Форда у децембарском часопису *BUQ* који их волео да видим јасније дефинисан. Када он „сумња у вредност посебних новчаних емисија за потрошаче као такве“, нисам аш сигуран шта мисли. Зар неки читаоци не мисле да су таква питања била део Дагласове суштинске тезе? Нису.

Као пуко питање изједначавања укупне куповне моћи са расположивом траженом робом, разлика, када постоји, теоретски и се могла надокнадити на непосредном тржишту од стране ило кога ко и могао да створи и потроши нови новац (или кредит).

Многи анти-Дугласови су видели да дистрибуција најпотребнијима значи најбрже трошење. Британска (проклета) социјална помоћ се свакако даје људима који НИСУ ангажовани у производњи, односно непроизводиоцима који нису запослени. „За време“ је прилично слаба теорија у случајевима људи осам година без посла.

Али Дагласова дивиденда се даје, као што се чини ми се да нам је мајор рекао, акционарима, као таквим, у земљи. Даје се у односу на рад (углавном проналазачки, али и радове на изградњи постројења) који су оставили наши преци, односно радници који више нису присутни да једу и користе куће.

Не знам да ли господин Фордхам сматра да се дечји додатак у Италији даје удућим произвођачима или непроизвођачима *pro tem*; он се свакако даје непосредним потрошачима и *pro tem* непроизвођачима.

Постоје барем следеће алтернативе, које испуњавају следеће услове.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Емисија кредита - ако се не изврши као директна емисија „мерених потраживања“ без камате, тј. државних закључака (како их је Џеферсон схватао према до 1816. године, а и сви информисани економисти од тада), издаје се задужењем и плаћањем камате, и желео их да знам ко, по мишљењу господина Ф., треба да прими такву камату, чак и ако је она ниска као што и господин Рузвелт треба да плаћа присталицама старих идеја.

Емисије позајмљених кредита се евидентирају као дуг.

Питање непозајмљених кредита је питање новца.

Господин Фордхам каже „посебно на новчана питања“, и не желим да ово неправедно тумачим што значи „емисије посебно врста“ новца.

Међутим, желим да разјасним да је емисија moneta d'Avigliano или Gesellite scrip-a са накнадом за лежај емисија измерених потраживања која нестају за 100 месеци, не остављајући дуг.

Даглас назива месечне марке порезом, али ја поново истичем да држава, пружајући меру размене која је такође заменљиво потраживање, заиста врши услугу и да се месечна марка може сматрати накнадом за такву услугу. Она, у сваком случају, елиминира потребу за другим опорезивањем до износа који је годишње једнак 12 процената новчанице у оптицају.

Лакше је разумљив од онога које Дагласове шеме отказивања. Његова педагошка вредност је огромна. Мислим да чак и сасвим једноставни људи који су користили такав новац имају много јаснију представу о томе шта ЈЕСТЕ новац него што то имају општи број студената „економије“ на Кембриџу.

Постоје бројне алтернативне шеме за трошкове лежаја на неискоришћену куповну моћ, али ниједна од њих није толико генерално едукативна. Мијоов план, на пример, је едуковао само неколико извозника и увозника и неколико њихових службеника.

Наравно, ако издајете кредит или новац или чак посебно врсте новца у вишку расположиве ТРАЖЕНЕ робе, имате инфлацију, односно попуст, која поништава циљ емисије, ОСИМ ако немате државно фиксирање цена, као што данас захтевају Даглас и ОПЕРАТИВНИК у Италији.

Девалвација је варање и, штавише, представља драстично смањење куповне моћи уопште. Човек који игра време девалвације увек може да превари неког другог.

Чак и ако му је намера добра, он искушава и готово приморава на спекулације преваранте и тешко приморане људе који се спремају да живе у јару трговачког друштва и паклу меркантилистичко-лихварског окружења.

Власници злата, будући да су далеко паметнији, лукавији и крвопији од опште јавности, сасвим су природно, и (да нисмо такви магари) поучно, основали стабилизационе фондове, како би се борили о СВОЈИМ интересима.

РОБ је онај који чека да га неко ослободи.

Марксизам, доктрина пропадања, Франсис Мекевој

МАРКСИЗАМ је доктрина универзалног уништења коју је предложио немачки Јеврејин Карл Маркс, а која је нашла политички израз у Русији под називом „комунизам“.

Ова последња омана, лишена свог псеудонаучног жаргона о дијалектичком материјализму и својих есмислица за преваренте – диктатура пролетаријата, братство људи и остало – открива се као ништа друго до режим деспотског државног капитализма, одржаван атентатима и терором. У његовом систему колективизације, колективни вампиризам је доминантан фактор.

Сувишно је рећи да утопијски еквитаризам денационализованог интелектуалца никада нигде није постојао, али није политички такозвани комунизам тај који прети непосредном опасношћу овој земљи. То није био коначни завршетак, али пре него што оријентални комесари дођу на своје, услови потенцијалних жртава морају бити припремљени за догађај, то јест, изопачени и отровани до неопходног степена пријемчивости. У томе лежи задатак културног марксизма, прелиминарне ољшевизације ума, олакшане неселективном толеранцијском психозом либерализма, својственом социјалдемократији, и која води до њеног коначног неизбежног колапса.

Дакле, у Русији марксизам за сада има политичку превласт и тиме контролише сваку сферу активности, док је овде, и у другим демократијама, његов коруптивни утицај, за сада, углавном очигледан у друштвеном и културном животу. Ово је далеко подмуклије и фундаментално деструктивније од оног које пуке доктринарне политичке активности, јер је кредо суверзивног материјализма, суптилно уведено у живот народа, уништитељ сваке духовности, моралних вредности и националне културе. То је, да цитирам речи Момзена, „активна ферментација космополитизма и националног распадања“. Многи људи, и противници и жртве политичког комунизма, као и велики елементи површних маса, несвесно лутају у Сарагоско море културног ољшевизма на многим нездравим струјама које инфицирају савремени живот.

Бројни су цветови зла који маме трагаче за сензацијама и хедонисте...
модерни градови, са преливом њиховог труљења!

Упоредите оно што се данас назива уметношћу са задивљујућим достигнућима елизабетанске ере, или са онима из других и мање значајних епоха, чак и до почетка овог века. Затупљивање народног ума озбиљно је почело са појавом индустријске револуције и пратећим уништењем сељаштва. Пошто је сада постао аморфан, он је неспособан да реагује против духовне инфекције. Упркос свему, 19. век је ипак могао да покаже у свом паду неке велике писце и песнике, до репликаре и способне композиторе.

Шта је данас интелектуална храна народа, аморозија наше лагословене демократије?
Надреалистичко сликарство и скулптура, оргија моридних и искривљених маштарија, која свој какофонични пандан налази у певушењу и врућем ритму - музика из џунгле заражена неурозом ноћног клуба. Филмови набијени узбуђењем, космополитизмом и пропагандом. Књиге и часописи или сензационални или сексуални, или оштри. Новине препуне лажи, тривијалности и фотографија које су више смишљене да привуку пажњу на тела жена него на њихова лица. Чудно је да толико „лепих и гламурозних госпођица те и те“ подиже сукње до...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

ити фотографисан.

У економској сфери, либерализам, који је филозофски лајт-мотив свих демократских партија, даје неометану игру предаторским инстинктима и доминацији или истрељењу слабијих и мање лукавих од стране јаких. Апокрифни хуманитарци који са огорчењем осуђују свако придегавање физичкој сили, позивају на неограничавање вршења масовне новчане моћи или економске тираније ескрупулосних „пословних способности“. Па ипак, могу постојати и други, гнуснији облици малтретирања од грубог физичког насиља.

Ропство и потчињеност нису увек само физички. Појединци који немају ниједну спасоносну милост и никакав таленат осим пуке трговачке лукавости, могу, и то чине, присиљавају друге бесконечно вредније и даровитије људе у стање потпуне економске зависности. Они су зор у пренели на терен где знају да су сигурни у поједу, где је закон Мамона у потпуности преовлађујући. Под новчаном диктатуром, профит је нужно први и коначни циљ, а масовна стандардизација у свакој фази живота нуди најрационализованији и стога најпрофитабилнији метод исцрпљивања јавне млечне краве. Нација се све више налази под доминацијом финансијског и комерцијалног ланца система од колевке до гроба. Морални, духовни и културни идеали нису „исплативи предлози“. Не могу се „наметнути“ или „поднети“ на њерзама. Такође, људима који их поседују недостаје потреба на послушност и апатија да постану посредници стандардизоване експлоатације и преваре.

Тако марксистичка духовна суверзија иде руку под руку са комерцијалним материјализмом, „зарађујући“ на лудости и декаденцији. Један преседан се шири у други (фраза која кристализује слом модерног демократског ума) сло ода рађа још већу сло оду и кулминира неконтролисанош злоупотребом. Класични танки крај клина се зајијао овде, тамо и свуда, а пукотина се ширила, све док се „права“ нација не заљуља у свој пад.

Апостоли пропадања ово називају „прогресом“. То јесте, али напредак на њиховом сопственом одређеном путу ка Гехени. Развратни напредак духовног ољшевизма, трулеж марксизма која нагриза виталне органе нације – злокојни афродизијак који примењују врачари декаденције под разним ознакама демократске слооде, самоизражавања и напредне мисли. „Мора се кретати у корак са временом“ је узалудна крилатица, као да је садашња друштвена анархија резултат „више силе“ и да је постала непоправљива судина ританског народа да подлегне хаосу космополитске дегенерације.

Уз морално и културно труљење, доктрина расне атрофије и мешања раса улази у савремено поље, а исти произвођачи отрова су предводници кампање за ограничавање раса и укидање граница према којој коже. Људи са села, извор националног здравља и културе, економски су задављени, а аријера њиховог инстинктивног отпора уклоњена. Последњи остаци се скупљају у градовима ради вештачког и неприродног окружења како и их учинили делом искорењене мегалополитске масе, одвојене од природе, и повећавајући број пасивних, слепих жртава финансијске демократије зарад већег профита међународних ланаца продавница и иоскопа.

Ни викенд путовања на село или на море, нити становање у полуудвојеним вилама у предграђима са аштама, не могу надокнадити потпуно искорењивање народа, готово потпуно уништење енглеског сељаштва, јер поред економских опасности, моралне, физичке и културне последице су непроцењиве. Суочена са вапајном потребом за потпуном реоријентацијом и репланирањем наше националне економије, социјалдемократија нам даје „зелене појасеве“ и кампање за „националну кондицију“. Детињасте палијативе, пешчане замкове и измишљотине. Викенд егунци

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

из механизоване цивилизације понети град са сомом у својим мислима и одразити га у својим подсвесним поступцима. Он их прати у њиховом говору и књижевности, њиховим џез плочама за преносиви грамофон и њиховим ежичним апаратима, у њиховој градској углађености и њиховој афектацији.

Паметни Алик замењује давно заорављену Аминту, а стеатозна Јеврејка у шортсу је његова Амарилис. („О, певачу Персефоне.“) Тражећи Аркадију, проналазе свратиште. Не чују Панове свирале на лиснатим пропланцима, већ певају негроидну џез песму, или Интернационалу, на запуштеним пољима која чекају „развој“, из којих су виле поегле.

У таквој атмосфери пропадања, марксизам цвета попут воћа Мртвог мора, док се људска слаоост, похлепа, сујета и порок угађају и експлоатишу. Нездрави укуси и склоности се подстичу сугестијама и пропагандом „давања вођства“, а затим цинично називају „јавном потражњом“. Најлепше наше девојке показују своје чари у филмовима, у међународним плесним трупима или „стриптизују“ у страним каареима пред шареним олошом човечанства.

Апотеоза националне дегенерације, ако се не контролише, јесте контрола политичког ољшевизма. Марксистички план је да је прикривено наметне под маском псеудоидеалистичког социјализма, када је колективни ум довољно отрован вирусом колективног пропадања. Послушници марксизма поткопавају интензитетом пошастисамских пацова, а сваки неодговорни трагач за задовољствима, сваки апатични егоиста и сваки глупи имецил који сматра да је модерно или паметно да осуђује све традиционално, патриотско и здраво помаже у повећању замаха нашег националног пада.

Натпис је на зиду. Да ли људи гледају само извештаје саерзе, спортске резултате, дневни програм езначајних задовољстава, злочина и прогона, и антифашистичку литанију мржње? Значајно је да је управо против оних који су видели и разумели значење тог писања усмерено сво ово хијенино режање.

Марксизам профитира од сваке лудости и слаости, тражи зглоу сваком оклопу и захтева толеранцију и још више толеранције, све док не дође време за наметање сопствене неизмерне нетолеранције.

Чак и акои његово дело зла остало само полузавршено, сигурнои уништење душе Британијеила превелика жртва на олтару Антихриста.

Непријатељ је ли ерализам, Џ. К. Хејдон

ПРВИ ДЕО

Т Нација је природно јединство, које функционише као живи организам захваљујући заједничкој љу ави која повезује појединце који је чине. Она постоји по природи, јер је човек по природи друштвен колико и индивидуалац; она постоји за опште до ро, које је, како је Аристотел препознао, узвишеније од индивидуалног до ра; и стога представља живот који у неким аспектима превазилази животе појединаца који је чине у ило ком тренутку.

Кажем „у неким аспектима“, јер је истина увек у равнотежи између грешака које преувеличавају један њен аспект, а занемарују други. Грешка је рећи, са Хегелом, да нација превазилази појединца у свим аспектима, аш као што је грешка рећи, са ли ералима, да нација није ништа више од аритметичког з ира њених појединаца. Истина лежи између ових грешака. Нација је јединство састављено од делова и стога има веће иће од својих делова; јер оно што је састављено има веће иће од онога од чега је састављено. Има принцип састављања, у овом случају љу ав, која актуализује потенцијале својих компоненти и тако конституише веће иће. Штавише, веће иће нације је очигледно на много начина.

Нација поседује извесну природну есмртност коју њени појединци немају; она поседује извесну меру моћи стварања, која је уложена у њене фундаменталне јединице, породице; има право да одузме живот појединцу из довољног разлога, што ниједан појединац нема. Стога је очигледно да нација, савршена заједница, превазилази појединце који је чине.

Али све ово важи само у природном поретку, који је поредак у коме нација постоји. Човек, појединац, за разлику од нације, је натприродно иће. Он нема природни циљ, строго говорећи; он има само натприродни циљ, коме је подређен сав његов природни живот, ило лични или друштвени. Отуда следи да је нација, која је само у природном поретку, подређена појединцу у погледу коначности. Она постоји по природи, управо да и њени појединци могли да настану, а затим да и могли да постигну натприродни циљ з ог којег су и настали.

Ово питање је од највеће важности и фашисти ће до ро учинити да га држе сасвим јасним у својим главама, иначе могу угрозити саму језгру снаге свог случаја. Употре а речи „тоталитаран“ тре а да уде осуђена, јер је веома двосмислена, посе но ако разлика коју сам управо повукао није јасно на уму. Док је комунизам строго тоталитаран, поричући да појединац има натприродни циљ или ило каква права против грађанске власти, фашисти су понекад задовољни снисходљивим ставом према религији, као да могу с правом да тврде да постоји апсолутни тоталитаризам, али да га великодушно одустану у случају верских пракси. Ако и ово представљало њихов прави став, то и раз ило целу снагу њиховог циља, оправдавајући оптуж у да се фашизам у суштини не разликује од комунизма. Држимо се јасно као подне да сматрамо да је национални организам већи од појединаца, само у поретку природе и у циљу општег до ра, које опште до ро тре а схватити у светлу натприродне суд ине појединаца.

Чак и када је ово јасно наведено, употре а речи „тоталитаран“ је и даље застарела, јер доводи до *****е-књига конвертора ДЕМО водених жигова*****

неспоразум. То сугерише да држава, у смислу грађанске власти владара, може да полаже право да чини ствари попут одузимања деце контроли њихових родитеља, ако се сматра прикладним, чак и ако родитељи можда нису учинили ништа да се одрекну свог природног права да васпитавају своју децу. Држава, наравно, не може да полаже право на такво право, јер је противприродно уништавати породицу и стога то не може ићи за опште добро. Фашисти не желе да износе тако неприродну тврдњу; али понекад се ње називају тоталитарнима ради нагласка, мислећи да полажу право на потпуни ауторитет да владају за опште добро. Ова употреба речи је одрађива; али је превише отворена за погрешно представљање, па чак и за невини споразум.

Штавише, намеравамо наглашавањем је сасвим непотребно. Здрава доктрина грађанске власти не захтева наглашавањем, јер је то да владар има пуну моћ за грађанско добро по природном закону. Ниједна моћ не може ићи потпунија од пуне, и ту је ствар најбоље оставити, осим да размотримо шта се подразумева под грађанским добром.

У том смислу, треба напоменути да национални организам није из унутрашње структуре. Напротив, он је органски у целој својој маси. Љубав је његов животни принцип, одбрамбена и родитељска љубави у породици до патриотизма који даје личност нацији као целини; и између ових ограничавајућих манифестација формира међуконцентрације сваке врсте и врсте, политичке, културне и економске, које одговарају потребама нације или потребама појединца у различитим друштвеним, али и су националним капацитетима. Човек може ићи истовремено муж, играч у националној и су националној политици, лекар, акционар у неколико компанија, голфер, природњак, љубитељ уметности и још много тога; и у сваком капацитету, неким од њих од националног значаја, а неким не, он се налази уједињен са другим појединцима везом заједничке љубави.

Неке од органских концентрација унутар нације су од толиког виталног значаја да их можемо упоредити само са главним органима људског тела, док су друге више украсне. Дакле, Владар је јасно глава нације, Пољопривреда и индустрија су њене руке, а Саобраћај је њена црвена крв; Јавност је национално ухо, а Војска је заштитна кожа; Полиција су можда фагоцити, и тако даље. Краљевска академија, с друге стране, је лепа рупица, пожељна и служи сврси здравља и среће, али мање хитне.

Пошто је такав живот националног организма, из тога следи да се слојода за сваког појединца састоји у томе да има прилику да оствари хармоничну равнотежу између свих аспеката свог живота који су му својствени с озиром на његову општу и посебну природу, било да су ти аспекти индивидуални или друштвени, важни или неважни. Штавише, прилику у овој вези треба схватити у позитивном смислу, будући да је љубав принцип друштвеног живота.

Прилика није само *laissez-faire* да се направи прилагођавање које може ићи практично немогуће, већ заједница мора пружити сваку могућност и подстицај човеку да оствари хармонију свих аспеката свог живота, тако да га ништа осим сопственог недостатка љубави не може спречити.

Прилика, у другом смислу пуког одсуства активне превенције, можда се може назвати слојодом, али је далеко од тога да је слојода. На пример, етика пружа различите критеријуме помоћу којих можемо проценити, аранжман прилижно, која је праведна плата радника у датим околностима. Ова плата, ни под којим околностима, не може ићи мања од плате која ће издржавати човека и његову породицу у скромној удобности, а иће већа од тога ако је огатство произведено, делимично човековим радом, више него довољно да пружи пуку надокнаду свим људским агентима укљученим у производњу огатства. Али либерална теорија занемарује праведну плату етике и сматра рад ројом коју треба купити што јефтиније на тржишту рада; она сматра да ће природна плата настати из слојодне интеракције понуде и потражње за радом;

и то је теорија плата која је отелотворена у целокупној либералној организацији Енглеске данас, иако је апсолутни *laissez-faire* знатно ограничен социјалним законодавством. У овим околностима можда није чиста есмислица рећи да је радник сло одан да одије тржишну плату и да захтева праведну плату, да је послодавац сло одан да плати праведну плату и да занемари тржишну плату. Економисти говоре о уговору о плати као о сло одном уговору, и то може имати значење, аш као што има значење рећи да сам сло одан да се попнем на Месец. Радник је сло одан да прихвати неправедну плату или да се придружи незапосленима; у нашој сло одној земљи није кажњиво дело ити незапослен. Исто тако је и послодавац сло одан да плати неправедну плату или да подлегне сло одној конкуренцији својих ривала и престане да о авља своју друштвену функцију као послодавац. Али ни радник ни послодавац не могу захтевати или давати правду, а да и даље дуго о ављају своју друштвену функцију. Стога ниједан од њих не ужива сло оду.

Сло ода захтева као свој најнижи минимум да се правда може остварити у о ављању друштвених функција, јер правда долази пре љу ави. Ако је љу ав животни принцип друштвеног организма и не може се испољити у голој друштвеној правди, онда је јасно да друштвени организам мора ити олестан, а сло ода оштећена. Сло ода је друштвено здравље, друштвено окружење у којем појединац има све могућности и подстицаје да оствари хармонију свих аспеката свог живота.

Ово је права теорија сло оде и упоредимо је са лажном либералном теоријом, усред чије самртне агоније англосаксонска цивилизација још увек хра ро и јадно покушава да цвета. У свом нај ољем издању, либерална теорија не поистовећује сло оду са *laissez-faire* принципом; ово поистовећивање је ио природан развој теорије која је прво итно ила мање очигледно погрешна. У свом нај ољем и најприказљивијем издању, либерална теорија посматра сло оду као равнотежу између личне сло оде деловања и о авеза које произилазе из друштвеног уговора за који се сматра да су га грађани склопили међусо но ради до рог поретка, а услови тог уговора се утврђују позивањем на јавно мњење, јер је глас народа глас Бога.

Индивидуални лични интерес је једина сила која се препознаје као делотворна, наиме, о ичан лични интерес када се разматра лична сло ода, и просветљени тип личног интереса када се разматрају неопходна ограничења личне сло оде. Љу ав уопште не долази у о зир, јер се сва жртва личне сло оде која може ити неопходна зарад реда сматра довољно о јашњеном просветљеним личним интересом.

Сада, ова теорија и могла веома до ро да функционише када и људи или савршени. Била и вештачка и једноставно лажна у својој формулацији, али не видим разлог зашто не и дала исте резултате као и истинита теорија; зато што се ични интерес, у свом савршенству, има исти циљ као и љу ав, наиме из ор највишег до ра.

Али ми нисмо савршени. Ми смо у суштини до ри и волимо истину, али нисмо савршени; дефинитивно смо искривљени ка се ичном интересу, оној врсти која се зове се ичност, што је супротност љу ави. Искривљеност није довољна да нас учини другачијим од до рих и лепих по природи, али је то јасна и неоспорна мрља. Нико не пориче нити може да порекне њено постојање, ило да се придржава хришћанске доктрине пада или нас сматра да смо еволуирали од мајмуна ка натчовеку.

Пошто је то тако, могли исте очекивати да либерална теорија одступа од савршеног функционисања за онолико, али не више него што се човечанство одваја од савршеног просветљења у својој процени сопственог интереса; и можете се питати коју ољу функционишућу хипотезу можемо очекивати или се надати у несавршеном свету. Веома је лепо говорити о љу ави као животном принципу друштва; али пошто ће на функционисање теорије љу ави утицати наша склоност ка се ичности подједнако као и на теорију просветљеног сопственог интереса, шта до ијам заменом једне теорије другом?

Такво резонување може ити о мањујуће, али и ило погрешно, јер је теорија љу ави истинита док *****е-књига конвертор ДЕМО водени жигови*****

теорија просветљеног сеичног интереса, шта доијам тиме што лажна теорија функционише оље него што и треало да функционише једноставно лажна теорија, јер љуав остаје да јој помогне; и признајем да истинска теорија неће функционисати тако до ро како и треало, јер је љуав контаминирана сеичношћу. Али упркос свему томе, и даље је истина да је лиерална теорија лажна теорија, а лажна теорија у људским пословима мора нужно, пошто смо несавршени, довести до пропасти на дуге стазе. Мора ити тако, из апстрактних принципа.

Али не морам се ослањати на апстрактно резонување. Лиерална теорија је са нама довољно дуго да нам дозволи да посматрамо како се рушилачки процес заиста дешава. Када је први пут формулисана, можда несавршеност њеног деловања није ила већа од несавршености човечанства. У ствари, она уопште није имала значајно деловање; тек када је теорија нашла израз у економској доктрини и у политичкој акцији заснованој на њој, њено деловање је прерасло у лиерално уређење друштва које нас сада држи готово еспомоћним у свом стиску.

Израз чисто теоријске хипотезе лиерализма у економији и у политици заснованој на њој, ио је ствар расуђивања; а то расуђивање је ио почетак дегенеративног процеса. Све док је срце ило слоодно да поништи лажну теорију, није могло ити резултата нижег од подлости човечанства; али расуђивање на основу лажне теорије може довести до подлости ез граница. У почетку је, можда, наводна равнотежа између личне слооде деловања и жртава зарад реда ила само мало искривљена ка страни личне слооде; али како су се људи навикли на ту лажну равнотежу и почели да расуђују о тој ствари, њихова сеичност је лако проналазила изговоре да мало више помери равнотежу у корист личне слооде. И тако се процес настављао све док нисмо стигли до голог laissez-faire режима, који је свечано проглашен као највиша економска и политичка мудрост.

До тада смо или роови лажне теорије, арем као појединци. Није ило користи човеку ити до родушан; неограничена конкуренција је ила свакодневница и заштићена је законима земље и целокупном организацијом друштва; човек до родушног срца могао је само да уздахне и каже сеи да је посао посао, да су закони економије неумољиви закони џунгле - једи или уди поједен.

Али људска природа је остала до ра и лепа, а резултати laissez-faire политике или су отворено шокантни. Појединац није могао ништа да учини да то промени, али заједница као целина могла је да о узда закон џунгле; и тако се догодило да су се људи окренули политичкој акцији, од које су раније захтевали да остави индустрију на миру, позивајући је да све више интервенише друштвеним законодавством.

Томас Карлајл - Националсоцијалиста, Вилијам Џојс

Томас Карлајл је први међу британским мислиоцима који су му претходили и показали у својим делима неке од главних тенденција фашистичке филозофије, а међу њима су Шекспир и Голдсмит много допринели; али у целом огромном о њему Карлајлових дела нема ничега што би се могло сматрати другачије него производом националсоцијалистичког ума. Он сам је имао дух националсоцијализма много пре него што је име постојало. Његове речи су увек речи патриоте. Његова страствена љубав према земљи можда, у његово време, не би задовољила тестове патриотизма, јер није волео апстракцију, већ народ; и управо у томе лежи фундаментална разлика између старог и новог патриотизма. Стари се бави идејама и спољашњим облицима: нови се бави самом стварношћу народа и јесте патриотизам зато што је социјализам у једином часном смислу који се може приписати том термину.

Сврха овог кратког чланка није да пише о Карлајлу, да га критикује и додаје већ гломазној маси генерализација које неизбежно морају бити исплетене око сваког великог писца. Још мање нам је намера да расправљамо о ономе што би неопрезни описали као „Карлајлову политику“. Нека се они који имају о овим временима упусте у истраживања осмишљена да покажу да је велики аутор био виговац или торијевац. Доказати да је био ило који од њих ило и тешко; али осим тешкоће, ило и ескорисно јер ови древни термини не означавају ништа што постоји у британској политици данас. Стога, уместо да покушамо да докажемо нашу тезу, једноставно ћемо још једном представити Томаса Карлајла.

Онима који су, неразумно, можда надуго одустали од њега, нека говори сам у своје име, а његове речи ће националсоцијалисти пружити и инспирацију и потврду фашистичке теорије. Сваки заговорник фашистичког националсоцијализма свестан је оптужбе која се стално износи против његовог покрета: да кује заверу да уништи слободу. Можда заиста, ниједна оптужба се не изриче чешће против националсоцијалистичког уверења.

Прелиставајући странице књиге „Прошлост и садашњост“, читамо:

„Слобода? Права слобода човека, рекли бисте, састоји се у томе да пронађе, или да буде приморан да пронађе, прави пут и да њиме хода. Да научи или да буде научен за који је посао заправо способан, а затим, уз дозволу, у већивање, па чак и принуду, да се посвети истом. То је истинска лаженство, част, 'слобода' и максимум лагостања. Ако слобода није то, онда ме лично мало брига за слободу.“

Вероватно никада није постојала јаснија изјава да је слобода немогућа без дисциплине.

Исто тако, овде видимо јасан захтев за правом на деловање. Као што каже сер Освалд Мозли: „Почетак слободе је крај економског хаоса. Па ипак, како се економски хаос може превазићи без моћи деловања? Уставна слобода мора бити очувана, али та слобода се изражава у моћи народа да ира парламент и владу, и тако изабере олик вођства који жели. Даље од тога не може ићи.“ Или да цитирам званични манифест

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Британска унија: Фашизам је вођство нације. То није диктатура у старом смислу речи, која подразумева владу против воље народа. То је диктатура у модерном смислу речи, која подразумева владу наоружану од стране народа са потпуном моћи деловања да превазиђе пролеће који се морају решити ако нација жели да преживи.

Карлајлова доктрина о вођству и ауторитету не укључује ниједан од ставова које су старе странке усвојиле према класи. Подједнако одвојени су му социјализам и класни рат. Дуги цитати се тешко могу оправдати осим ако нису од изузетне вредности, али овде узимамо слој оду да цитирамо дугачак одломак јер је један од највећих икада написаних на нашем језику:

„Двојицу људи поштујем, а трећег не. Прво, мукотрпно Занатлије који земаљским оруђем мукотрпно осваја Земљу и чини је човеком. Поштована ми је тврда Рука; крива, груба; у којој упркос томе лежи лукава врлина, непоколебљиво краљевска, као у Скиптру ове Планете. Поштовано је такође и грубо лице, преплануло од времена, задрљано, са својом грубом интелигенцијом; јер је то лице Човека који живи човековски.“

О, али још поштованији због твоје грубости, па чак и зато што те морамо сажаљевати колико и волети! Оштро умољени брате! За нас су ти леђа била тако савијена, за нас су ти чили прави удови и прсти деформисани: ти си био наш регрут, на кога је пала жреба, и вођење наших итака било је тако унакажено. Јер и у теби је лежао Богом створени облик, али он није смео да се развије; прекривен дебелим лепљивим слојевима и унакажењима рада; и твоје тело, као и твоја душа, није смело да позна слој оду. Па ипак, труди се, труди се: ти си у својој дужности, труди ван ње ко год може; трудиш се за потпуно неопходно, за свакодневни хлеб.

Другог човека поштујем, и још више: Оног који се види како се труди за духовно неопходно; не за свакодневни хлеб, већ за Хлеб живота. Зар и он није у својој дужности; трудећи се ка унутрашњој хармонији; откривајући то, делом или речју, кроз све своје спољашње напоре, или они високи или ниски? Највише од свега, када су његов спољашњи и унутрашњи напор једно: када га можемо назвати Уметником; не само земаљским Занатлијом, већ инспирисаним Мислиоцем, који не еским оруђем осваја Небо за нас! Ако се сиромашни и скромни труде да исмо ми имали Храну, зар се узвишени и славни не морају трудити за њега заузврат, да и имао Светлост, Водство, Слој оду, Бесмртност? Ово двоје, у свим њиховим степенима, поштујем: све остало је плева и прашина, које пуштају да ветар дува где год жели.

Достојанство рада никада није било верније изражено него у овим редовима, који сами по себи и проглашавају Карлајла великим националсоцијалистичким мислиоцем. Много је тога написано о истој теми од стране безбројних социјалистичких писара, али ниједан од њих не третира тему на овај начин. У најбољем случају рад је представљен као тешкоћа, а у најгорем као проклетство, њихов општи став је да је рад сврсисходна и неизбежна неправда нанета човеку који се мора искупити од срамоте захтевајући највишу цену за своје услуге. Али колико год високу цену доноси, он ће, у социјалистичкој филозофији, бити само „најамни роб“. Стога је занимљиво прочитати шта Карлајл има да каже о мотивима за херојство и достигнућа. Он пише: „Клевета је према људима рећи да их на херојско дело покреће лакоћа, нада у задовољство, награда - шећерна шљива или које врсте на овом или оном свету. У најједнијем

смртнику постоји нешто племенитије. Сиромашни војник који псује, унајмљен да буде стрељан, има своју војничку част другачију од прописа о војничкој обавези и шилинга дневно. Најсиромашнији син Адамов нејасно чезне да и окусио слатке ствари, већ да и чинио племените и истините ствари и оправдао се под Божјим именом као богом створени човек.“

Њему начин на који то ради, најдосаднија свакодневна мука распламсава хероја. Много греше човек који каже да ће ићи заведен лакоћом. Тешкоћа, одрицање, мучеништво, смрт, то су мамци који делују на човеково срце. Запалите унутрашњи, љубавни живот у њему, доиђете пламен који сагорева сва нижа размишљања.

Оваква осећања никада не би могла потицати из финансијске демократије или њених поштовалаца. Карлајл, треба напоменути, овде расправља о мотивима за хероизам, а не за пуки рад. Он удара у корен старе марксистичке догме познате као Теорија вредности рада и уништава је. Он показује најјасније разумевање онога што Маркс никада не би разумео: да су креативни интелект и херојско деловање сасвим неупоредиви са оличним процесима рада; и да се никако најплеменитија и стога најважнија достигнућа човека не могу подвести у категорију пуког механичког напора.

Може се приговорити да Карлајл само представља човека као неразумно или неразумно створење. Ако је то тако, Карлајл је у праву.

У неким друштвима хероизам се смањује до најнижих граница. У финансијско-демократским земљама данас гачак и јеврејски финансијери одбацују и мрзе јер они оличавају национални карактер поносом који захтева националну независност; али да херојски мотив може бити правило, а не изузетак, показано је у Немачкој и Италији, где, иако је цео циљ фашистичког система да појача судбину народа до непрепознатљивости, огромна већина људи је спремна да жртвује све, не за материјалну добит, већ за принципе које сматрају светим.

Наш аутор у једном веома упечатљивом одломку показује прави однос између рада и Империје. Када се тврди да је Томас Карлајл био само социјалиста, морамо помислити на пропаганду коју је интернационални социјализам толико година водио против империјализма и позвати се на један од најупечатљивијих одломака у Сартор Ресартусу:

„Истина, ти Златни Хофрате“, виче професор негде другде: „заиста пренатрпано.“ У међувремену, који део ове значајне земљане Земље сте заправо обрађивали и копали, док више не расте? Колико је густо ваше становништво у пампама и саванама Америке; око древне Картагине и у унутрашњости Африке; на оне падине Алтајског ланца, на централној платформи Азије; у Шпанији, Грчкој, Турској, Мрачној Татарији, Кури код Килдара? Један човек, за годину дана, колико сам разумео, ако му позајмите Земљу, прехраниће се и девет других. Јао, где су сада Хенгисти и Аларици наше још увек листаве, још увек растуће Европе; који ће, када им дом постане претесан, регрутовати и, попут Ватрених стубова, водити напред те сувишне масе неукротиве живе Храгости; опремљене не сада једном секиром и ратним колима, већ парном машином и плугом? Где су они? - Чувају своју дивљач?

Занимљиво је овде приметити пример става према аристократији који Карлајл понавља скоро у свакој прилици. Био је превише дубок мислилац и бесконечно превише искрен да би се претварао да је аристократија непотребна. Изнова и изнова се кроз његово писање јасно ставља до знања да не може да замисли ниједан народ који делује као заједница осим под вођством класе вођа. Али оно што он очекује од ове класе је такође веома јасно изложено и најоштрије је у супротности са оним што су људи његовог времена примили и што ће људи нашег времена још увек, за врло кратко време, морати да приме. Желео је да изгради право Британско царство, и та жеља је јасно написана његовим речима:

„Енглеска, ускоро ће ово наше острво задржати само мали део Енглеза.“

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

У Америци, у Новој Холандији, источно и западно до самих антипода, постојаће Саксонство које ће покривати велика пространства Земљине кугле. А сада, шта је то што може све то одржати заједно у практично једну нацију, тако да се не свађају и не оре, већ живе у миру и ратским односима? Ово се с правом сматра највећим практичним промислом, ствар коју све врсте суверенитета и влада треба да постигну.

Шта је то што ће ово постићи? Парламентарни акти, административни премијери не могу. Америка је одвојена од нас колико је Парламент могао да је раздвоји. Немојте то назвати фантастичним, јер у томе има много стварности. Ево, кажем, енглеског краља, кога никакво време или случајност, Парламент или коминација парламената, не могу свргнути са трона. Зар овај краљ, Шекспир, не сија крунисаним суверенитетом над свима нама као најплеменитији, најнежнији, а опет најјачи знак окупљања; уништив?”

Закључак, наравно, није да и смо имали Шекспира као фашистичког цара, већ да најјаче везе заиста морају имати своју снагу у духовној култури нашег народа, ма где се налазио; и, у крајњој линији, ова тврдња не значи ништа више него да су понашање и судбина народа одређени филозофијама које заступају. Бити темељно упознат са најплеменитијом филозофијом значи чинити племенита дела; бити понижен агремом корупције негроидних и семитских култура значи бити уништен за елог човека.

Карлајл је знао да ни уговори ни конференције не могу произвести светско јединство које је он толико желео. Његово постизање могло бити могуће само духовним јединством. Као што смо већ написали у другој прилици: „Где нема колективног духа, не може бити ни колективне јединости.“ Али овај извор духовне моћи, ова култура и филозофија, могу потицати само из истинске аристократије која није заснована на класним конвенцијама као што су оне које постоје у финансијској демократији. С друге стране, Карлајл је с правом нагласио везу између власништва над земљом и моћи утицаја на културу једне нације. У делу „Прошlost и садашњост“ је дојро речено да је „земља прави темељ аристократије; ко год поседује земљу, он је, више него ико други, гувернер, поткраљ народа на земљи. То је у овим данима као што је ико у данима Хенрија Плантагенета и опата Самсона, као што ће бити у свим данима. Земља је Мајка свих нас; храни, штити, радује, с љубављу огађује све нас: на колико начина, од нашег првог рођења до нашег последњег сна на њеним благословеним мајчинским грудима, она, као благословеним мајчинским рукама, окупља све нас.“

Карлајл, међутим, није у потпуности предвидео последице индустријске револуције. Тешко је могао да замисли дан када ће све бити уништено, а пољопривредник, фармер, земљопоседник, сведен на положај јадне немоћи, оптерећен ланцима јеврејског лихварства. Не и помислио да земљопоседник у овом жалосном стању може играти улогу дојроћудног аристократа; јер је за њега аристократија била моћ, а моћ је значила одговорност и службу. „Висока класа“, пише он, „јездужности је као дрво засађено на литици; из чијих се корена руши сва земља. Природа не поседује никога ко није и мученик. Шта значи племенитост ако је она племенита? У храброј патњи за друге, а не у лењости која тера друге да пате за нас, икада је лежала племенитост.“

Сваког сата се код Карлајла могу читати одломци који се дају условима његовог времена, а који и се подједнако могли применити и на наше услове. Човек се тешко може а да се не запита да ли се ишта догодило са Парламентом у последњих сто година када прочита:

„Парламент ће, уз сваки напор, морати да се извуче из тих дугоких колотечина рутине нечињења; и да научи да каже, са свих страна, нешто поучније од laissez-faire-a. Ако Парламент то не може да научи, шта ће бити са Парламентом? Милиони радника у Енглеској питају своје *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****“

Енглески парламент, пре свега, можеш ли нам владати или не? Парламент са својим привилегијама је јак; али Нужда и закони природе су јачи од њега. Ако Парламент не може да уради ову ствар, проричемо да ће Парламент учинити нешто друго и ствари које ће, на најчуднији и не најсрећнији начин, урзати њено оављање – вероватно не аш у корист Парламента! Ствар мора ити урађена на овај или онај начин.

Као што је рекао Адолф Хитлер: „Etwas muss geschehen.“ Или као што је Освалд Мозли приметио: „Резултат оа система две велике организационе странке државе је на крају исти, стаилност помешана са реакцијом и отпор према променама, заједно са напретком помешаним са опструктивном деатом и неодговорношћу одора, завршавају подједнако у хаосу. Оа су инструменти за спречавање да се ствари раде, а први захтев модерног доа је да се ствари раде.“ Овај одломак из „Велике Британије“ показује слагање са Карлајлом које прелази из уеђења у метод изражавања.

Било који одломак насумично може се изаирати од нашег аутора да илуструје његову мржњу према прљавим материјализам Манчестерске школе:

„У овим компликованим временима“, пише он, „са готовинским плаћањем као једином везом између човека и човека, радничке класе човечанства изјављују, на својз уњени, али најнеизричитији начин, Нерадницима, да ће ити владани; да морају, под казном чартизма, анди, паљења рикши, па чак и мрачнијих ствари од тих, да готовинско плаћање уде једина веза; и има толико ствари које се готовином не могу купити! Готовина је велико чудо, али нема сву моћ на Неу, па чак ни на Земљи.“

Созиром на све што је Карлајл написао и све што је о њему написано, ило и узалудно и претерано покушати у тако кратком чланку да се направи потпуна анализа његовог дела. Чак и ило непромишљено ирати одломке из његових списа и третирати их као исповести пуке политичке вере. Управо из тог разлога смо усвојили други и директнији метод насумичног одаира из његовог огромног дела одломака који нису намењени да уду ограничени терминима пуке политичке доктрине; већ који су по духу и разуму изрази националсоцијалистичке мисли на коју и сваки фашиста могао ити поносан.

Ако се сугерише да је изор нарушен пристрасношћу, једини одговор је да ниједна одговорна особа никада није оптужила Карлајла за недоследност. Филозофију коју налазимо на једној страници, налазимо и на другој, и тако до краја књиге. Уместо да претпоставимо да је наша почетна тврдња доказана на задовољство читаоца, многоисмо више волели да он сам потражи доказ у даљем проучавању Томаса Карлајла, чија чврстина и чистота мисли треа да послуже као пример онима који се држе челичног креда гвозденог доа, које, речима Мозлија: „сече кроз речи илузије до постизања нове стварности“.

Вилијам Морис - Националсоцијалиста, аутор Артур Рид

Т СТАВ енглеских социјалиста према Вилијаму Морису дуго је изазивао изненађење и разочарање међу његовим поштоваоцима. Ово је био човек, међу највећима 19. века, који је на врхунцу моћи занемарио многа своја некадашња интересовања, да би се акцио у социјалистички покрет. Ниједан Енглез равног калibra никада се није придружио његовим редовима.

Па ипак, он је, у извесном смислу, увек остао странац у покрету и његове колеге социјалисти га тако доживљавају. Његову величину су понекад с нелагодом препознавали, хвалили су његов рад и достигнућа, али му никада нису дали своја срца, никада га нису сматрали једним од њих и својим инспирисаним вођом. Тај положај је био резервисан за Немца Јеврејина, Карла Маркса.

Ова чињеница била значајно светло на срамоту коју је изазвало Морисово присуство међу социјалистима. Он је, заиста, био јединствен са њима у жељи да оконча прљаво сиромаштво и његова пратећа зла, и у веровању да социјализам, у неком облику, пружа излаз. Али његов поглед на живот и његова визија социјализма разликовали су се у многим кључним аспектима од оних „другова“ и осећао је у сржи да и друштво које им се препоручило било затвор за њега самог. Борио се предано са Марксом и савесно покушавао да га апсорбује. Чак је имао и тренутке ентузијазма за „Капитал“. Али на дуге стазе нешто у њему, јаче од његовог површног ја, појавило се. Желео је револуцију - да, али ово марксистичко друштво није било начин живота који је одговарао његовој визији. Било је превише механичко за њега, превише апстрактно, превише урбаност; превише космополитско, превише неенглеско.

Између погледа на живот Маркса и Мориса заиста је постојао велики јаз. Маркс је био космополитски Јеврејин, Морис је био јужњачки Енглез. Маркс је био човек студија, Морис човек отвореног неба и радионице. Маркс је пригрлио град, Морис је увек сањао о селу очишћеном од „хрктања паре и клипног хода“ и о Лондону „малом, чистом“. Маркс је био ентузијаста за машине, Морис је желео да оживи индивидуално занатство које је учинило Енглеску лепом. Маркс је био материјалиста, са визијама механизоване друштвене организације, Морис је био песник и као такав, помало анархиста. Маркс је проповедао класну мржњу и грађански рат. Вапиј Морисовог срца био је за другарством. „Другарство је рај, а недостатак другарства је пакао: другарство је живот, а недостатак другарства је смрт! и дела која чините на земљи, чините их због другарства.“

Морис, дакле, колико год се трудио, никада у срцу није био марксиста. Космополитизам, иако да се ради о међународном социјализму или међународним финансијама, био је за њега анатема. Не само као сањар снова рођен је из свог времена, већ и као социјалиста. Као социјалиста, био је претеча нечега што је још увек у утроби времена. Његове духовне сродности биле су са покретом који се појавио и убрзао тек након његове смрти. Његово право место није међу марксистима већ међу националсоцијалистима.

Јер Морис је био човек јаких страсти и ниједна током његовог живота није била јача или постојанија од његове страсти према Енглеској. Колико љубави и разумевања пише о њеном спољашњем изгледу.

„Копно је мало копно, превише затворено у уским морима, како изгледа, да и имало много простора за огромно нарастање; нема великих пустоши које преплављују својом тмурношћу, нема...“

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

велике самоће шума, нема страшних неутраљаних планинских зидина: све је одмерено, измешано, разноврсно, лако клизи једно у друго; мале реке, мале равнице које се брзо надвијају - рда која се смењују, све окружено лепим уредним дрвећем; мала рда, мале планине, прекривене зидовима овчјих стаза: ни затвор ни палата, већ пристојан дом.

Иста та љубавна захвалност прожима дивне описе енглеских пејзажа у уводима, месец за месецом, прича „Земаљски рај“ и стални је пратилац тог сна о обновљеној и пројуженој Енглеској, што је тема „Вести ниоткуда“, и даје такву боју и сјај „Сну Џона Бола“. Морисов социјализам је, заиста, у великој мери био инспирисан чежњом да се спасу или поврате старе енглеске вредности, слава њене архитектуре, лепота њеног пејзажа, индивидуални рад који је чак и од њених најскромнијих људи учинио занатлије, карактер њеног народа „рустичним и ускогрудим заиста, али озбиљним, истинитим и једноставних навика“. У зачаченом кутку Горње Темзе, једном је рекао пулици у Бирмингему, да је управо видео пола туцета „малишаних сеоских цркава, од којих је свака прелепо уметничко дело. То су дела сеоских сељака са околне Темзе, како их исте нас назвали – ништа величанственије од тога. Када и исти људи сада пројектовали и градили ове цркве, не би могли да направе ништа боље од оличних, једноставних малих неконформистичких капела које се виђају разасејане по новим насељима. То је оно чему одговарају...“ А о Вестминстеру је написао да „аутори овог великог епа нису оставили имена за сомом. Јер то заиста није дело ни једног човека до народа југоисточне Енглеске. То је било дело нераздвојне воље групе људи, који су радили, како су живели, јер нису могли другачије...“ Пронаћи у смислу модерног живота неки еквивалент тог достигнућа, тај дух раније, срећније Енглеске – то је била покретачка снага Морисовог социјализма.

Његово право место је, дакле, у социјализму који је престао да буде космополитски и постао национални. И пошто је прожет средњим веком, осећао и посебно интересовање за све ове аспекте националсоцијализма који подсећају на средњовековне занатске еснафе. Да и корпоративна држава требало да заснива грађанство не само на територијалној основи већ и на активном чланству у великом еснафу радника, чинило и му се највишим здравим разумом.

Заиста би зажалио што је појединачни занатлија средњег века био у толикој мери замењен инжењером и техничарем. Али би сматрао да је, препознајући важност организованих радника као таквих, корпоративна држава била инспирисана правом идејом.

Предуго је политика била одвојена од потреба и жеља оличног човека и остављена у специјализованим рукама оних адвоката, неваљало предухитрених и жалосних чијих монопола љутити народ у „Сну о Џону Болу“ толико жели да се реши. У „Вестима ниоткуда“ Домови Парламента су само занимљива реликвија. Енглеском управљају Енглези и за Енглезе и престала је да буде пион финансијских интереса који данас манипулишу њеном страначком политиком у Вестминстеру.

Још једна карактеристика националсоцијализма коју и Морис срдечно одобрио јесте његово инсистирање на фундаменталном значају пољопривреде. Морис је, као и данашњи националсоцијалисти, замишљао срећну заједницу не у смислу великих градова, већ друштва које се углавном бави пољопривредом. Земља је за њега страст. „Земља, њен раст и њен живот! Кад их само могао рећи или показати колико је волим!“

Али не само као нешто о чему се могу писати песме. Такође као нешто за неговање и неговање јаке расе. Један од најлепших приказа на свету за Мориса били су „зелени хектари са почелим растаком“, а у једном од својих писама говори о августу, са његовом златном жетвом.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

поља, као нај ољи од свих месеци за разгледање енглеског села. „Вести ниоткуда“ имају дивну вињету косача сена који раде у долини Темзе, сви весело о учени тако да је ливада изгледала као гигантска леја тулипана. „Све руке су радиле намерно, али до ро и постојано, иако су иле учне од веселог разговора као гај јесењих чворака.“ На село је одавно престало да се гледа с висине, да се занемарује, да уде досадно. На другом месту, пише, „Желим да град уде импрегниран лепотом села, а село интелигенцијом и живописним животом града.“

Морис и, заиста, са ентузијазмом прихватио целу доктрину која се назива економска аутархија. Разумео је романтику и корисност трговине и слике, испод старог Лондонског моста, зелених таласа који запљускују.

„Неколико ко илица које носе левантинске
штапове, исечене од тисиног дрвета на изгорелом
рду, и шиљате тегле које су грчке руке мучиле да
напуне, и чуване оскудне зачине са неког далеког
мора, фирентинско златно платно, и ипрски
таписеријски платно, и Брижско платно, и ачве из Гијене.“

Одређене лепе и ретке ствари нужно морају ити на ављене путем трговине. Али за модерну економску доктрину живота од сопственог извоза, жртвовања свега за „повољан трговински иланс“, он је имао само презир. Темелј и тајна срећног живота лежали су за њега у производњи ствари из сопственог тла. Класичан израз овог осећања може се наћи у његовом опису живота људи из Бургдејла у тој племенитој романси „Корени планина“. У „Вестима ниоткуда“ Енглеска се осло одила зависности од огромне спољне трговине и пронашла срећу и значајно о иље из сопствених ресурса.

Још једна веза између националсоцијализма и Мориса може се наћи у филозофији првог, „Kraft durch Freude“ (Снага кроз радост). Ово се уско поклапа са Морисовим учењем о радости у раду. Велики део о ичне социјалистичке пропаганде настоји да представи рад као проклетство. Ово је далеко од Мориса. „Покушао сам да замислим шта и се десило са мнош“, пише он, „када и ми се за ранио мој о ичан свакодневни рад; и знао сам да их умро од очаја и умора.“ Али он је сматрао да „ниједан посао који се не може о авити са задовољством у раду није вредан рада“, и тежио је кроз свој социјализам да осигура да све његове колеге такође уду у могућности да иза еру посао који им се свиђа и да га воле као што је он волео. О сељацима са о але Темзе на које је већ алудирао, написао је: „Било је време када је свако ко је нешто правио правио уметничко дело поред корисног предмета, и то им је пружало 'задовољство да га направе'. Шта год да сумњам, у то не сумњам.“ И говорећи о данашњем времену, он каже: „У правилно уређеном стању друштва, сваком човеку који је спреман да ради тре ало и да уде о ез еђено: Прво, частан и достојан посао; Друго, здрав и леп дом; Треће, пуно одмора за одмор ума и тела.“ Колико смо данас далеко од тога! Гледајући кроз прозор на Хамерсмит, он чује „вику и вриску и сву деградацију ачену на славни језик Шекспира и Милтона“ и види „ руталне, езо зирне фигуре и лица како пролазе“. „Знам по својим осећањима и жељама шта ови људи желе, шта и их спасило од ове најду ље ду ине дивљаштва: запослење које и неговало њихово самопоштовање и заслужило похвалу и симпатије њихових лижњих, и пре ивалишта у која и могли да дођу са задовољством, окружење које и их смирило и уздигло; разуман рад, разуман одмор.“ Он не верује у претерану специјализацију – човек и тре ало да уде у стању да се ави многим различитим стварима. А задовољство се може наћи у напору и труду, као и у деликатнијем и префињенијем раду. „Вести ниоткуда“ садрже живахну

опис групе људи који енергично поправљају путеве и њиховог задовољства у томе, и реч жаљења што гру и послови постају прилично оскудни у овим утопијским временима.

Још једна додирна тачка између Мориса и националсоцијализма је његова страствена жеља да се народ врати својим коренима. Од почетка до краја ио је велики северни Европљанин. Можда се свађао са Хитлеровим инсистирањем на раси, сматрајући га претераним, али је презирао космополитизам који је произвео то инсистирање и ио је ду око нордијски у срцу. Иако је волео све елементе који доприносе формирању енглеског карактера и приче, ипак је имао посе ну наклоност према онима који су северни. Дакле, док је као приповедач у потпуности одао почаст класичним и келтским коренима из којих и ми црпимо крв и снагу, препричавајући њихове саге са љу авним ентузијазмом, ипак је управо око северне саге његов највећи ентузијазам нарастао, а посе но око оне исландске саге коју је тако сурово и дирљиво написао у „Песмама успут“. Њени непознати писци су пронашли „чаролију којом се магла страха растопила“ и њима се Морис окренуо у стресовима сопственог живота и могао је ретроспективно рећи: „Па, помогли сте ми у мојој потре и.“ То што људи нису смели да знају ове приче наносило му је физички ол и препричавајући их у свом „Сигурду Волсунгу“ нешtedимце је давао сву меру своје снаге. Два пута је посетио Исланд и почео да га сматра неком врстом Свете земље наше расе.

Наша данашња осла љена Енглеска могла и с предношћу дисати тај инспиративни, освежавајући ваздух.

Чак и из тако кратког погледа, очигледно је да су Морисове сличности са националсоцијализмом најупечатљивијег карактера. Његове вероватне критике није тешко замислити.

Био је велики песник, а у песнику увек постоји нешто анархистичко. Најмање привлачна ствар за њега у вези са националсоцијализмом ио и велики нагласак који о ично ставља на државу. Чинећи то, националсоцијалисти могу ити у праву; арем је сигурно да је током периода велике кризе и транзиције, када се стварају и испро авају нови о лица, снажна јединствена команда неопходна за опстанак. Али увек постоји опасност да високо централизована организација, удући да је неопходно средство за друштвено здравље у временима стреса, може да се задржи и постане циљ сам по се и, у данима када је потре на већа сло ода. Националсоцијализам може да се носи са том опасношћу ако и када се она појави. У међувремену, није лоше да нас подсети тако снажан претеча као што је Вилијам Морис да, под осталим једнаким условима, националсоцијализам, када се нови о лица које је створио чврсто успоставе и консолидују, тре а да тежи мањем, а не већем мешању државе.

Јеврејски мит од „Скептика“

А На годишњем састанку Британског удружења у Нотингему у септембру 1936. године, г. Х. Џ. Велс је изнео историјску истину у вези са улогом коју су Јевреји играли у религиозној мисли, за коју је тврдио да је била преувеличана. Када је господин Велс одржао свој говор, Јевреји из свих друштвених слојева су изашли да одговоре и навели многе нејеврејске јавне личности да одбаци ставове господина Велса. Главни јеврејски аргумент у њиховим одговорима био је - као што је био од почетка - да су хебрејски пророци учили човечанство монотеизму.

Велики проблем је да ли се ова хебрејска тврдња може утврдити светлошћу клинастих докумената и класичних аутора, који се обично поклапају са периодом хебрејског порекла и јеврејског краљевства у Палестини.

Неописиво је да сви горе поменути извори доказују управо супротно од тих тврдњи.

Египатски документи Средњег царства (1750-1350. п. н. е.) за време два Аменхотепа, несумњиво показују да су око 1400. п. н. е. Ехнатон и његов двор извршили верску револуцију увођењем монотеизма као државне религије. Чињенице су пажљиво описане у Кембриџкој античкој историји.

Доказ латинског историчара Јустина да је порекло Јевреја из Дамаска сада је више него потврђен писмима из Тел-Амарне. Ова преписка показује да је Ханан вековима био само египатска погранична провинција чији су посед Хетити често оспоравали. Језик преписке био је вавилонски.

Ова писма из Тел-Амарне су додатно осветљена хетитским архивама Богаз-Кеуја. Обично помињу класу људи по имену Хаиру, класу робова. Научници јеврејског порекла у свакој земљи поричу да Хаиру имају икакве везе са Јеврејима. Постоје занимљиви детаљи у писмима из Тел-Амарне. Шест писама упућених фараону Египта су од извесног Ади-хи, гувернера Урусалима (Јерусалима). Верујем да је ово Ади-хи а египатска транскрипција самог имена Аврам, у сваком случају родом из Сирије, док Стари завет доводи Аврам из Ура Халдејског. Ади-хи је тешко притиснут од стране Хаируа (око 1400. године пре нове ере). У писму за писмом он тражи војну помоћ од Египта. „Краљу, господару мом, Сунцу мом. Ади-хи, слуга твој, пред ноге краља, господара мог, седам и седам пута падам. То је клевета, оно што тврде против мене. Гле, ја нисам принц... Гле, ни отац мој ни мајка моја нису ме поставили на ово место; рука моћног краља довела ме је до куће мог оца.“

У другом писму за помоћ пише фараону: „Хаиру освајају краљеве тврђаве... сви су изгинули. Нека краљ, господару мој, пошаље помоћ својој земљи.“

Стари завет не познаје ниједну од ових или накнадних чињеница, ништа о великом светском рату који се водио између Рамзеса II (1292-1225. п. н. е.) и Хетита из Кадеша, где су се све организоване државе тог времена придружиле једној или другој од две заражене стране.

Нема ни речи о краљу Давиду или Соломону ни из једног извора, осим усмене традиције

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Старог завета записаног много векова касније, вероватно током ропства у Вавилону, односно после 585. године пре нове ере. Чињеница да се они не помињу ни у једном извору не искључује нужно могућност њиховог постојања и прилижну истинитост приче; тим пре што је земља која је била највише заинтересована за Сирију и Палестину, Асирија, тада била у помрачењу, односно око 1000. године пре нове ере.

Следећи клинасти докази покрећу питања о пореклу Јахур-Јехове. Старозаветна традиција о јеврејском пореклу имена је до сада позната. Али арамејски натписи пронађени у Зинцирлију (средња долина Еуфрата) јасно показују да је у време инвазије Тиглат-Пилесара III (740. п. н. е.) на земљу Самал, постојало мало независно краљевство Јиди, које је заправо Јауди. Ову династију Јиди је очигледно основао у 8. веку пре нове ере Крл; кога је наследио Пара I, који је оставио натпис свом сину Хададу. Стога се испоставља да краљ Азријан из Јади, који је поистовећиван са Азаријом из Јуде (2. Краљевима, xv.) до открића овог арамејског натписа, припада средњој еуфратејској династији. Ово откриће је такође створило велики поремећај у старозаветној причи.

Током периода војне моћи Асирије, од Асурнатсирпала II (884-860. п. н. е.) па све до краја Асирије (612. п. н. е.), Асирци помињу једног краља Самарије и једног краља Јуде. Чудно је да се Израел и Ханан не помињу. То су биле мале кнежевине које су увек биле приток Асирије, као и краљевства Дамаска. Током својих 35 година власти, Шауанасар III (859-824. п. н. е.) је четрнаест пута напао Сирију и Палестину. Он помиње најмање пет инвазија током којих је одводио људе из Палестине у Асирију. Тиглат-Пилесар IV (745-728. п. н. е.), Саргон II (722-705. п. н. е.), Санхери (705-682. п. н. е.), Азархадон итд., сви су редом напали и опустошили Сирију и Палестину, сваки од њих неколико пута, и одводили људе у Асирију и Вавилонију. Као и Аменхотеп IV из Египта, Зороастер је певао химне Сунцу и Ахурамазди, најчистијем облику монотеизма од почетка 8. века пре нове ере.

Један од Ахурамазда, извор доброте и чистоте, преживео је чак и након – и вероватно захваљујући – мучеништву самог Зороастра. Доказ за то је да су Ахеманијани (од 548. године пре нове ере па надаље) усвојили Ахурамазду као свог јединог бога. Сада се може доказати да је Зороастар живео у првој половини 8. века пре нове ере. Народи Сирије и Палестине, расути по целом Асирском царству депортацијама, нису били потпуно несвесни монотеистичке доктрине Зороастра.

Стари завет каже да је Набукудур-уцури (Набукеднезер) из Старог завета, краљ Вавилона, одвео јеврејски народ у ропство (око 555. године пре нове ере). О томе нема записа у вавилонским текстовима. Али под претпоставком да је то истина, као што је највероватније, јеврејски заробљеници у Вавилону, након уништења храма у Јерусалиму, посебно, или и природно склони дубљем размишљању. Зороастријска религија је морала бити прилично распрострањена тамо.

Постоји доказ да је Западна Азија била дубоко потресена потпуним падом Асирије (612-606. п. н. е.) и успоном аријевских раса, који су сви мање-више обожавали Зороастера. Идеја о једном богу мора да је продрла чак и међу тако конзервативни народ као што су Вавилонци. Набунаид (553-538. п. н. е.), последњи краљ Вавилона, свестан нарастајуће таласа, покушао је да спречи опасност.

Под овим или оним изговором, он је у престоницу сакупио све идоле из различитих вавилонских градова и ликове локалних богова. Та акција је изазвала огромно незадовољство међу локалним свештеницима и великим бројем њихових присталица. То је вероватно један од разлога зашто вавилонска војска није пружила отпор када је Кир тихо ушао у град (538. п. н. е.) и окончао Вавилонско царство.

Старозаветна традиција каже да је Кир ослободио јеврејске заробљенике. Мислим да се опуштени Персијанац уопште није ринуо о људима у граду, све док је примао данак. Моје мишљење је да је јеврејски монотеизам у Палестину донели вавилонски заробљеници. Критички преглед Јездре 1 и других поглавља у Хроникама подложен је таквом тумачењу. Расна свест је расла међу Јеврејима - ако икада пре великог расејања 71. године нове ере - као последица ропства у Вавилону. Искуство је доказало да превише окова није спасило човечанство. Постојала је већа вероватноћа искупљења о ожавањем једног свемогућег бога.

Научнике је веома збуњивала чињеница да је током хеленистичког периода уочијено средство комуникације међу Јеврејима ио грчки. Наравно, постојали су Синедрион и свештенство. Главни говор међу семитским староседеоцима изгледа да је био народни арамејски језик. Не може се утврдити да ли су јеврејски свештеници међусобно говорили хебрејски.

Без икакве сумње, Цицерон је најинтелигентнији и најправеднији државник Римске републике. У свету потпуне корупције и разврата, он је сам са Катonom, против кога није подигнута оптужба за подмићивање или злоупотребу. Његови списи доказују о њим његових интелектуалних моћи и размишљања. Међу стотинама конзула и претора, он је једини конзул који се вратио из Киликије са часним досијеом. Цицерон је узвишени политички мислилац, праведан и поштен. Веома је објективан у погледу страних народа. Писао је о лакомислености Грка, о ропству Лиђана, али никада ниједног од њих није назвао непријатељима Борнеа. Само Јевреје он изнова и изнова назива „нашим непријатељима“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Следећа ствар је оптужба о јеврејском злату... Цум аурум Иудаеорум номине куотаннис ек Италиа ет ек омнијус нострис провинциис Хиеросолимам екпортари солерет.—Што се тиче злата које Јевреји извозе у Јерусалим из Италије и из свих наших провинција. . . . Хуиц аутем ар арае суперституиони ресистере севери атис, мултитудинеум Иудаеорум флагрантем нон нумкуам ин цонтионијус прае ре пулица цонтемнере гравитатис суммае фуит.—Али одупрети се овом варварском сујеверју ио је чин достојанства, осуђивати чин највећег рођа Јевреја често су или највећи рођ Јевреја. скупштине, одржане у одрани интереса Републике. ... Нон еним цредо религионем ет Иудаеорум ет хостиум импедимента.—Религиозна вера Јевреја, наших непријатеља, није била препрека. . . . итд итд.

Ова Цицеронова беседа је вероватно једно од најлепших и најпатриотских дела на латинском; међутим, у последњих педесет година није било школског издања за јавне школе и универзитете у овој земљи, из очигледних разлога. Нити је било издања Тацитове „Историје“ из истог разлога. Тацит (Annalium.ii.85) помиње да је под царем Тиеријем сенат издао декрет којим се забрањује египатско и јеврејско огослужење и протерује 4.000 јеврејских ослобођеника из Рима на Сардинију, а осталима је наложено да одмах напусте Рим.

Тацит заправо у једном одломку наводи да су у најуспешнијем периоду Јеврејског краљевства (век пре нове ере и до разарања Јерусалима од стране Тита 70. године нове ере) Јевреји ооажавали магарећу главу у свом храму. (Тацит: Historiarum V. 2-5).

Хорације и Јувенал имају много тога да кажу о њима. Константин, такозвани Велики, починио је ужас дозволивши канонизацију Старог завета на првом црквеном сабору у Никеји 325. године нове ере. Током отприлике једне или две генерације Јевреји су постали веома популарни широм хришћанског света као синови пророка. Али једва да је прошао век (тј. од почетка петог века) пре него што је масама њих наређено да напусте Цариград и Александрију.

Нема сумње да су, са циљем да се освете „хришћанству“, Јевреји

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

одиграо је значајну улогу у организовању исламског покрета. Па ипак, веома је чудно да су, упркос услугама које су Јевреји пружили, први калифи на њих нанели страшан фанатизам.

Као „народи Књиге“, Арапи никада нису присиљавали хришћане да прихвате ислам, осим формалног позива. Али све до асидских калифа (850. године нове ере) ислам није признавао Јевреје као монотеистичке.

Читаве јеврејске заједнице у деловима Леванта иле су присиљене на преорађење, а мушкарци су гурнути у прве редове исламских војски.

Муслимански свет и Палестина, аутор

А. Јусуф Али

П Британска политика у Палестини из периода Другог светског рата ила је стална рањава у односима између Велике Британије и муслиманског света. Неспоразуми које је створила или су довољно лоши 1920-их - 1930-их је врућина коју је изазвала ила толико огромна да постоји опасност од експлозије. А у овој години милости 1938, светска ситуација се погоршала тако рзо да нико не може се и приуштити да игнорише Палестину као важан фактор за удући мир у свету. Британске власти су на нејасан начин схватиле своју немогућу ситуацију и у року од две године послале су две комисије да им помогну да реше про лем. Оно што нису схватиле је снага муслиманског осећања и неоспориви темељи на којима се то осећање заснива.

Није тачно да су само арапске земље заинтересоване за ово питање. Сваке недеље новине из Индије доносе вести о састанцима у разним центрима у земљи на којима се изражава саосећање са Арапима и тражи од Велике Британије да промени своју политику у Палестини.

Не само муслимани, већ и хиндуси су заинтересовани за ово питање. О ележено је више од једног Дана Палестине, на које су одржани снажни говори. Хиџрат (до ровољно изгнанство) и несарадња са владом су предложени као средства за вршење притиска на власти. Јавански муслимани под холандским суверенитетом показали су исто живо интересовање и изазвали су велику непријатност својој влади. У француским муслиманским колонијама, палестинско осећање значајно доприноси веома сложеним про лемима са којима се француска колонијална политика мора суочити. И сасвим је природно да у самим арапским земљама осећај саосећања са њиховом арапском раћом и негодовање з ог репресије и неправде која се практикује у Палестини нађе снажан израз.

Принц Саифул Ислам од Јемена, са својом крунид еном делегацијом 1937. године, јавно је изразио своја ду ока осећања и осећања свог народа на састанцима у Лондону. Говорећи на пријему којем су присуствовали разни чланови дипломатског кора, рекао је: „Сви муслимани света саосећају са Арапима Палестине и неће се смирити док се палестинско питање не реши ез угрожавања грађанских права Арапа.“ И Јемен од тада није ћутао, већ је уложио разне напоре да предложи решење.

Ирак је ио још упорнији. Садашњи премијер Ирака дао је изјаве које су у неким круговима критиковане као „горљиве индискреције“. Ако су то и иле индискреције, оне су арем иле инспирисане истинском за ринутошћу да ританско јавно мњење не уде заведено у даље грешке у Палестини. Верује се да је његова недавна посета Лондону (у јесен 1938. године) ила углавном са циљем да представи неко разумно решење палестинског питања и да је ила одговор на веома снажно осећање по том питању које постоји међу његовим народом у Багдаду. Трансјорданија, као сусед и у неким аспектима део истог географског подручја, је, наравно, веома заинтересована. Краљ А дул Азиз И н Сауд из Саудијске Ара ије до сада је одржавао дипломатску тишину, али његови поданици, ватрени Икван, су можда међу најважнијим арапским групама које прате догађаје у Палестини са више него платонским интересовањем.

Сирија је у порођајним мукама своје нове слободе као суверене арапске државе, а арапски поглед на Палестину нигде није актуелније питање него у Дамаску. Историјски и географски, Палестина је део Сирије, а палестинска популација има најискреније симпатије и подршку у новонасталој сиријској републици. Велики муфтија Јерусалима је из Египца у једној од конститутивних држава Сирије - Дамаск је био и јесте један од најважнијих центара за подршку палестинском арапском циљу. Више од једног међународног муслиманског конгреса одржано је у Блудану (близу Дамаска). Последњи такав конгрес одржан је у Каиру у октобру 1938. године. Присуствовали су му муслимански чланови законодавних тела из разних земаља. Конгрес се одржао на одбрану Палестине, успостављање националне владе у земљи и напуштање непрактичне идеје о јеврејском националном дому у Палестини. Међународни састанак жена које подржавају арапски циљ у Палестини одржан је у Каиру под председништвом госпође Шарави, одмах након парламентарног конгреса. Египћани, и народ и њихови верски и парламентарни вође, свим срцем су уз ту ствар. А Египат је интелектуални фокус света који говори арапски.

Стога имамо практично једногласан глас муслиманског света у отпору јеврејским амбицијама у Палестини. Хришћани у арапским земљама су такође потпуно сложни са својом муслиманском политиком по овом питању. Није претеривање рећи да је цео Блиски исток укључен у ово питање и да је цео муслимански свет у саосећању и сарадњи.

Ове државе постепено расту у моћи и значају. Њихова амбиција је да формирају компактан блок, и низ споразума је преговарано у циљу остваривања овог циља. Иран и Турска су се придружили неким од ових споразума. Да ли се исплати отуђити тако важне елементе у становништву Западне Азије и Северне Африке како би се спровела Балфурова декларација, која је сама по себи била нескладна са обећањима датим Арапима? Заиста, ако се желе испунити јеврејски захтеви, они би прекршили суштински део саме Балфурове декларације, јер је писмо господина Балфура лорду Ротшилду, објављено 2. новембра 1917. године, садржало речи написане курзивом испод:—

„Са повољним односом гледамо на оснивање националног дома за јеврејски народ у Палестини и учинићемо све што је у нашој моћи да олакшамо остваривање овог циља, уз јасно разумевање да се ништа не сме учинити што би могло 'наштетити грађанским и верским правима постојећих нејеврејских заједница у Палестини'.“

Декларација је била двосмислена и нескладна са британском доктрином вером према Арапима. У пракси се показала неупотребљивом и нанела је велику штету британском угледа у муслиманском свету. То је стална рана у светској политици у садашњем тренутку и вероватно ће бити плодан узрок многих немира и немира у будућности. Непријатељи Енглеске тамо проналазе обећавајуће поље за своју пропаганду и вероватно неће пропустити своје прилике у временима кризе или опасности. Сигурно и интелигентно и добро информисано јавно мњење снажно изјаснило против такве фарсичног политичког понашања.

До сада смо разматрали само питања политике. Хајде да испитамо ствар као питање правде. Јерусалим и Света земља нису само свети за Јевреје; они су још светији за хришћане и муслимане. Централни догађај у оснивању хришћанства одиграо се у тој земљи. Урасид ал-Акса се изричито помиње као свето место у Курану (xvii. 1, 5 и 7). Већ 1.868 година, од уништења Храма од стране Тита 70. године нове ере, Јевреји су протерани из земље. Већ 2.500 година (од вавилонског ропства)

Јевреји нису имали врховну власт у земљи. Током шест векова (од времена Исуса Навина, 1254. п. н. е., до Навуходоносоровог освајања Јерусалима, 587. п. н. е.) покушавали су да владају мешовитом

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

становништво, али су или подељени међу со ом. Њихова стварна моћ једва је трајала две генерације, наиме: у време владавине Давида и Соломона (1055 до 977. п. н. е.). Ни у једном тренутку нису чинили већину у становништву, које су чинили Филистеји (по којима је Палестина названа) и разна арапска племена, као што су Едомци, Амаличани, Моавци итд. Јевреји су или у земљи само повремено и само као мањина.

Да ли је праведно, у овим околностима, говорити о Палестини као земљи Јевреја? Тачније је тврдити да је део Џазират-ут-Арапа, арапског острва готово затвореног Средоземним морем, Црвеним морем, Арапским морем, Персијским заливом и долином Еуфрата и Тигра.

Економски, Ара ија, ако икада дође на своје, може се издржавати само деловима плодног приобалног земљишта које окружује њене пешчане пустиње. Правно гледано, мандат који Британија држи над Палестином не чини Палестину британском територијом, нити овлашћује Британију да располаже земљом како јој је воља. Она је повереник „независне нације“, а њена функција је да „пружа административне савете и помоћ“, а не да део своје територије преда странцима или да га задржи за себе. Пакт Друштва народа (члан 22) каже у вези са Палестином и Сиријом: „Одређене заједнице које су раније припадале Турском царству достигле су фазу развоја у којој њихово постојање као независних нација може бити привремено признато, уз пружање административних савета и помоћи од стране мандатара док не уду у стању да самостално постоје. Жеље ових заједница морају бити главно разматрање при избору мандатара.“

Једногласна жеља већине првобитног становништва Палестине, тј. скоро свих осим недавно уведеног страног елемента, јесте да уду проглашени сувереном независном нацијом. Поднели су огромне жртве и пролили своју крв орећи се за тај циљ. Једини частан пут који је, дакле, преостао за Британију је:—

Да се одустане од мандата;

Да преда територију народу као сувереној нацији, са уставом који је донео сами људи;

Да се за рани свака удућа јеврејска имиграција;

Да се склопи уговор са новом државом ради разумне заштите јеврејске мањине која се одлучи да остане лојална чланица државе и поштује њене законе, уз такве гаранције за локалну аутономију које се могу договорити, на принципу да је *factum vale quod fieri non debuit*;

Да се омогући слободан избор повлачења онима који не желе да уду укључени у државу.

Неки такав аранжман ће омогућити удући мир и развој и коначно ће учинити правду за узнемирене Арапе. Ово је био један од последњих флагрантних чинова неправде почињених Версајским споразумом који се могао исправити на принципима правичности, до ре савести и разумног уступака стварним чињеницама ситуације.

Фашизам и дијалектика, аутор

А. Рејвен Томсон

Т Непрекинути напредак фашизма у Европи изгледа да указује на постојање новог историјског процеса, који се не може порећи, већ иде ка свом неизбежном крају.

Марксисте, који су мислили да су од пророка Карла наследили савршено ојашњење историјског прогреса, сада су потпуно изгуљени да ојасне овај неочекивани застој, који прави пустош у њиховом стратешком плану управо у тренутку када се чинило да је поседа на дохват руке пролетаријата. Сасвим је у реду назвати фашизам „организованим изразом одлучности капиталиста да не устручавају ни пред чим како и остали на власти“, као што то чини господин Џон Стрејчи; али то не ојашњава ахат начин на који фашистичке вође поступају са највећим капиталистима, нити њихову потпуну потчињеност финансијске слооде националном лагостању.

Хајде да испитамо марксистички систем, „Материјалистичко тумачење историје“, даисмо видели где је погрешно. Пре свега, морамо се вратити Хегелу, јер, као што је Лењин рекао, „Маркс је неразумљивез Хегела“. Хегел свакако нијеио материјалиста; напротив, ио је идеалиста. Веровао је да је универзум сав дух, или тачније, сав „идеја“. То се није допало Јеврејину, Карлу Марксу; али у свом ојашњењу феномена Хегел је изумео систем назван „Дијалектика“ који је имао огромну привлачност за суптилни ум Маркса.

Хегелов концепт „Универзума“ио је запањујући напор људског интелекта, можда највеће ментално достигнуће човечанства. Видео је импресиван спектакл свеоухватне „идеје“ укључене у ескрајан процес самоспознаје. У овом процесу сви феномени, укључујући и постојање самог човечанства, или су делови огромне и сложене „дијалектике“ или аргумента, којим се „идеја“ расправљала сама са соом у потрази за коначном истином, или тачније, „самоспознајом“. Он је процес схватио као поновљено постулирање неке „тезе“ или аспекта истине, слично као што научник постулира теорију даиојаснио хемијске или физичке чињенице.

Пошто ова теза, заправо, неиоухватала пуну истину, изнудилаи „антитезу“ или супротан концепт, који исе затим упустио у „дијалектичку“ ор у са непотпуном претпоставком „тезе“. Баш као што ће противници научне теорије износити аргументе против ње.

На крају ће из ове дијалектике произаћи „синтеза“, укључујући аспекте и тезе и антитезе у лижем разумевању истине. Какои ова синтеза тада формирала нову, али још увек непотпуну, тезу, она и изазвала даљу дијалектичку ор у, даљу синтезу и тако даље, у прогресивној потрази за коначним знањем. Поново је паралела са напретком научног истраживањалиска. Хегел је сасвим природно ценио човека, а посеио организовану, цивилизовану државу, као најнапреднији инструмент у дијалектичком усавршавању идеје. Одатле потиче прилично погрешно схваћено мишљење да је Хегел заговарао оожавање државе. Заправо, Хегел јеио пантеиста; можда најинтензивнији монотеиста икада познат човечанству.

МАРКС И ДИЈАЛЕКТИКА

Маркс је имао мало интелектуалних капацитета од Хегела, чији је систем описан само у најгруљим цртама.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

горе наведени олик, али се он држао дијалектичког процеса као ојашњења и оправдања за класни рат. Делећи Хегелово поштовање према човеку и организованој држави, Маркс је ио посе но заинтересован за развој друштва у оквиру дијалектичког процеса. Посматрајући друштво као инструмент производње, а не попут Хегела као инструмент знања, сматрао је „раднике“ јединим делом друштва који има право на поштовање и осуђивао је несавршеност друштва које је давало моћ и углед паразитима и непроизвођачима.

Марксистичко „материјалистичко тумачење историје“ заснива се на дијалектичкој ор и између класа друштва са крајњим циљем усавршавања ескласног друштва у којем ће сви „радници“, односно сви ити укључени у процес производње. Иако ова марксистичка шема далеко од узвишеног универзалног концепта хегелијанске филозофије, ипак не може а да не заслужи саосећајно разматрање свих реалиста који од ацују и идеализам и материјализам као потпуне филозофије постојања. Можда не делимо марксистичку предрасуду у корист материјалних произвођача и можда и даље држимо почасно место за трагаоце за Истином, ило кроз уметност, науку или религију, али се унимо против доминације друштва од стране ило које секцијске класе, посе но ако та класа не доприноси ни сазнању Истине нити производњи огатства.

РАСПЛИТАЊЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ

Какав год ио наш поглед на крајњу истину Хегелове филозофије, не може се порећи да Хегелова „тријада“ тезе, антитезе и синтезе заиста формира фундаментални ритам постојања и у природи и у друштву. Од протона и електрона који се спајају да и формирали атом до мушкарца и жене који се спајају да и формирали породицу, може се пронаћи иста фундаментална тријадна основа. У друштву важи исти закон у континуираном динамичком процесу, за који је Маркс, несумњиво с правом, сматрао да ће се завршити у усавршеном ескласном друштву. Хајде да пратимо овај процес кроз развој европске цивилизације.

Модерна Европа има своје далеко порекло у утицају варварских хорди на Римско царство. Који и се савршенији пример дијалектичког процеса могао дати? Теза о римској цивилизацији, вештачкој, материјалистичкој и декадентној, ила је оспорена својом антитезом, немачким варварством, природним, идеалистичким и мужевним. Резултат је ио готово савршена синтеза, након огорчене дијалектичке ор е освајања, поновног освајања, поро љавања и вандализма, када се феудални систем уздигао на рушевинама Рима, предвођен варварским вођама који су, ипак, и даље носили традиционалне титуле царског Рима, *dux* (војвода), *comes* (гроф), *imperator* (цар) и тако даље, владајући над виленима, али недавно осло ођени служ е римским вилама.

Овај феудални систем је у потпуности почивао на војној моћи заштите мачем у замену за војну службу господару. Сасвим природно, у дијалектичком процесу (који је Маркс потпуно игнорисао), војна моћ је изазвала своју потпуну антитезу - духовну моћ. Моћ феудалног арона ила је оспорена моћи свештеника, а средњи век је одзвањао великом ор ом Цркве и државе; кулминација је ила ривалство Папе и Цара које се завршило у Каноси тријумфом Папства и невероватном синтезом војне и духовне моћи у крсташким ратовима.

Папска супремација, међутим, централизована у Италији, постала је неподношљива за провинцијско племство, које је на крају сломило моћ Рима током Реформације и основало независне државе Европе, раз ијајући претходно јединство хришћанског света. Уследила је још једна синтеза када су се племићи и свештенство ујединили у службу апсолутне монархије. Није итно да ли

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

То је постигнуто немилосрдним методама Хенрија VIII, или финесом Луја XIV, који је кардинала поставио за свог водећег државног министра: у протестантским и католичким земљама, синтеза монархије окончала је дијалектичку борбу световне и духовне моћи.

Монархија је, међутим, имала само штит и оправдање за привилегије рођења и свештенства, те аристократске привилегије коју је Карл Маркс погрешно назвао „феудалном“. Сада коначно излазимо у кратак период историје који једино занима марксисте, период када материјалистички мотиви почињу да доминирају над идеалистичким мотивима и почиње да се осећа класна доминација. Неизбежно је да су се обични људи негодовали и бунили против аристократских претензија, а Велика побуна, Француска револуција, „луда година“ 1848, или су само инциденти у огромној дијалектичкој борби која се завршила свргавањем аристократије. Па ипак, немилосрдна логика синтезе само је окончала једну привилегију да би започела другу, још гору него раније. Грађани поносни на новчанике заменили су земљопоседничку аристократију. Привилегија рођења уступила је место привилегији богатства.

Аристократија је уступила место плутократији.

КАПИТАЛИЗАМ

Тако је дошао капитализам и нова дијалектика класног рата између привилегованих власника имовине и опростаног пролетаријата радника и сељака који су виртуелно махали својим симболичним српом и чекићем. Као и феудални земљопоседник, индустријски капиталиста се ослањао на чисту Моћ да би одржао свој положај, и као и феудални земљопоседник, дочекао га је апел на право од стране својих радника, који су се супротставили њиховом негативном отпору његовој позитивној моћи. Синдикати су ујединили раднике и развили њихово право на штрајк и ускраћивање њиховог рада као моћно одбрамбено оружје.

Организација је имала суштински део ове операције, и огромни синдикални покрети су се формирали у свим земљама западног света.

Индустријски капиталисти су одговорили изградњом сопствених огромних трстова и компанија, који су се убрзо проширили далеко изван националних граница у међународне федерације повезане врховним капиталистичким господарима међународних финансија. У међувремену, и радници су ширили своје синдикате у све веће организације, тражећи међународне афилијације и на крају тражећи вођство у светској револуцији од Москве и Стаљина. Тако су израсле ривалске организације Међународних финансија и Међународног социјализма постројене за оно што су марксисти с љубављу надали да ће бити последња борба за друштвени миленијум. Заиста чудна паралела са међународном организацијом феудалне Европе под царем и папом за оно што су милиони у то време замишљали као верски миленијум.

Зашто је овај миленијум неподношљиво ускраћен? Производне моћи су изузетно проширене научним изумима и техничким напретком последњих година, а ипак животни стандард народних маса остаје низак, а друштвени услови жалосни.

У међувремену, већа ефикасност производње само подразумева стварање огромне армије незапослених. Како се то може објаснити? Зашто социјална револуција виси у пламену?

ПРИВИЛЕГИЈА МОЋИ

Објашњење је да организација за моћ доноси сопствену корупцију. Развој гигантских синдикалних организација даје вођама тих организација огромну моћ.

Они тада постају невољни да ризикују своје организације у кулминацији класног рата како би створили ескласну државу, у којој ће такве организације изгубити своје главно оправдање. Трговина

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Синдикални шефови који командују милионима људи, аш као и монополски капиталисти који командују милионима новца, имају лични интерес у одржавању система који им даје велику личну моћ.

Дакле, имамо нову и корумпирану синтезу. Финансијери и синдикални званичници склапају примирје, а касније чак и ступају у савез како би ранили систем који је толико користан за о оје. Прва издаја догодила се када се синдикални лидер, Бен Тарнер, састао са међународним јеврејским финансијером, Алфредом Мондом (касније лордом Мелчетом) и потписао озлоглашени споразум Монд-Тарнер којим се одриче оружја удара. Друга и оз њија издаја догодила се недавно када су се шефови синдикализма и финансијери светског капитализма удружили да „ ране демократију“ и „очувају сло оду“. Интернационализам, прво итно тражен као средство проширене организације за класни рат, постаје циљ сам по се и, нешто за шта радници морају ити спремни да жртвују плате, услове рада и сам живот. Тако долазе мол е за А исинију и Чехословачку, Кину и Шпанију, док незапосленост и еда расту код куће.

Шта је све ово него стара позната ор а за очување привилегија – овог пута привилегија моћи. Такав је понижени закључак марксистичког класног рата на западу. Привилегија рођења уступила је место привилегији огатства: о оје се сада клањају привилегији моћи коју поседују шефови људи и новца.

БЕСКЛАСНА РЕВОЛУЦИЈА

Међутим, дијалектички процес се ту не завршава. Не може се више викати „Стоп“ историји него што се може викати плими. Теза о монополским привилегијама неиз ежно изазива своју антитезу, а та антитеза је масовни народни покрет свих класа које пате под финансијском и синдикалном тиранијом. Коначно се појављује нада у праву „ ескласну“ државу, јер је антитеза „владавини шефова“ „ ескласна“ револуција. Све класне привилегије су сада ликвидирани. Само неколико људи поседује моћ коју им дају милиони радника или милиони акција, и данас користе ту моћ да и одржали систем који им то омогућава. Против ових људи се диже плима ескласне револуције.

Није изненађујуће што ова нова револуционарна снага поприми национални о лик. Само патриотизам је одувек ио емоција која је уједињавала све класе заједнице у заједничкој акцији. Дакле, управо се патриотизму окрећу да и се осло одиле тираније коју спроводе или сами странци (углавном Јевреји) или људи који су се везали за интернационални поглед на свет.

Дакле, фашизам игра своју улогу у дијалектичком развоју друштва. Револуционарни покрет двадесетог века је подједнако истински део историјског процеса, као што је то увек ио демократски покрет осамнаестог или пролетерски покрет деветнаестог. Заиста, следећа синтеза већ осећа своје присуство. Неодговорно вршење власти изазвало је народну по уну. Могло и се очекивати да ће ова по уна попримити анархистички о лик огорченог од ацивања личне моћи. Па ипак, као одговор на неиз ежни закон синтезе, народна по уна се хвата за власт као једино средство за по еду над тиранијом. Принцип фашизма је одговорно вршење власти од стране народног националног вође коме је народ поверио овлашћење да делује у њихово име. Неодговорна моћ коју изазива национална по уна ствара истинску синтезу националне власти одговорне за коришћење своје моћи нацији.

КРАЈ БОРБЕ?

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Остаје само да се расправи о томе да ли ескласна револуција фашизма окончава друштвени процес и усавршава ескласну државу. То у великој мери мора остати питање за удућност. Може се надати да ће дијалектика сада превазићи нацију и довести до савршенства светског поретка, или се уздићи изнад политичког до културне сфере. У сваком случају, чинило се логичним очекивати да ескласна револуција има много веће шансе да створи ескласну државу, него намерна класна револуција попут комунизма, која је у Совјетској Русији створила државу која је и даље жестоко заокупљена класним ривалством и рзо ствара сопствену ирократску тиранију знатно очишћене комунистичке мањине.

Такође је значајно да је свака фашистичка држава ила интензивно за ринута за успостављање органске структуре друштва и потчињавање свих вештачких класних разлика националној служби. Ово и свакако указивало на то да ескласна револуција води ка оснивању ескласне државе, а самим тим и до краја борбе за класне привилегије, коју је Маркс осудио. Могуће је да ће Национална револуција постићи оно што Интернационална револуција марксизма није успела да успостави.

У сваком случају, ниједан фашиста не тражи јеврејски „миленијум“ у коме ће борба престати и настати стагнација. Довољно нам је што се морамо носити са злом нашег времена и учествовати у историјском процесу који ће ипак донети о нову до у потонулом у прљав материјализам. Класна борба је симптом материјалног сеичности. Средњовековна Европа је познавала друге циљеве и више идеале. Хајде да окончамо класну борбу како и западни човек могао да окрене поглед ка племенитијим стварима. Поздрављамо те удуће борбе, те веће сукобе који тек долазе.

„Оезашћени земље“ од Франсиса Мекевоја

ТЕВО толико нас који смо, попут вас, сељаци Британије, рођени и одрасли на отвореном, и који смо, пре него што их је погуна тиранија модерног капитализма натерала да траже живот у стерилним градовима, познавали радост уђења сваког јутра на чистом ваздуху уз песму птица, или глас ветра у дрвећу, уз сјај сунца, пецкање мраза или тихо шуштање кише по трави. Волели смо природу у свим њеним расположењима и у свим њеним годишњим доима, јер смо или део ње. Живели смо животе највеће једноставности, а самим тим и најдуљег задовољства. Најоли од свих Божјих дарова човечанству, чврсто здравље и душевни мир, или су наши, јер нисмо прекршили ниједан закон, људски или божански. Тражили смо тако мало од живота - само да радимо за скромну зараду и тиме доијемо довољно да живимо на земљи наших очева.

Али црни дани су дошли на пољопривредна земљишта. Уништио нас је систем који тера људе Британије у канцеларије и фабрике, а пољопривреду препушта странцима. Британски производи за увезену храну.

Без озира колико такав систем штети људима, физички, интелектуално, морално или излаже их опасности од глади у ратно време, то је „исплатив предлог“ — за неке.

И тако смо дошли у велике градове, у економско ропство. Постали смо службеници, фабрички радници, продавци у ланцима продавница, изгубили смо преплануlost са лица и водили анксиозни, езушни живот најамног роба. Речено нам је да треба да будемо захвални, а ако је потреба и да се ооримо, за лагослове које нам је пружила демократија. Демократија која отелотворује похлепу, материјализам, тривијалност и комерцијалну експлоатацију сваке људске потребе и инстинкта. Затупљивање човечанства до сада непознато у историји, ван Совјетске Русије. Живео „мали човек“, стандардизован попут масовно произведеног моторног аутомобила, рој „Баита“ из станова за услуге и предграђа, пропагирани, експлоатисани и урутални у „овој нашој Енглеској“!

Истина је да још нису сви напустили земљу, али колико дуго ће тешко искушани остаци моћи да наставе борбу против економског поретка који је у основи непријатељски, који води грађански рат фабрике против фарме? Јомени, сељаци Енглеске, наша земља је рој извозног капитализма, који сав свој нагласак ставља на градове, индустријализацију и урбанизацију.

Шта вам то може понудити осим привремених палијатива да утишате негодовање вашег све мањег роба и да доијете почаст својих заљуделих гласова? Речено вам је да ће нешто бити учињено за вас; уверење вероватно једнако вредно као и слоган „домови достојни хероја“ презреног сећања. Када докажете његову узалудност, онда, у име ваше британске мушкости и традиције, нека то буде последњи пут. Британска унија има политику која ће спасити вас и Британију и омогућити свима који то желе, а иће их легија, да се врате у земљу својих очева. Несумњиво сте чули и читали много тога што нас дискредитује, али зар никада нисте помислили да и могао постојати разлог за то - да и смо могли да доводимо у питање интересе који нису ваши, нити наши, нити интереси маса народа? Да ли је сва ова кампања омаловажавања толико незаинтересована, мислите ли? Да ли ће вам се и даље говорити шта вам се свиђа, а шта не, и да ли ће се ваша политичка мишљења, хтела или не, ограничавати на преваре „Старих анди“? Процените нашу политику сами, онако како вас се тиче, без икаквих подмуклих подстицаја од стране штампе са ниским призвуком. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Видећете да смо ватрени националисти, потпуно посвећени до пројекти тла Британије. Индустрија ће такође напредовати, јер ће бити потпомогнута новцем којим сада финансирају странце, али не на рачун пољопривреде. Постојаће праведна и здрава равнотежа, уместо данашње једностране антисоцијалне економије.

Ми, прогнаници са села, волимо земљу колико и ви оло ко од вас. Лажно је рећи да ми циљати на тиранију. Не смо могли, чак и да желимо, тиранисати народ Британије.

Смрт села наговештава смрт нације, јер из земље извире сав живот, физички и духовни. Ви, који инстинктивно разумете ове истине, морате знати да нисмо у заједници, ми који их истичемо на нашим заставама.

Корпоративна економија од А. Рејвена Томсона

АВЕЛИКИ проблем је створен за савремени свет колапсом садашњег економског система. Више не можемо толерисати систем који већину нас осуђује на сиромаштво усред највећег изоловања које је човечанство икада познавало, који милионе људи лишава права да сами зарађују за живот и све више прилижава опасност од рата у међународној околиш и за смањење светских тржишта. Шта је узрок овог универзалног слома? Где смо погрешили?

Пре него што у потпуности схватимо узрок проблема, морамо размотрити троструку природу организованог друштва на следећи начин: —

- Централна влада којој је дато овлашћење да планира и управља националним животом.
- Бројне друштвене групе са различитим циљевима и интересовањима.
- Маса појединаца одабраних моћима иницијативе и предузетништва.

Класична економска теорија деветнаестог века изграђивала се готово у потпуности трећим и најмање организованим аспектом друштва, негодујући према мешању државе или групе у економске послове. У ранијим временима релативне оскудице можда је постојало извесно оправдање за овај став, јер је иницијатива и предузимљивост појединца тада била од виталног значаја за развој латентних производних моћи и унапређење техничких изума. Очигледно је да и појединац развио своје моћи иницијативе и предузимљивости на најбољи могући начин, ако и му се дала највећа могућа мера економске слободe, а то је управо оно што су економисти Манчестерске школе захтевали, када су се залагали за „laissez-faire“ и слободну трговину.

Какве год биле предности економске слободe у решавању проблема оскудице, она је постала позитивна претња друштвеном благостању у долазном изоловању које почиње. Нема потребе осуђивати класичну економску теорију као такву, али морамо схватити да не могу постојати апсолутни „закони“ економије независни од друштвене организације. Нема сумње да је индивидуалистички систем био веома неопходан у долазном оскудице и морамо захвалити Манчестерској школи што је решила проблем производње, али сада је дошло време за нови економски систем у складу са потребама новог долаза. Индивидуално предузетништво, подстакнуто потпуном слободом експлоатације, окончао је оскудицу, али је потпуно неспособно да дистрибуира изоловање које је створило људима у целини. Производња је по својој природи индивидуални или највише групни процес: дистрибуција, с друге стране, заснива се на потребама целе заједнице и очигледно не може успети без велике мере свесног друштвеног планирања.

СОЦИЈАЛИЗАМ И КЛАСНИ РАТ

Пошто је индивидуализам сада прошао свој период корисности и постао стварна опасност за економски напредак, дошло је време да се фокус економског интересовања усмери на друштвену групу, ако не и на нацију у целини. До сада они који су најснажније нападали садашњи систем и усвајали колективне термине као што су „социјалиста“ или „комуниста“, никада нису заиста...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

уздигнути изнад групних разматрања. Упркос њиховој помпезној тврдњи да „национализују“ средства за производњу, сама основа социјалистичке и комунистичке привлачности лежи у претеривању класне диференцијације и инсистирању на „класном рату“. Јасно је да таква класно свесна доктрина припада домену друштвене групе и не успева да се уздигне до ило каквог разумевања целе заједнице као живог органског ентитета. Заиста, нагласак који социјалиста ставља на интернационализам и његово порицање патриотизма потврђују његову неспособност да схвати пуне импликације друштвене организације, која и требало да се уздигне далеко изнад класних разматрања до реализације националне сврхе. Крајње „свођење до апсурда“ достиже се када совјетски режим у Русији тврди да је то „диктатура пролетаријата“, јер и то подразумевало трајну и свесну превласт групе над националним животом.

Заправо, класни рат постаје чиста апсурдност у до а изо иља, јер какав може бити циљ у ор и између класа када има изо иља за све? Класни рат није ништа више ни мање него језиви остатак до а оскудице, који се може одржати у садашњој ери само зог неефикасности нашег садашњег економског система. Решите проблем расподеле и класни рат је завршен. У сваком случају, подела друштва на завађене класе је у великој мери вештачки изум Карла Маркса, јер разликовање поседујуће и експлоатисане класе постаје све теже, како савремени живот постаје све сложенији.

Карл Маркс није имао представу о великим акционарским друштвима која су ширила власништво над огромним ројем људи који оично зарађују за живот у индустрији; нити је предвидео велики рој организатора и инжењера, стручњака и техничара, који ће се наћи између послодаваца и радника развојем модерне индустрије.

Чак и ако прихватимо поделу друштва на послодавце и раднике, то не значи нужно да су њихови интереси супротстављени. Истина је да и послодавци и радници се е сматрају супротстављеним војскама са сукољеним интересима, али то произилази из немогућности да се схвате користи од колективне организације за о е стране. У случају сваког појединачног пословног подухвата очигледно је да су интереси послодавца и радника супротстављени и да ако радници захтевају превисоке плате, неће остати профит за послодавца, док ако послодавац може да смањи плате, уживаће у већем профиту. Међутим, то не значи да послодавци и радници у целини могу стога користити својој класи на рачун друге. Заправо, у до а изо иља, као што је сада, интереси радника и послодаваца иду руку под руку. Очигледно је да је потре а модерне индустрије за великим и растућим тржиштима. Покушај да се она пронађу у илузорној међународној трговини последњих година је катастрофално пропао, што је резултирало тиме да се сада индустријалци све више окрећу домаћем тржишту.

Међутим, јасно је да ће куповна моћ домаћег тржишта у великој мери бити одређена стопама плата, тако да је заправо постало у интересу послодавца да радници примају веће плате како и могли да купују производе модерне индустрије.

Сигурно социјалистички радници неће проширити своје веровање у класну ор у до те мере да од ију веће плате, јер ће оне користити послодавцима!

КОРПОРАТИВНИ КОНЦЕПТ

Видимо, дакле, да је садашњи економски систем пропао јер је превише наглашавао интересе појединца, али да су социјалистичка и комунистичка доктрина подједнако криве јер уздижу друштвену групу на рачун заједнице као целине. Фашизам се окреће трећој алтернативи и инсистира на третирању заједнице као јединствене организоване корпоративне државе, коју контролише и планира централна влада овлашћена довољним *****ebook converter DEMO Watermarks*****

ауторитет над појединцем и групом ради заштите општег лагостања целине и унапређења националног циља. Ово је корпоративни концепт нације као организма вишег реда, али у суштини сличног људском телу, са својим органима и функцијама који служе колективном циљу.

То је суштинска основа организације фашистичког режима у Италији која регулише односе италијанских послодаваца и радника дуж линија заједничког интереса према правилима чувене Повеље рада.

Такав систем, заснован на потпуно новом концепту економске сврхе, захтеваће подједнако нову науку о економском прилагођавању друштвеним потрема. Верујем да ће се ова нова економска наука разрадити у овој земљи, која је тако дуго била трговачки центар света. Било би узалудно игнорисати чињеницу да су и Италија и Немачка, прве земље које су усвојиле фашистички политички устав, имале највеће потешкоће у развоју економске стране свог режима, иако су оне много боље од демократских земаља реаговале на терет светске депресије. Морамо запамтити да, иако су демократија и либерални принципи прво дошли у Француску и на континент, управо је у Британији Манчестерска школа индивидуалиста разрадила економске импликације либерализма. Пошто је управо Британија дала свету ову опасну, готово катастрофалну економску теорију, јасно је да ће дужност Британије бити да примени нове принципе фашизма на економску сферу и створи трговачку структуру будућности која ће заменити дискредитоване остатке либералне слободне трговине.

КОРПОРАТИВНИ ПРИНЦИПИ

Није део садашње дискусије постављање темеља такве науке, али одређени принципи корпоративне економије одмах се намећу као супротност садашњем индивидуализму. Уместо „економског човека“ чија је лична себичност била суштинска основа старе школе, имаћемо „економску заједницу“ којој ће се појединац ангажовати у патриотској служби. Уместо класа људи које се удружују да би заштитиле своје заједничке „интересе“, имаћемо професионалне групе које се удружују у функционалној служби и заједници као целини. Уместо конкуренције појединаца који се боре за живот, свако против свих и нека ђаво узме последњег, имаћемо сарадњу појединаца за њихову заједничку корист.

Како ће се ови принципи спровести у дело? Пре свега, несумњиво, вршењем власти. Дисциплина и контрола морају се увести у хаос садашњих економских послова. Ужаси садашњег система, који распирују ватру класне борбе и дају социјалистичким агитаторима основу за напад на „капитализам“, у великој мери произилазе из прекомерног коришћења економске моћи од стране моћног појединца који је нагомилао довољно имовине или капитала да изврши значајан утицај на трговинске послове и тако унапреди своје интересе неправедним методама. Под фашизмом ниједном појединцу неће бити дозвољено да користи своју имовину у овом смислу као средство за вршење моћи за своју корист. „Моћ“ је монопол владе.

Овде имамо потпун одговор социјалисти који захтева укидање приватног капитала и национализацију средстава за производњу. Тачно је да је приватни капиталиста у прошлости злоупотређивао своју контролу над капиталом да би унапредио сопствене интересе, али то не оправдава укидање приватне својине, већ контролу над њеном употребом ради спречавања антисоцијалног деловања. Истина је да социјалиста није ништа више од незадовољног буржоа, који завиди капиталисти на његовом богатству и моћи. Имплицитно он прихвата буржоаски принцип да власник може да ради шта год...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Он воли са својима и стога не може да пронађе алтернативу за капиталистичку експлоатацију осим масовне конфискације, која преплављује до ре капиталисте лошим. Фашизам признаје да су капитал и новац о дарили појединце моћи коју су злоупотређавали у прошлости и захтева од ирача довољан ауторитет и средства за деловање да се носе са најмоћнијим интересима у земљи. Као што је Освалд Мозли то сасвим јасно рекао: „Под капитализмом капитал користи нацију за своје циљеве: Под фашизмом нација користи капитал за своје циљеве.“

Јасно је да је непрактично да Влада, ма колико моћна и ефикасна ила, покушава детаљно планирање економских послова целе нације. То и ило порицање сваке групне организације, која је суштински део здравог политичког тела, и тежило и да овековечи и погорша садашњу претњу ирократије која рзо социјализује ову земљу. Социјалисти и конзервативци се подједнако такмиче у повећању моћи и утицаја Вајтхола, који рзо постаје „Нови деспотизам“ који је предсказао лорд врховни судија Хјуарт. Под фашизмом, велики део ове ирократске контроле иће поново пренет дуж нових линија функционалне организације на корпорације које контролишу главне индустрије и групе индустрија у земљи. Корпорације за пољопривреду, ри арство, транспорт, рударство и медицину заузеће место министарстава у Вајтхолу, а у њима ће радити људи који су се развили кроз своју индустрију и професију и иће много оље оспосо љени да је контролишу него ило који стални владин служ еник. Ове нове институције индустријске самоуправе замениће локалну самоуправу која рзо застарева з ог рзине модерних комуникација и ширег планирања јавних услуга. На овај начин, групна организација ће се трансформисати из круће структурне основе прошлости у флекси илнију функционалну основу удућности.

Корпорацијама ће ити дата веома велика самоуправа за решавање свих интерних питања која се тичу индустрија које контролишу, а послодавци, радници и потрошачи ће ити заступљени у савету Корпорације. Послодавци ће ити заступљени преко своје федерације послодаваца, а радници преко свог синдиката, док ће Влада именовати представнике потрошача да де над интересима јавности и интересима других корпорација које су посе но заинтересоване за производ. Корпорација ће ити о авезна да утврди стандарде плата и услова рада за индустрију између послодаваца и радника, као и цене и услове конкуренције између послодаваца и потрошача. Сви склопљени споразуми иће правно о авезујући за целу индустрију и сваки послодавац или радник који прекрши оно што је у ствари подзаконски акт Корпорације иће крив за прекршај за који може ити изведен пред суд. Заправо, од федерације послодаваца и синдиката ће се очекивати да одржавају дисциплину међу својим члановима, који ће чинити 100% дотичне индустрије. Са таквим адекватним средствима ар итраже, штрајк и локаут ће, наравно, ити за рањени, али послодавци, радници или потрошачи могу се о ратити министру корпорација који заседа у савету са представницима свих индустријских корпорација ради праведне одлуке у складу са општом индустријском праксом и националним лагостањем. Видеће се да ће овим децентрализовањем овлашћења и самоуправе на корпорације централно законодавно тело ити осло ођено велике мере детаљног законодавства које тренутно омета рад Парламента.

КОРИШЋЕЊЕ КОРПОРАТИВНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ

За сада, нова економија може деловати као занимљива нова концепција, али сумњиве практичности

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

вредност да надокнади њихову значајну сложеност. Такав систем, међутим, није замишљен само као интелектуална вежба, већ има огромне предности управо тамо где је садашњи систем посебно слаб. На пример, узмимо најгори пример од свих, пример сиромаштва усред изобиља, који произилази из онога што су конзервативци називали „прекомерном производњом“, али што се много оље може описати као „недовољна потрошња“. Очигледно је да се овај недостатак у садашњем систему може исправити само постизање много вишег животног стандарда, када људи буду у могућности да конзумирају огромну производњу модерне науке и технике. Нажалост, индивидуалистички систем смањује куповну моћ, илоу ослику плата или профита током периода изобиља, због интензивне конкуренције за продају робе на већ претрпаном тржишту, што приморава произвођаче да снижавају цене у ескрупuloзном настојању да освоје тржиште. Међутим, под фашизмом ће цене и услови конкуренције бити контролисани и ниједном произвођачу неће бити дозвољено да зноји своје раднике против прописа своје корпорације како би преузео предност својим конкурентима. Не само да ће се на овај начин зауставити пад куповне моћи, већ се цео систем плата може трајно повећати заједничком акцијом у целој области индустрије. Очигледно је да је таква акција сасвим исправна и заговарали су је бројни јавни радници последњих година, али нажалост, не може се спровести у оквиру садашњег индивидуалистичког система, јер ако и ило који послодавац био довољно глуп да покуша да повећа плате својим радницима зарад националног опоравка, ускоро би наишао на мноштво непатриотских конкурената који би смањили своје плате и изацили га са тржишта. Само под дисциплином и контролом организованог фашистичког режима таква политика може се успешно спровести.

На исти начин може се излечити и велика пошаст незапослености, јер је очигледно да је то искључиво резултат потпуног недостатка организације у нашој садашњој националној економији. У сваком тренутку у овој земљи мора постојати одређена количина посла, израчуната у радним сатима, која се мора оавити, и одређени број радника који су спремни и жељни да оаве тај посао. Рад се свакако може распоредити на укупан број радника прилагођавањем радног времена, као што се тренутно ради у Италији, где се уводи 40-часовна радна недеља. Заправо, фашистичка влада у овој земљи и радије тражила корисније решење у правцу подизања животног стандарда људи него скраћивања радног времена, али у сваком случају пример незапослености постаје потпуно и трајно решив у организацији планске корпоративне државе.

ФУНКЦИЈА ФИНАНСИЈА

Један од главних недостатака садашњег система јесте његов неуспех да разним занимањима и професијама у друштву усади осећај њихове функционалне сврхе служења целини. То је довело до најгорих резултата у области финансија, где су банкар и финансијери срамотно искоришћавали новчану моћ за сопствену корист. Заиста, није претеривање рећи да овом земљом, као и многим другима, доминира диктатура високих финансија, која је далеко више заинтересована за уносне приносе од тржишта страних овезница него за доплатити ританског народа. Први и најхитнији задатак фашистичке владе биће да сруши ову садашњу диктатуру међународних финансија и замени је ауторитативним режимом који је нација овластила да наметне функционалну и друштвену сврху чак и најмоћнијим интересима у земљи.

Функција новца, која се у данашње време пречесто заоравља, јесте да олакша размену робе и услуга. Чињеница је да нам је тако тешко да размењујемо робу *****ebook converter DEMO Watermarks*****

и услуга данас је јасан показатељ неуспеха финансија да испуне своју примарну дужност према заједници. Колико год вешти и домишљати наши техничари и проналазачи или, животни стандард људи не може се подићи на виши ниво уколико се у оптицај не стави довољно новца и других средстава размене. У супротном, једини резултат проналаска и рационализације индустрије иће из ацивање све већег роја људи са посла. Тренутно патимо од веома озбиљног ограничења новца, које спроводе банке у циљу спровођења своје политике дефлације. Разлог за ову политику је двострук. Прво, постоји извесни урођени конзервативизам који се још увек држи златног стандарда валуте као последњег остатка до а трампе.

Друго, финансијери схватају да ограничење количине артикла којим тргују чини га вреднијим, а њих саме моћнијим. Из ова два разлога, количина новца у оптицају није прилагођена, како и треће, али, о чему потенцијалне производње у земљи, већ је ограничена на део залиха одређеног племенитог метала, злата, у трезорима Централне банке. Јасно је да су расположиве залихе овог метала потпуно ирелевантне за пролем дистрибуције који финансије морају да реше, и заправо, количина злата у целом свету је жалосно неадекватна да финансира огромне производне моћи модерне индустрије. Па ипак, уместо да прошире валуту и кредите како и задовољили потребе индустријског развоја, наши финансијски господари настоје да се врате златном стандарду ограничавајући производњу на ограничења која постављају светске залихе злата. Нема сумње да на овај начин међународни финансијери одржавају и проширују своју контролу над светским пословима, али само по цену осуђивања већег дела света на сиромаштво усред изобиља.

Фашистичка влада ће инсистирати на преокрету ове неприродне доминације финансија над индустријом. Мора бити потпуно јасно да финансије имају функцију служења индустрији и да никако нису погодне за ону владу индустрије коју су узурпирале. Не само да се мора окончати подстицање стране производње у конкуренцији са нашом кроз стране емисије акција Лондонског Ситија, већ наши финансијери и банкарски морају бити приморани да се суоче са пролемом дистрибуције који су тако доследно занемарили у прошлости. Већ смо истакли да будућност наше трговине лежи у оживљавању домаћег тржишта, а финансије сада морају усмерити пажњу на средства за постизање овог оживљавања повећањем куповне моћи народа.

Ово подразумева огроман и револуционаран раскид са свим најсветијим традицијама банкарског пословања, јер је суштинска карактеристика пролема то што се тиче финансирања потрошње. До сада су банкарски своје пословање искључиво ограничили на финансирање производње у комерцијалној сфери, јер пословање са плаћањем на рате заправо не финансира потрошњу, већ само залаже будућу куповну моћ зарад непосредне продаје.

Морамо пронаћи неки метод финансирања већег облика плата и надница како бисмо ослободили производне снаге. Тренутно је, наравно, у индивидуалистичком систему који се базира на интензивном конкуренцијом такав поступак немогућ, и сваки послодавац који и отишао у своју банку и затражио прекорачење рачуна како и исплатио веће плате ио и с правом осуђен као лудак, јер не би могао дати никакву гаранцију да ће његови конкуренти учинити исто или да неће смањити своје плате како и му преузели тржиште. Лорд Биверрук, који се често залагао за веће стопе плата, никада није ио у стању да превазиђе ову суштинску потешкоћу.

Корпоративна економија, међутим, нуди тренутно решење, управо зато што Корпорације треба да контролишу и регулишу стопе плата и услове рада, тако да ако фашисти Ако и влада предузела политику виших плата, не би било ни говора о непатриотским или фирмама под контролом странаца које се држе по страни како и искористиле своје конкуренте; све и било

приморани да се придржавају истих стандарда. Ако и послодавац тада отишао у своју анку и затражио прекорачење како и спровео свој део програма, анкар не и имао потешкоћа да му удовољи, јер и знао да ће повећана куповна моћ целе заједнице резултирати повећањем поруца ина и већим просперитетом за одређену фирму са којом послује. На тај начин и фашизам подигао животни стандард људи и ставио у оптицај већу количину новца и кредита која је неопходна за финансирање повећане производне снаге индустрије.

Јасно је да ова политика монетарне експанзије мора да подразумева потпуни прекид са златним стандардом, а конзервативнији критичари могу се плашити за стабилност валуте као последица тога. Међутим, фашизам истиче да је новац у ствари потраживање за робу и услуге и да ниједна особа у свом нормалном смислу заправо не иде у анку и не тражи златне полуге за своје новчанице: она је савршено задовољна ако може да замени свој новац за робу и услуге које су јој потребне. Сада очигледно постоји много робе и услуга доступних у овој земљи у овом тренутку: складишта пуна робе, заправо, и преко два милиона наших сународника и сународница нуди своје услуге узалуд. Све док не издајемо новчанице које нису покривене расположивом робом и услугама, не може постојати опасност од инфлације; стога ће фашизам заснивати валуту на широкој основи свих производних ресурса нације, уместо на уској несигурној основи злата у Банци Енглеске.

АУТАРХИЈА ЦАРСТВА

Једина валидна критика ове политике корпоративне организације индустрије, која подиже животни стандард целог народа, лежи у аргументу да ова земља у великој мери зависи од своје спољне трговине и стога не може се и да приушти виши животни стандард од својих конкурената на светским тржиштима. Овај аргумент се, међутим, може оповргнути позивањем на пример Хенрија Форда, који је произвео најјефтинији аутомобил на свету, а плаћао је највише плате. То му је омогућило огромно домаће тржиште у Америци, које му је омогућило да уведе методе масовне производње и да повољно конкурише на тржиштима земаља са много нижим животним стандардом. Заправо, гушимо наша тржишта у иностранству, не зато што је наша роба скупља од робе наших конкурената, колико зато што нам се та тржишта затварају непремостивим царинским баријерама, иза којих се брзо развијају домаће индустрије. Колико год јефтина наша роба ила, не можемо очекивати да друге земље униште сопствену индустрију и остављају без посла своје људе да и је купиле. У сваком случају, оријентални народи, попут Јапанаца, могу нас изненадежно надмашити када се узме у обзир питање висине плата.

Извозна трговина ни у ком случају није неопходна за добро земље, јер подразумева слање робе из земље за потрошњу странцима, уместо да се она задржи код куће како и се повећао животни стандард домаћег становништва. Само финансијски магнати лондонског Ситија могу дугорочно имати користи од вишка извоза, јер управо на основу тог вишка они одобравају велике стране кредите, од којих црпе тако издашне провизије. Извоз је заиста оправдан само за плаћање неопходног увоза, а увоз ове земље могао и се у великој мери смањити искључивањем све увозне робе коју можемо произвести код куће. Скандалозна је чињеница да се у ову земљу увозе велике количине индустријских производа, који и се овде могли сасвим добро произвести, и нема оправдања за наше занемаривање домаће пољопривреде само зато што наши ресурси нису довољни да прехранимо целокупно наше становништво; требало и да произведемо артем максимум домаћих производа пре него што пређемо на *****ebook converter DEMO Watermarks*****

у иностранству за остатак.

Чак и након што смо произвели максималну разноликост роје у овој земљи, ило и узалудно порицати да не можемо ити потпуно самодовољни, али с друге стране, постоји врло мало производа који су нам потребни, а који се не могу наћи негде унутар Британске империје. Фашизам није уска политика Мале Енглеске, већ има велики империјални план аутархичног развоја који може да понуди Царству у целини. Доминионима ће ити понуђен много већи део растућег домаћег тржишта него што је то понуђено у Отави, јер ће страна конкуренција ити потпуно искључена. Нема никакве сумње да ће Царство у целини ити савршено спремно да сарађује у таквом економском систему, који ће формирати потпуно самодовољно Царство изоловане од ефеката светских криза и светских депресија, и омогућено да изгради виши животни стандард него што је до сада познато.

Коначно, морамо замислити корпоративне принципе фашизма примењене на међународну трговину. Увознику више неће ити дозвољено да купује на ило ком тржишту које сматра прикладним, већ ће ити оавезан да ради преко Одора за спољну трговину, који ће користити куповну моћ нације, као средство за освајање извозних тржишта. Од самог почетка, фашизам ће усвојити политику да Британија купује од оних који купују од Британије, и ако ило која страна земља жели да нам прода роју која нам недостаје, иће оавезна да прихвати нашу роју заузврат. Како друге земље усвоје сличне методе, на крају ћемо доћи до општег система организоване размене из земље у земљу, што је једино практично средство планиране међународне трговине, слодно од махинација међународних финансија и оавезница међународног лихварства.

КОРПОРАТИВНИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК

Не сме се претпоставити да је фашизам потпуно егоцентричан у националном смислу. Свакако је суштинска карактеристика фашистичке филозофије стављање сопствене земље на прво место, али и ило пре рзо претпоставити на основу тога да фашизам подразумева национално ривалство и да може довести до рата на економској основи. Напротив, веома озилна опасност садашњег система је да све већа ор а за светска тржишта може довести до рата. Заиста, на Далеком истоку су се ратови за тржишта већ одвијали, и само уз потешкоће су европске силе изегле да уду увучене у ор у. Заправо, корпоративни систем економског планирања ће минимизирати опасност од рата, јер ће економске узроке рата ставити под свесну људску контролу. Више неће ити питање да ли ће свака земља максимално извозити своје суседе, већ да ће се ауторитативне владе са пуном корпоративном контролом над својим националним економским пословима састајати како и делили и размењивали основне сировине потребне за њихов индустријски развој. Пошто нема оскудице у овим сировинама, и пошто је њихова производња заправо драстично смањена како и се спречило преплављивање тржишта, не и тре ало да уде никаквих потешкоћа у постизању пријатељског решења овог релативно једноставног пролема, када се народи одрекну смешне идеје да могу да профитирају уништавајући једни друге.

Ривалство ће свакако постојати у свету удућности, али ривалство у достигнућима, а не у конкуренцији. Само кроз корпоративну организацију друштва и економског живота можемо постићи мир и просперитет у уређеном свету. Хајде да одиграмо своју улогу тако што ћемо уредити сопствене националне послове и охрани друге нације да учине исто.

Нацистички покрет у перспективи, аутор Џејмс Дренан

Италијански фашисти никада нису покушали да дају огромну расну позадину италијанском национализму коју је Хер Хитлер створио као интелектуалну инспирацију „Трећег рајха“. Ако је неки народ имао искушење да заснива модерну политику на тврдњама из прошле историје, то и могли бити господари Рима, али сињор Мусолини изгледа циља на коначно паневропско удружење засновано на концептима фашизма, а не на уквално оживљавање римских територијалних славних територија. Хер Хитлер је, с друге стране, разрадио идеал немачке (или аријевске) расне ексклузивности, који има дубоке корене у немачкој историји. Међутим, овај немачки концепт, ако се правилно схвати, никако не мора бити у сукобу са италијанским схватањем фашизма као вероисповести предодређене да формира духовну основу о нове Запада. Нити и требало да буде у сукобу са узвишеном концепцијом Британске империје, која инспирише фашизам у Британији, јер ни у једном тренутку не настаје сукоб интереса. Напротив, сви различити доприноси теорији светског фашизма могу бити комплементарни, а не ометајући.

Даким, разумели усвајање расне интерпретације историје од стране нациста, коју су први пут формулисали током прошлог века не-немачки писци попут Француза Гоиноа и Енглеза Хјустона Стјуарта Чемберлена, а коју су нацистички вође прилагодили као основу револуционарног идеала који су прихватиле немачке масе и као покретачку снагу садашње државне политике Немачког рајха, неопходно је размотрити одређене услове и трендове немачке историје током целог периода последњих хиљаду година. Само таквим проучавањем можемо доћи до основа веровања савременог немачког народа и разумети правац у коме ће господари Немачке вероватно водити народ посвећено уверен у валидност свог веровања.

Германска племена су у осмом веку заиста наследила царске концепције старог Рима. Царство Карла Великог - проглашеног за цара Запада - било је етнички више немачко него француско, и тек након његове смрти франко-голистички елементи су почели да се разликују од Немаца, када су наследници различитих делова његових поседа положили заклетву, респективно на француском и немачком дијалекту. Чак и у тринаестом веку, цареви Хоенштауфени су наставили да сматрају целу Италију и велики део данашње Француске провинцијама Немачког царства. Вреди напоменути да, док се у то време Немачка једва простирала источно од Елбе, Холандија, Бургундија и делови Савоје и Франш-Конте или су у различитом степену и у различито време укључени у царске поседе.

Једна од мана наставе историје у овој земљи јесте то што ретко имамо прилику да сагледамо сопствену историју у перспективи и у односу на историју остатка Европе. Током четири века између ступања на престо Луја Немца 825. године и смрти Фридриха II 1250. године - отприлике период у нашој историји између владавина Алфреда Великог и Хенрија III - историја Европе је у великој мери била историја Немачке. У периоду када је наша историја била изузетно провинцијална - када су њени догађаји или удаљени од догађаја из главног тока европске историје као што је, на пример, појединачна историја модерне Норвешке удаљена од историје данашње Европе - Немачка је била поприште великих борби које су довеле до рађања

Средњовековна европска култура и њени цареви, попут Хенрија Птичара, Отона Великог и Фридриха Барбаросе, постали су арктици Западне Европе и господари догађаја од Јилланда до Сицилије, од Бургундије до Мађарске. Неопходно је схватити значај овог периода у умовима модерних Немаца, како се исмо разумели њихов изузетан понос на своју историју и њихов осећај фрустрације и ограничености у територијалним условима послератне Европе.

Ото Велики — који је умро 973. године, пре скоро хиљаду година — у последњих неколико година постао је врховна фигура нацистичког пантеона, а његови портрети се појављују у немачким књижарама готово једнако често као и портрети Хитлера и Геринга. Читав процес немачке историје је, у ствари, пример феномена „заустављеног развоја“, а неочекиване манифестације које повезујемо са савременом немачком националном психологијом потичу од „комплекса фрустрације“ који је њен неизбежни дериват. Сам олим и замах моћи Хоенштауфена био је пропаст немачког народа. Сјајни цареви ове лозе били су фасцинирани сном о Карло-Магновском паневропском царству и више од једног века трошили су снагу Немаца на остваривање својих италијанских амбиција. Ранија политика Ота Великог била је консолидација велике немачке државе. Хоенштауфене су привлачиле паневропске концепције чији су Хајнрихи постали наследници. И пропаст Хоенштауфеноваца оставила је Немачку ослабљеном и без централне силе, у тренутку када су Енглеска и Француска биле на ивици развоја као националној државности која је коначно постигнута под Тјудорима и Валоа. Грешке политике Хоенштауфеноваца изгледају још трагичније са немачке тачке гледишта, када се сетимо да је велики „Drang nach Osten“ Немаца преко Лапе и око острва Балтика предузимао Тевтонски витез током владавине Фридриха Другог, и да је овај поход коначно прекинут у својим ширим могућностима због попуштања замаха из немачког центра.

Између смрти Фридриха II 1250. године и смрти Мартина Лутера 1546. године прошло је скоро тачно три века, и иако је ово прилично произвољна подела, дозвољена је у сврху генерализације. Овај период од три века донео је потпуну трансформацију, како у изгледима тако и у карактеру немачког народа. Постоје три главна историјска тока која су имала фундаментални утицај на каснији развој немачког историјског живота.

Прво, и немачки и северноиталијански градови изгубили су економску надмоћ коју су уживали током средњег века, када су израсли дуж главне трговинске руте исток-запад између Европе и византијско-сараценског Истока. Освајање Цариграда од стране Турака у великој мери је уништило просперитет свих региона дуж ове руте, а откриће Америке и отварање пута преко Кејпа преципило је центар економске моћи у земље дуж атлантске обале - Шпанију и Португал, Енглеску, Француску и Холандију. У ствари, није претеривање рећи да су и Реформација у Немачкој и Тридесетогодишњи рат у седамнаестом веку имали своје корене у страшном процесу економских дислокација које су морале уследити након овог померања главних трговинских центара.

Друга велика историјска струја овог периода био је успон Хајнриховаца, у ципелама Хоенштауфеноваца. Хајнрихови су били немачки кнежеви са широким личним владавинама у немачким земљама, али сам њихов положај у Аустрији – Остермарк Марки – на источним границама Немачке чинио их је у суштини не-немачким у њиховим интересима. Традиционална политика Хајнриховаца лако објашњава изузетну мржњу коју су пангермани и

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

посебно нацисти, имају за целу „аустријску теорију“. Хаџурзи - као и ранији Хоенштауфени - сматрали су себе наследницима Римског царства и полагали су право на светску власт, или барем, у практичној политици, на паневропску супремацију. Ова невероватна кућа била је, у различитим периодима своје историје, италијанска сила, шпанска и јужноамеричка сила, словенска сила, сила са аспирацијама у Азији - па чак и у Африци - али никада није била сила која је свесно дозвољавала да превладају чисто немачки интереси. ¹ Хаџурзи су одиграли велику улогу током четири века након освајања Цариграда од стране Турака. Они су ојачали војни напредак Турака ка западу и наследили су византијске царе као главни цивилизацијски актери широм целе Југоисточне Европе. Али њихова улога је била подједнако вредна за Европу колико и катастрофална за концепцију немачке националности. Њихова преокупација Медитераном одложила је на неодређено време сваки процес уједињења у Немачкој, а њихова династичка политика довела је у пракси до онога што се сводило на поделу земаља немачког говорног подручја.

Трећи важан утицај на развој немачке историје била је подела земаља које су говориле немачки и трансформација целокупног расног карактера становништва које је себи називало Немцима, што се одвијало током периода 1250-1550. Овај феномен је био од највећег значаја, посебно када се има у виду да су се у истом периоду појавиле и консолидовале нације попут Енглезе, Француза и Шпанаца, па чак и Мађара, Чеха и Пољака, а Европа је почела да поприма облике са којима смо данас упознати.

У време Карла Великог, разлике између Тевтонаца и Франака нису биле јасно дефинисане. Енглеска, под саксонском хегемонијом, била је углавном немачко краљевство, а исто се може рећи и за северну Италију под Лангобардима. Пре свега, тамо је дошло до апсорпције немачких елемената у Енглеској, источној Француској и северној Италији. Овај процес је заиста био завршен много пре смрти Фридриха II 1250. године. Током наредних триста година, западне границе Немачке су потиснуте ка Рајни. Региони попут Бургундије и Франш-Контеа постајали су све францускији, а мање немачки. Холандија је дефинитивно постала ненемачка. Швајцарска се обликовала, а значајно немачко становништво се везало за швајцарску идеју. Важни немачки походи у Аустрији постали су саставни део углавном ненемачког Хаџуршког царства. Резултати ових одвајања су и даље значајни у модерној европској историји. Они ојашњавају аустријско питање.

Они ојашњавају питање Алзаса и Лорене – свађу око региона који никада није сасвим престао да буде немачки и који никада није постао у потпуности француски. Такође ојашњавају покушаје нацистичког оживљавања пангерманске свести, не само у Аустрији и Чехословачкој, већ и у мањој мери у Холандији и Данској, у Швајцарској и Белгији.

Али у исто време док су се немачке језичке границе померале ка Рајни, и док се становништво најавутичније немачке крви трансформисало у швајцарско, француско и холандско, немачки језик и немачка култура су се још више ширили ка истоку, а примитивно ненемачко становништво североисточне Европе је учило да себи сматра Немцима. Немачка колонизација на истоку била је дело Тевтонских витезова који су освојили и прозелитизирали словенска и финска племена источно од Лапе, а касније и преко Одре, и немачких ханзеатских градова који су се развили оснивањем трговачких центара дуж целе обале Балтика. На крају крајева, немачки напредак у овом правцу био је заустављен војном моћи Пољске, ривалством скандинавских држава и, наравно, касније, појавом Русије као велике силе на почетку...

осамнаестом веку. Али то је било велико достигнуће, посебно када се има у виду да је овај покрет доведен до краја између тринаестог и петнаестог века, када је централнонемачка инспирација била слаба, а у многим временима и непостојећа. Улога ханзеатских градова и тевтонских витезова на Балтику у великој мери одговарала је улози италијанских република и латинских витешких редова на Медитерану, који су успели да одрже агресивну италијанску политику на Истоку у време када није постојала централна италијанска сила.

У полунеуспеху средњовековног „Drang nach Osten“ (Напад на исток) открива се други елемент „комплекса фрустрације“, који је у основи модерног немачког тумачења историје његове земље. Нацисти – посебно онага што и се могло назвати „пруском школом“ којој припадају генерал Геринг и господин Розенберг – стално гледају на оживљавање немачког продора и колонизације балтичких земаља, као компензацију за ограничавање немачких аспирација на Западу.

Најважнији резултат средњовековног „Drang nach Osten“ био је оснивање пруске државе. Аутохтоно становништво Пруске било је углавном словенског и финског порекла – најпримитивније врсте северне Европе – помешане са ратоборним и сиромашним елементима који су мигрирали на исток из старијих седишта немачке културе. Пруси су исковани као народ, као резултат два века најкрвoločнијег ратовања средњег века.

Реформација у Немачкој – која оухвата већи део историје шеснаестог и седамнаестог века – може се у одређеним аспектима сматрати углавном несвесним покретом фрустрираног немачког национализма против пангерманских – римокатоличких концепција Хајнриха. Реформација је кулминирала Тридесетогодишњим ратом који је уништио Немачку скоро век касније и који је озбиљно осакатио моћ Хајнриха. Опоравак турске моћи који је демонстриран опсадом Беча 1683. године био је један од резултата слабења Хајнриха, а Тридесетогодишњи рат је вероватно имао за последицу продужење турске владавине у југоисточној Европи на више од два века.

Успон Француске монархије био је озбиљна и трајна претња консолидацији било какве врсте немачког јединства. Фрања I је сарађивао са Турцима против Хајнриховога, а управо су Валоа први почели да се залажу за пољску коалицију против Немачке на Истоку. У наредном веку, Ришеље је заиста померио немачке пионе током Тридесетогодишњег рата. Резултат његове политике био је да Немачку остави на милост и немилост Бурбонске монархије током једног века, све док појава Пруске под Фридрихом Великим није увела потпуно нову силу у немачку политику.

Појавом Фридриха Великог прилижавамо се модерној фази немачке историје – и тој порези између Хоенцолерна и Хајнриха, између протестантске, полунемачке Пруске која је тежила да буде немачка, и немачке Аустрије, која је тежила да буде ненемачка и – унутар династичких граница – паневропска, што је био један од главних, иако индиректних, узрока последњег рата. Реформација је била у одређеним немачким границама, пангермански покрет, и може се сматрати да је представљала и реакцију против стања економске заосталости у које је Немачка запала као резултат померања трговачких путева током петнаестог века. Валенштајн, несумњиво највећи Немац свог века, имао је широке, иако нејасне идеје о пангерманском јединству, и дочекао је смрт као резултат интрига са северонемачким принчевима против интереса куће Хајнриха. Фридрих Велики је озбиљно довео у питање хајнрихову хегемонију у Централној Европи и искористио је слабост Француске у предреволюционарном периоду да сруши пољску коалицију против Пруске на Истоку. Наполеонски ратови су били једва нешто више од непријатне интерлудије у ривалству *****е-књига конвертор ДЕМО водени жигови*****

између две германске силе. Њихови резултати су или значајно јачање пруске позиције, јер су ослабили или независне кнежевске куће у Немачкој и омогућили Пруској током прве половине деветнаестог века да присили мање државе на царинске уније. Фридрих Велики је освојио Шлезију. Присилно учешће његових наследника у континенталној блокади током Наполеонових ратова поставило је темеље немачке производне индустрије која је основана да попуни празнину насталу искључивањем британске роле. Царинске уније су ујединиле са Пруском старе ханзеатске градове, а модернизована Северна Немачка суочила се са Аустријским царством које је заправо било преживљавање ренесансе.

Године 1866. Аустрија је изачена из Немачке Конфедерације и престала је да буде немачка сила. Отприлике у исто време изачена је из Италије, којом је заиста доминирала све до после прве половине деветнаестог века, и сада је престала да буде италијанска сила. Али овде се може посматрати невероватна политичка флексибилност Хапсбуршке династије.

Аустрија је, током друге половине деветнаестог века, прво тежила да постане словенска сила, владајући над мањином немачких поданика који су случајно живели у Аустрији и Бохемији. Могуће је да и Аустрија опстала као мађарско-словенска конфедерација да је Франц Јосиф умро раније, а Франц Фердинанд живео дуже. Али стари цар, како је рекао краљу Едварду, „никада није могао заборавити да је немачки принц“.

Током двадесет година које су претходиле рату, у Аустрији се развио снажан пангермански покрет, предвођен Карлом Лојгером - популарним ургомастором Беча - који је заиста желео да види крај Хапсбуршког царства и монархије и уједињење немачких делова царства унутар Велике Немачке. Да је постигнуто пангерманско решење или „федерално“ (словенско) решење надвојводе Франца Фердинанда, историја Европе би можда дошла сасвим другачији импулс. Али Хоенцолерни су, у ствари, наследили улогу Хоенштауфена и Хапсбурговаца. Потоњи су практично доведени у положај вазалних принчева, а развојем политике Тројног савеза Хоенцолерни су само дали нову снагу и нову смерницу паневропској политици царева Светог римског царства.

Адолф Хитлер је одрастао у атмосфери пангерманске пропаганде предратног Беча, а у својим списима после рата горко осуђује оно што сматра антинемачком и чисто династичком и капиталистичко-монополистичком политиком коју је приписивао Хоенцолернима. Такође се противио политици колонијалне експанзије коју су Хоенцолерни покренули, а које се старији националистички политичари попут Хугенбурга и Шахта и даље придржавају. Стога је неопходно имати на уму ове две важне тенденције које управљају националсоцијалистичком политиком у акцији. Прво, нацистичка политика је у суштини национална по томе што је реакција на катастрофалну паневропску политику Хапсбурга и Хоенцолерна. У духу Бизмарка, који је прогласио да „цело Источно питање не вреди ни костију једног померанског гренадира“, она одбацује сваку амбицију да се ненемачке територије ставе под немачку власт. С друге стране, она представља изазов устаљеном државном систему Европе када наглашава неопходност укључивања свих територија насељених немачкоговорећим становништвом у структуру „Трећег рајха“.

Површно гледано, пангерманска освајања нацистичких идеалиста делују неспојиво са континуираним миром у Европи. Али оно на шта господин Хитлер, у суштини, инсистира јесте признање чињенице да Немачка мора бити сматрана не само равноправном међу великим силама, већ да те силе морају такође дозволити легитимно ширење Немачке и, ако је потребно, пронаћи путеве којима се она може ширити. Тамо

нема ништа посебно неморално у амбициозној немачкој територијалној политици. Током последњих петнаест година толерисали смо ексклузивну и непопустљиву континенталну политику француске демократије, а Друштво народа је у великој мери коришћено за фаворизовање развоја нове словенске групе у Источној Европи. Потребно је запамтити да су европске границе увек биле изузетно флуидне и да нема историјског оправдања да се оне сматрају посебно трајним карактером у садашњем тренутку европске историје.

У Источној Европи, словенска група – Пољска, Чеси и албански Словени, за разлику од Руса – мора се сматрати прилично сталним елементом у европској историји. И Пољска и Бохемија биле су заиста старије државе од Пруске. С друге стране, Русија је релативно скорији феномен, која се појавила као европска сила тек почетком осамнаестог века. Било је то дело два велика владара – Петра Великог и Катарине Велике. Последњи рат је поништио дело Катарине, а руска граница је потиснута иза Припјетских мочвара. Бољшевици су много учинили да поткопају и културну и националну основу измисленог Руског царства. Стабилне институције и идеје су уништене, а многи народи који чине Совјетски Савез развијају дезинтегративне тенденције ризином која се генерално не схвата. Русија постаје политичка ничија земља – чињеница коју Јапанци на крајњем истоку изгледа веома цене.

У вези с тим, недавно склопљени немачко-пољски пакт доводи на значају и указује на могућност потпуно нове оријентације у балтичкој политици. И Немачкој и Пољској је потребно оно што се може дефинисати као простор за „сељачку експанзију“. Хер Хитлер и други представници нацистичке идеологије, попут Дареа и Розенберга, наглашавали су да је циљ нацистичке Немачке празне територије где немачки сељак може да обрађује своју земљу и где немачке заједнице могу да изграде своје животе као саставни део Немачке. То је потпуно другачија концепција од „колонијалног империјализма“ Хоенцолерна и модерних конзервативних националиста попут Шахта и Хугенберга. Успешан рат против Пољске не само да је решио немачки проблем „сељачке експанзије“, јер је сама Пољска густо насељена и има растућу популацију. Али ове земље имају амбиције на Истоку које су у седамнаестом и осамнаестом веку спречене шведском интервенцијом и успоном Романовског царства. Недавно су се подсетили на могућности ових амбиција када су Немци окупирали балтичке провинције током рата и када су Пољаци окупирали Украјину 1920. године.

Украјински националисти, који желе одвајање од Русије, имају веома важне везе са Берлином и Варшавом, и могуће је да ови елементи могу бити кључни у формулисању основе заједничке немачко-пољске политике у „далекоисточној“ Европи. Било какве перспективе рата су природно узнемирујуће, али чини се очигледним да је најдиректнији начин да се издвоји рат учини неизбежним у Западној Европи игнорисање не само немачких тежњи већ и немачких потреба. А ослобађање немачке енергије ка Истоку делује бесконачно олакшање од „застоја“ дуж Рајне и у Аустрији – што је једина крајња алтернатива.

У нацистичкој Немачкој постоји изузетно мало непријатељских осећања према Британији, нити се чини да постоји икаква тенденција усмеравања званичне пропаганде против Британије, упркос изузетно провокативном ставу који су заузели делови штампе у овој земљи - а такође и одређене политичке групе откако су нацисти дошли на власт. Наравно, постоји покрет агитације за повратак афричких колонија Немачкој, али инспирација ове агитације углавном долази из сада неважних конзервативних националистичких кругова. Мишљења се могу разликовати у погледу вредности ових посебних колонија, било за нас или за Немце, али сам господин Хитлер испољава презир према „колонијалном империјализму“ који инспирише националистичке групе.

Свакако је политика заснована на „извозном капитализму“ – а то је политика која захтева колоније – супротна економској теорији „аутархичне државе“, и може се само рећи да нацисти – барем у садашњој фази – не желе да се поново укључе на афричко поље. Читав нагласак њихове пропаганде је на о нове сељачког живота као основе аутархичне државе и на потребе за даљим земљама географски суседним Немачкој где се немачке сељачке заједнице могу ширити и развијати тај немачки корпоративни живот у коме нацисти виде почетак и крај свих ствари. Ако их таква политика доводи у сукоб са силама и интересима који нису британски интереси, тешко да је посао Британије да иде у крсташки рат како би одржала имунитет најкорумпираније тираније која је икада упрљала историју људске расе.

¹ Осим можда током кратке владавине цара Јосифа II.

Социјалдемократија у пропадању, аутор Џон Бекет

Анализа резултата допунских избора од последњих општих избора показује да је Лауристичка странка повећала свој просечан број гласова у анкетама у односу на 1929. годину за скоро 15 процената. Године 1929. освојила је 289 места и, са пет независних посланика који су је подржавали, имала је лојистичку снагу од 294. Тринаест додатних поседа и јој дало моћ. На основу података из 1929. године, стопа раста броја гласова једнака оној на допунским изборима ила и довољна да странци оједи јасну парламентарну већину. У одсуству ило каквог великог замаха ка фашизму на њеним првим изборним такмичењима, може се закључити да не постоји други фактор који може да изјегне такав редослед догађаја. Доћи ће до редовног замахивања клатна и две стране Дома ће се смењивати попут фудбалских тимова на полувремену.

Ништа не ило за авније, да није трагично, него проучавати различита мишљења која су изразили наши „Национални лидери“ и штампа о вероватном курсу када Парламент буде контролисан лауристима. Она се крећу од визија Британије на црвеној рути, са сер Стафордом као возачем, до лагих удоности господина Гринвуда и др Далтона, који нам сликају слику Британије непромењене, осим просперитета, са предњом клупом невероватно „џентлменских“ супермена који повећавају закупнину Мејфера једнако стајлно као што ришу сиротињске четврти са лепог лица наше земље.

Велика трагедија, црвена пропаст и лаготворна ефикасност предвиђају се редом. Запањујуће је да се ниједан од пророка није потрудио да пажљиво испита принципе социјалдемократије на којима се заснива Лауристичка партија, и судину ових принципа (или недостатка принципа) у свакој земљи у којој су испробани. Ова студија, потпомогнута прегледом прошле историје лауриста и непристрасним испитивањем карактера и досијеа њихових лидера, неизјекно указује на закључке мање драматичне, али много застрашујуће од ило којих оних које смо већ разматрали.

Моја је намера да тврдим да лауристичка влада не значи ни револуцију ни еволуцију. То значи ескичмењачку владу од стране неких људи јез икаквих водећих принципа; то значи лутање јез правца у хаосу површних неискрености; то значи неартикулисану узуну усред економске несигурности и финансијске панике коју повећавају нервозни и неискусни министри.

Без користи за аутсајдера, на лауристе се може ослонити да лају на и узуне врховног пса. Резултат неће ити изненадна катастрофа са којом се може лако носити, већ исцрпљивање виталности нације и урзање пропадања до те мере да ће ити немогуће зауставити га. Теорија социјалдемократије је, заиста, отелотворена у званичној аполигији саме Лауристичке партије за 1933. годину; „Можда смо или неефикасни; али смо све време или на правом путу.“

Суочени са измењеним економским условима изазваним огромним напретком производне снаге захваљујући модерним машинама и науци, три основне идеје - фашизам, комунизам и социјалдемократија - оре се за превласт у главама цивилизованог света још од 1918. године.

На први поглед, социјалдемократија је најпривлачнија. Комунизам захтева немогуће.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

превирања и жртве да и се постигли веома контроверзни резултати. Фашизам упућује велики позив вишој, самоодрицајућој страни људских циља. Просечан човек је лењ и саможив. Не жели да ради и прихвата дисциплину; пре свега не жели да мора да размишља и да се жртвује за допринос расе. Социјалдемократија онећава задовољство без бола, идеализам без напора, просперитет и правду без планирања. Ниједан ефикаснији омиљак дроге за масе није могао бити измишљен, и није чудо што су се у Русији, Италији и Немачкој, где се осетила пуна снага међаве изазване ратом, ове нације окренуле социјалдемократима за спасење.

Простор не дозвољава дуготрајно испитивање, са цитатима, неуспеха социјалдемократије у овим земљама. Она не само да није успела да спроведе мирну трансформацију из предаторског капитализма у социјализам, како је онећала, већ није успела ни да пружи најмању контролу разбојнику, са којим је у Немачкој, на пример, формирала савез и чврст савез. У све три земље радници су се нашли у много горем положају него што су били или пре него што је социјалдемократија дошла на власт, и у све три земље лекција се показала довољном да окрену леђа таквим омиљцима демократије и да покушају да поврате свој углед и ефикасност под националним вођством. Русија, мање развијена земља, усвојила је сада јерзо нестајући омиљак комунизма, док су се Италија и Немачка, са вишим стандардом цивилизације, окренуле фашизму за спасење.

Веома летимично испитивање социјалдемократске теорије је довољно да покаже да оно што Оно што се догодило у ове три земље било је неизбежно и мора се догодити где год се његова политика испробава.

Социјалдемократ је рационализатор демагогије, док је његова странка увек препуна посланичких група, њени високи положаји испуњени људима који можда немају ништа да их препоруче осим моћи површног говора. Њене највише функције су отворене демагогу и само њему. Као што су њени принципи нејасни, а принципи њених противника дефинитивни, тако ни њеним вођама недостаје фанатизам комуниста или строгост фашисте. Стицање власти гласањем – не моћ да се ствари раде, већ моћ да се преузме функција. Онећајте богаташима и сиромашнима да ћете бити њихов пријатељ. Укините сиротињске четврти и ручајте са власником сиротињских четврти. Повећајте плате, али дајте титуле лошем послодавцу. Национализујте банке, али послушајте банкар. Поразите међународни капитал пољупцем до родошлице. Смањите наоружање док се мешате у послове сваке друге земље. Ово су неки од прикладних слогана за лауреатичке кандидате. Није изненађујуће да се у свету суморне стварности ова мешавина опортунизма, идеализма и чисте сластољубивости карактера урушила кад год и којој се приписала одговорност.

Испитивање историје Лауреатичке партије показује колико се тачно ове тенденције испуњавају у пракси; и, узимајући у обзир напреднији стадијум пропадања у наведеним континенталним земљама, ништа није упечатљивије од упоређивања њихове скорије историје са нашим сопственим искуствима. Друштвене и економске тешкоће довеле су до широког признања потребе за променом у структури нације. Наизглед лак пут социјалдемократије је испробан; уследили су хаос и корупција; и морало се позвати вођство, погрешно названо диктатуром.

Студија наше Лауреатичке партије показује потпуно исте тенденције као и већ поменуте Социјалдемократске партије. Да ли њен најоптимистичнији присталица заиста може тврдити да у целокупним уверењима и политици странке постоје две конзистентне ноте? Чак и да немамо евиденцију њихових претходних периода мандата која би то доказала, говори њихових лидера и колумне у Дејли Хералду садрже сваку могућу недоследност. Социјалистичка лига и најмирнији синдикални лидер су уједињени у својој жељи за изборном поједом, али је немогуће пронаћи једног *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****

јединствену тачку јединства у својим плановима за владу када се поједа извојује. Присуствујте ило ком састанку ла уриста где има више од једног говорника, и ако говорници пређу границе узвишених тежњи и пређу на практичну политику, најупечатљивије разлике ће се одмах појавити.

Прва заиста велика парламентарна Ла уристичка странка враћена је 1922. године. Никада, чак ни у „разноликом парламенту“ из 1906. године, тако чудна колекција ексцентричности није стигла у Вестминстер. Не може се дати ољи опис од оног који је дао Скенлон у свом делу „Опадање и пад Ла уристичке странке“: —

„Политика, међутим, као и недаће, ствара чудне сапутнике, али се може само одно рећи да никада најгори олице недаћа нису успели да споје тако чудне, различите типове какви су се нашли нагурани један поред другог у нашем ла уристичком кревету у Парламенту 1922. године - сви са жалом придружили су се Ла уристичкој партији . . . у уверењу да она постоји искључиво да и исправљала појединачне неправде; и када и се ило која огата осота придружила партији, одмах је осетила да треба да уде усвојена за Парламент како и се жалом могла правилно решити... сетите се господина Еџертона Вејка, националног организатора ла уриста, чији је посао био да постави ја кандидате, рекавши да је највећа недаћа партије предозирање незадовољним генералима.“

Све у свему, неки чудни примерци су нашли свој пут до Ла уристичке партије... сваки је имао фиксну идеју: неки су се концентрисали на истрошене коње, неки на угњетаване мањине, под условом да мањине нису иле прелизу. Било је генерала који су или превиђени у рату и желели су да се цео систем унапређења промени. Други (не генерали) или су спремни да посвете своје време и енергију како и се осигурало да се дан су ота светкује; други су могли мирно да гледају на тешке услове који су изречени незапосленима, али и радо уништили странку да је предложила да се на списак дода и један једини раднички клуб. Било је и оних који су веровали да ће групни састанци за свакодневно заступање код Бога решити проблем сиромаштва, а ило је и оних без одлучних ставова ни о чему.

Године 1906, када су неки од ла уристичких посланика навестили свету велика питања којима су се надали да ће посветити свој парламентарни живот, господин Бернард Шо се извинио универзуму што је икада био повезан са њима. Не постоји запис о томе шта је рекао 1922. године.

Мање од годину дана касније, ова шаролика скупштина постала је званична влада земље. Након неколико месеци мандата, земља га је рзо отпустила. Пет година мандата г. Болдвин је припремио национални ум за ило коју алтернативу, и 1929. године ла уристичка влада, којој је недостајала само неколико гласова мање од већине и која је скоро увек имала стварну физичку већину у изборним јединицама Представничког дома, владала је са нелагодношћу и срамотом две и по године, све док криза 1931. није довела до њиховог привременог изборног изумирања.

У Русији је Керенски саветовао опрез све до тренутка када је почео пред огорченом и разочараном нацијом, која се окренула ољшевицима за вођство које он никада није имао храбрости да покаже. У Италији су социјалдемократе окупирале фабрике и, немајући планове како да их воде, кротко су дозволиле да их фашисти изаце и униште, дајући Италијанима планове уместо говора и акције уместо интрига. У Немачкој су социјалисти имали сву власт у својим рукама 1919. године, али су у страху потражили помоћ код јункерса; дванаест година су се стискали Вајмарског устава; а 1933. године, једва узлејање протеста, направили су пут Хитлеру и дисциплинованом вођству Јуришних трупа.

Није изненађујуће што ивши енглески социјалистички посланик пише да социјалдемократија зависи од тога да никада неће доћи на власт. Овај чланак је почео упозорењем да

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Ла уристичка странка мора, ако ројке са допунских изора ишта значе, поново освојити власт на следећим изорима. Читалац се с правом може запитати како је, с озиром на горе наведене чињенице, могуће да милиони ирача поново гласају за ла уристе. Одговор лежи у лажном изговору који се даје на свакој ла уристичкој платформи: — „Никада нисмо имали већину.“

Колико год невероватно изгледало, велика већина ирача, чини се, сасвим искрено верује да и, ако и 1929. године ило враћено још двадесет синдикалних лидера или интелигенције средње класе, ла уристичка влада ила успешна у спровођењу многих и разноврсних утопијских оећања која је дала током своје предизборне кампање. Како одсуство већине ојашњава радницима увођење и наметање кроз Доњи дом, – често против неких либералних и конзервативних гласова, – закона који су дефинитивно против радничке класе, као што су Закон о аномалијама и Закон о рудницима угља, не претварам се да разумем. Како се проповедање класне мржње и окупљање маса за разијање капитализма претварају у неоуздани сноизам и пузеће покораванье лондонском Ситију зато што има 294 посланика уместо 307, мистерија је која никада није ојашњена.

Шта год још да није у реду са Ла уристичком партијом, она је далеко отишла у решавању проблема суочавања са незгодним питањима. Открила је да је најољи начин да им окрене леђа. Ојашњење уступа место осуди; излагање се врши кроз фулминацију; а неиспуњавање оећања датих у прошлости изгледа да је у очима ирача више него прикривено додатном великодушношћу у давању оећања заудућност.

Главни доказ да ла уристи не могу да владају не налази се у њиховом неуспеху, колико год то ило презрено у прошлости, већ у психологији њиховог вођства и лаковерности њихових оичних чланова. Изузетна попустљивост која се у Британији увек показује према онима за које се популарно претпоставља да су се попели на високе положаје вероватно ојашњава чудан начин на који они који су у позицији да знају истину дозвољавају да се неоспоравају лажне тврдње ла уристичких лидера о неоичним стандардима праведности.

Господин Макдоналд, као вођа Националне владе, данас следи потпуно исту политику као када је ио веома поштовани и вољени вођа ла уристичке владе. Једина разлика је у томе што је та политика успешнија јер је окружен спосоним људима уместо неефикасних. Па ипак, видимо ла уристичке лидере који су или поносни што га следе пре 1931. године, сада га грде и осуђују зог потпуно истих метода којима су раније, када их је користио, осуђивали друге људе зог противљења. Стандард поштења је толико низак да посланици Ла уристичке странке у прошлости и сада, који су се мотали око његових врата у нади да ће доити прилику да их отворе и кажу „До ројутро“, сада криве Макдоналда, Томаса и Сноудена за све злочине прошлости. У једном даху тврде да су демократска странка; у следећем кажу да је у парламентарној групи скоро 300 снажних тројица људи одговорно за оно што сада осуђују као злочиначко понашање.

Општи пример ове непоштене пропаганде може се наћи у изјави која се увек износи са ла уристичких платформа да су они једина странка која ојављује иланс стања, и њиховој осуђивању старијих странака зог корупције у продаји почаст и прикривању тајних извора прихода. Многи чланови несумњиво верују у ове изјаве када их износе. С друге стране, многи морају ити свесни да су лидери годинама примали велике приватне претплате и користили их по свом нахођењу – претплате које никада нису орачунате ни у једној изјави која је икада ојављена. Ла уристичка странка је увек осуђивала празну помпу титула, али преглед листа почаст док је ила на власти не сугерише никакву промену у традиционалном начину састављања ових листа. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Већи део ла уристичког руководства је свесно лицемеран у овим стварима, о лични чланови су толико невероватно лаковерни да је тешко не тврдити да заслужују вођство које имају.

Шта ће бити крај демократије? Почевши од проучавања историје социјалдемократије на другим местима, наше испитивање Ла уристичке партије у Британији мора нас навести на уверење да, аш као што она показује све карактеристике континенталних покрета, тако се и њен напредак неиз ежно мора развијати у истом правцу. Могуће је да је ово све само не охра рујућа мисао. Уколико се нација не уразуми у веома кратком року и не до ије снажну и практичну алтернативу, негативне врлине Конзервативне партије оптерећене финансијама сигурно ће нам представити ла уристичку већину у Вестминстеру. Конзервативци ће сигурно одржати ла уристичку владу на власти најмање дванаест месеци. Бирачи не и схватили колико су ла уристи или лоши и за оравили и колико је конзервативизам ио лош у то време.

Стога је од највеће важности да фашизам ез даљег одлагања представи ту алтернативу. Не сме се дозволити да се трагична историја других земаља овде одвија. Они су се окренули конструктивном планирању и ауторитативном вођству као последњем ресурсу када су их неконструктивна реакција и плашљиви социјализам довели на ивицу катастрофе.

Ла уристичка влада која се о авезала да по ољша положај маса откриће, по доласку на дужност, да је ормар празан. Прошли су дани када се, из вишка, могло пронаћи неколико милиона да се откупе радници. Огорчени потпуним неуспехом ла уристичке владе да им помогне и расплакани езо зирном природом њихове пропаганде, радници ће се окренути нередима и комунизму као излазу. Узнемирени дивљим говорима који се држе ради доласка на дужност, инвеститорска класа ће се огласити са катастрофалним последицама по наш економски положај. Социјалдемократија ће се суочити са својим историјским про лемом: — Како задовољити своје присталице, а да не нападне своје противнике. Нема решења у социјалистичком кредо. За мање од три године суочићемо се са правом кризом која ће ону из 1931. године учинити заиста веома ситном ствари.

Да ли је могуће веровати да ће демократија, какву сада познајемо, преживети ово стално кретање ка катастрофи? Фашизам мора тежити да у еди нацију у своје планове сада, а не када нам катастрофа прети.

Ла уристи не могу владати, и ако се корпоративна држава одлаже док социјалдемократија не пожње жетву хаоса, спас нације ће и даље лежати у чињеници да су умови људи припремљени и покрет црнокошуља консолидован.

Фашизам и рат, генерал-мајор Џ. Ф. Фулер

Т Фашистички поглед на рат је у складу са здравим разумом, јер је фашиста реалиста. За њега је ескорисно претрпавати про љем рата речима и анатемама, као што то често раде они који су успешно успели да из егну ово последње, јер је емотивност антитеза реализму. Он је отворен да испита про љем као што лекар прегледа пацијента, али од ија да га за ави „славом“ с једне или „ужасом“ с друге стране.

Ако је про љем решив, иће решен научно, то јест тражењем истине, одржавањем непристрасан ум и рад на уредан начин. Хистерија то сигурно неће решити.

Проучавајући рат историјски и психолошки, фашиста долази до закључка да су у одређеним околностима ратови неопходни, а у другима нису. Стога он одлучује да су околности главни фактор, да управо оне стварају ратове и да, сходно томе, сам рат није олест, већ врхунац олесног стања мира. Није микро , већ грозница коју изазива микро . Без ове грознице, пацијент и лако могао да умре од унутрашњег тровања, али ако му температура порасте изнад одређене тачке, сигурно ће се срушити; у сваком случају, вероватно ће ити физички осла љен када се олест заврши. Не тре а кривити грозницу, већ њен узрок. Фашиста, дакле, каже: „Решићу овај про љем узрочно, и док се његов узрок или узроци не отклоне, држаћу при руци залихе хируршких инструмената и лекова, своје морнарице, војске и ваздухопловне флоте, јер не видим разлог да се уздам у верска исцељења и друге шарлатанске методе. Сходно томе, нећу имати ништа са пацифистичким врачањем које се узда у ајалице, чини и пактове.“ Управо из тог разлога он од ија да га разоружање и сличне црвене харинге одвуку од трага његове потраге за истином, јер оружје само по се и не може створити ратове, као што ни пинцете и скалпели сами по се и не могу створити олести.

„Зато“, каже фашиста, „хајде да испитамо мир, јер ће се у незадовољству миром открити узроци рата, и док се они не отклоне, не намеравам да ацим своје хируршке инструменте. У ствари, што су заговорници мира хистеричнији, то сам сигурнији да ће се рат вратити, стога ћу се по ринути да моји инструменти и лекови уду нај оље доступни.“

Тада се фашиста окреће ка до у у којем живимо, јер управо из тог до а изникће следећи рат, и пошто га је непристрасно проучио, долази до закључка да данас постоје два главна узрока рата, наиме: пренасељеност и фискално-економска анархија. Управо они доводе до војних узрока – потре е за освајањем, терорисањем и успостављањем ненападних граница.

Први од ова два главна узрока он посматра на овај начин: Колико год то ило жалосно и досадно, чињеница је да гладан човек радије крши закон крађом хране него да умре од глади. У свакој цивилизованој и нецивилизованој земљи се слаже да човек има право да рани свој живот; зашто и се онда овај човек у ио глађу када може да сачува свој живот крађом? Сходно томе, када земља постане пренасељена, суочава се са два излаза: може извршити самоу иство у грађанском рату или окупирати суседну територију, што значи рат осим ако није насељена.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

од стране пацифиста опијених пактом. То су чињенице које се не могу оспорити. С обзиром на то да је Јапан пренасељен, јасно је да се Лига противи јапанској експанзији. Много мудрији курс био да се тој земљи годишње шаље неколико хиљада тона контрацептивних средстава.

Исти проблем се суочава са нама у Индији: са или без Беле књиге, ако Индијци наставе да се размножавају садашњом брзином, осим ако ширење не постане могуће, Индија мора експлодирати пре краја овог века. Године 1921. њено становништво је било 320 милиона, а 1931. 350 милиона. Овом стопом раста биће око 700 милиона у 2001. години, и осим ако се Мари Стоупс не потруди или свака стаљинска кукуруза не нарасте два клипа, катаклизма је унапред осуђена. То је чињеница коју никакво перо и мастило или политичке речи не могу изрисати; сходно томе, фашиста ради на основу чињеница – он је реалиста.

Окрећући се другом од два главна узрока, фашиста се одмах суочава са оним што се проглашава „економским национализмом“, за који многи сматрају да у њему општава ђаво штрајка. Никада опчињен речима или именима, испитујући то, открива да се заправо мисли на анархистичку трговину, а под либералном демократијом је јерес шапутати: Иди како ти је воља, ради шта можеш, варај, подмићуј, бори се, а ђаво нека узме најзаосталије. Тржишта и страни кредити имају велики значај у овом рату без крви и смањења новчаника. Укратко ћу их редом испитати.

Како данас све нације производе више него што могу да купе у оквиру постојећег финансијског система, светска производња премашује светску потражњу. Тржишта, стога, постају узроци сукоба и подручја за одлагање незадовољстава, као и ропство. Пошто је, очигледно, немогуће да свака земља прода више него што може да купи, приватни интереси укључују њихове владе, а владе звецкају мачевима како би се међусобно уплашиле – њихово звецкање су увредe дневне штампе. Похлепа рађа завист, завист страст и мржњу, а затим долази до неког инцидента који детонира потиснуте емоције и долази до рата. Слично се дешава и у поробљеним и за сировине.

Још снажнији узрок је поробљени великих централних банака за финансијску контролу. Ако се робља не може платити робом, дужник је приморан да прихвати зајам и одмах улази у финансијско ропство. Као што један писац каже о међународним финансијерима: „Више од било које друге силе пуштене у хаос модерног света, они су довели до рата.“ Када се једном нађу у њиховом стиску, постоје само два начина да се из тога извуче: одвајање или поробља. Пошто прво значи банкрот и срамоту, обично се придељава другом.

Тако се дешава да се, због похлепе и емоционалности који су својствени масовним демократијама, на оружје не гледа као на хируршке инструменте, већ као на лудачке кошуље националних и међународних незадовољстава. Њиме се спутавају унутрашње револуције и тероришу непријатељски настројени суседи, не да би се одржала правда, већ да би се одржала похлепа. Опет, само је један корак од царинског зида до утврђене границе, а ако је постојећа граница слаба, постоји сваки подстицај да се тражи друга која је јача. У прошлости су се тражиле јакe одбрамбене границе како би се осигурао национални опстанак, сада се траже да би се осигурао међународни зеленаш.

Дана 11. јула 1933. године, господин Чемберлен је у Доњем дому рекао: „Ми сами и даље остајемо при мишљењу којег смо се све време држали, а то је да су главни проблеми од којих свет данас пати међународног порекла и да се могу решити само међународном акцијом и споразумом.“ Што се тиче њиховог порекла, он је у праву, али пошто Сатана има посебну несклоност да истерује Сатану, фашиста је више него сумњичав у погледу његовог лека. Зато не верује у споразуме о разоружању, мировне пактове и међународне полицијске снаге о којима чланови Друштва народа или његове присталице говоре изнутра и изнутра, а затим споља ка унутра.

Лига се не залаже за мир, већ за статус кво: представља мит, инерцију, а не за промену стварности. Свет се креће и ми се морамо кретати са њим; не може ићи заустављања без труљења, а труљење рађа рат, јер трули цивилизацију. На пример, испитајте пројекат Аустрије, тренутно центра европске трулежи: 1918-19. године велико царство је сведено на малу државу са огромним капиталом; то јест, са позиције милионера на сиромашног човека који још увек мора да плати за своју кућу – Беч – милионерску кирију. 1931. године, Немачка је предложила Царинску унију, а Француска, осећајући да ће ићи торпедована, одмах је одлучила да торпедује ову Унију помоћу тог неуморног оружја уништења, Савета Лиге. У суштини економско питање, упућено је на одлучивање Сталном суду међународне правде и растегнуто на политичкој тезги, а витлом су, између осталих, управљали Салвадор, Куа, Колумбија и Кина – тада у стању отворене анархије. Да су Куа или Салвадор гласали другачије, Унија би постала свршена чињеница; пошто ниједна од њих није гласала, није дозвољена.

Да ли је ово разумно или лудо? Да ли је ово начин да се integriше свет и успостави трајни мир? Било би разумно и поштеније да је Лига прогласила: „Аустрија је немогућа земља, она је сиромашна Европе, и ако јој се не дозволи ова унија, морамо је задржати и плаћати јој социјалну помоћ од милиона фунти сваке године.“ Чак и тада, какво би право Лига имала да претпостави да Аустријанци – поносан народ – желе да живе у милостињи; јер све што су желели било је самоопредељење и још увек га желе, али га не могу доћи, јер су приморани да живе не под владом коју су сами изабрали, већ под корумпираним деспотизмом.

У ствари, Аустрија је спречена да оствари своју закониту судбину наметањем прикривених међународних полицијских снага – интернационала новца која нема потребу да купује стране плаћенике; јер увек може да ангажује домаће. Управо такву силу, денационализованог ујаци чији је једини подстицај новац, покушавају да наметну свету Друштво народа, Покрет новог Комонвелта и пропадајући капитализам. Ако би то могли да ураде, пре или касније резултат би био катаклизмична револуција која би се завршила светским ољшевизмом. Да ли је то онда њихов крајњи циљ?

Па ипак, упркос овом флагрантном политичком преваранству, оно чему се фашиста највише противи јесте подмукли морални напад који се покреће под окриљем олакшања дима појачаних клишеа и хистеричног лицемерја, против свега што је мужевно и духовно у човечанству. Част, врлина и веровање у било шта племенитије од пуког живота морају ићи подвргнути међународној правној контроли. Али да ли је мир или одржавање мира по сваку цену циљ живота? Да ли на овом свету нема ништа драже од живота? Да ли су људи само животиње? Заједно са Џејмсом Мартиноом, фашиста верује да:

„Поштовање људског живота прелази у неморално идолопоклонство када се сматра светијим од правде и права, и када спектакл крви постане ужаснији од призора пустошећих тиранија и тријумфалног лицемерја... ништа не може ићи слабије или самоуништавајуће него да људи који су грађани једне државе ојаве да, са своје стране, намеравају да живот више цене од правде. И ако дође дан када ће се нације задовољити да сваки спор, каквог год порекла било, поднесу на одлуку суда, можда то не значи да је свет постао бољи, већ да су људи постали подлији и нижи јер више нема ничега што им је драже од живота.“

Живети јесте природни нагон; али живети праведно – то јест, у складу са нашим најдубљим уверењима – сигурно је темељ сваког морала и религије. Може ли човек који верује да одражава Божју вољу поднети своју веру на суд полицијском суду? „Живи опасно“ би стога изгледало као племенитији и праведнији животни мото од...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

„Без једност на првом месту“, која када се примени на срце човека не може постићи други циљ осим стварања расе деспиритуализованих евнуха.

Тако се дешава да се у филозофији фашизма живот посматра као средство за постизање циља, а не као сам циљ. Појединац је смртан, али држава, не само маса појединаца, већ оно што је племенито, инспирисано и инспиративно у њиховој историји, једном речима – национална духовност, је есмртно и есконечно веће. Управо због тога сваки појединац мора да живи, не само да и је одржао већ да и је одржао својим животом, мислима и делима. То је порок за оно што ће се учинити, а не само о ележавање времена на ономе што је постигнуто. Ако у овом духу још увек постоји нешто од активности дивље свиње, хвала не есима, још увек нема ничега од инерције сеоске свиње.

Због ове динамике, ове суштинске мужевности, фашизам се залаже за мир, али се ипак не плаши рата, јер се плаши само инертног живота. Стога, о миру и рату, кредо фашисте гласи следеће:

Легитимни циљ рата је савршенији мир; јер је рат хируршки инструмент.

Легитимни ојекат мира је савршенији човек; јер је мир стваралачки инструмент.

А легитимни циљ човека је савршенији свет; јер је човек ојжански инструмент.

Како он претвара ово веровање у дело, јер без делања не може ићи поновног рођења? пројекат који ћу сада истражити.

Историја сукоба може се поделити на два велика наслова - унутрашње револуције и спољне ратове; први је оплођивао други, а други први. Сада ћу их испитати редом.

Оно што фашиста каже је следеће: Међународно незадовољство је само због изједначавања националних незадовољстава. Ако се свет упореди са кућом, онда, пошто су јој цигле и малтер трули, темељи јој стално тону, а зидови се урушавају. Стога је први пројекат у успостављању креативног светског мира да свака нација среди своју кућу; јер све док су нације у стању унутрашње трулежи, чим криза постане неизбежна, њихови политичари ће покушати да одрже свој ауторитет окрећући незадовољство ка споља, односно даље од куће и ка спољним пословима. Ово је најстарији и најсигурнији пут ка рату.

Одличан пример за то је послератна Француска. Њен систем власти је потпуно корумпиран, па шта раде њени политичари? Да и одвукли пажњу јавности, они гласно проглашавају да је Француска у опасности и хипнотишу народ речју „ без једност“. Када и ило могуће оједити Француску од сваког облика напада, да ли и француски политичари или захвални? Не, или и престрављени, јер и схватили да, пошто народ тада не и имао чега да се плаши страног рата, усмерили и пажњу на унутрашњим реформама и револуцији. „Без једност“ заправо није штит који се држи према Немачкој, већ непројектни оклоп испод којег се Ставискији подвлаче.

Иако је у скоро свакој земљи узрок незадовољства економског порекла, његов израз, као што мора ићи, је моралног карактера. Сиромаштво не ствара само оскудицу већ и осећај неправде. Чињеница да у домену потенцијалног изобиља и даље постоји стварно и прекомерно сиромаштво делује криминално, а када се на владу гледа као на скуп гангстера, човек који пати и размишља почиње да верује у своје право да је свргне. То је основни узрок свих друштвених револуција. Ускраћивање праведног учешћа у производњи због застарелог система расподеле није ништа друго до пљачка. Ако провалник уђе у вашу кућу и прети вам животом, имате право да је заштитите.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

чак и на штету сопственог. Очајни човек посматра политичко уједињење из сличног угла, и када једном схвати да је финансијер тај који користи политичара као коња за праћење између себе и онога што сматра својим законитим делом одговарања, можемо очекивати први пад који се икада догодио у историји анарха.

Фашиста каже: Зашто решавати овај проблем финансијске анархије социјалном анархијом? Зашто га уместо тога не решити економском реорганизацијом? Сиромаштво и, последично, револуција настају неравномерном расподелом одговарања, трулим системом финансија, смањењем плата, растом цена и општим снижавањем животног стандарда; зашто онда не организовати националне индустрије тако да могу да контролишу саме себе, да се изразе и реформишу? Ово није социјализам, у коме држава контролише рад, јер контролу индустрије која се овде сугерише врше они који стварају и одржавају рад. То је заправо најчистији облици кооперативне демократије, који политичке демократије никада нису покушале да остваре. Ову контролу фашиста намерава да успостави путем корпоративне државе. Индустрије ће бити подељене на самоуправне групе, од којих свака чини индустријску корпорацију састављену од послодаваца, радника и потрошача. У таквој организацији класна борба, штрајкови и локаут не могу наћи места. Уместо борбе за повећање плата, циљ ће бити подизање животног стандарда како наука и индустрија повећавају производне моћи. Шта то значи? Та експлоатација ће бити замењена организацијом и биће створено ново друштвено тело.

Када је просперитет успостављен, следећи корак је удахнути дух новог живота у економску прашину. Као што је човек делимично физички, делимично моралан и делимично интелектуалан, тако је и друштво људи делимично економско, делимично културно и делимично политичко. Стога следи да, као и код самог човека, економски фактори треба да буду груписани у органе и удове; тако и културни треба да буду готово у потпуности препуштени појединцима, а политички треба да има власт над целином. Под тим мислим да ће главне активности политике бити регулисање односа између појединаца и између група и усмеравање тих органа и удова, националних служби, које само они могу да контролишу.

Из овога можемо закључити следеће: Да ће приватни живот појединаца бити што је могуће слободнији; да ће просперитет група радника зависити од организације према функцијама и да ће управљање целином вршити људи високе интелигенције, знања и искуства. Другим речима: културни живот је индивидуалан, економски је колективан, а политички је директиван и ауторитаран. Када ове три групе активности - самоизражавање, групно изражавање и национално изражавање раде заједно, резултираће највиша економија културног, економског и политичког живота. Ова економија је истинска слобода, а слобода од незадовољства је темељ националног мира.

Сада ћу се осврнути на другу половину ратног проблема, то јест од националних револуција до страни ратови, и овде поново налазимо да се прави мир мора успоставити на економској основи.

Шта је та основа данас? Анархија злата, камен темељац постојећих међународних и националних монетарних система. Да и стекле злато или успоставиле златне валуте, нације морају имати активне „повољне“ трговинске билансе. Они који у томе успеју могу или извући злато из нација са „неповољним“ билансима или их приморати да позајме разлику у облику кредита. Као што један писац о овом питању каже: „Уместо да тргују робом и услугама у своју однострану корист, нације су приморане да се обавезују има и канџама за 'повољне' билансе - тј. злато - под казном да се нађу у понижавајућем и јадном положају да буду заложници својих успешних конкурената.“ Ово је директан пут у рат, јер, као што сам већ истакао, осим одбијања, само рат може укинути ово ropство. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Очигледно је да решење овог проблема лежи у напуштању злата као мере отогатства и у азирању валуте на стварном отогатству, не на једној рои која се може контролисати, већ на свим роама са тржишном вредношћу. Тада ће извоз морати да се плаћа увозом или ће постати поклони нацији која га прима. Као што горе наведени писац каже: Извоз сувенционисан од стране државе тада ће постати есциљан. Царине, уколико искључују увоз, у тој мери ће онемогућити извоз. Размена ће бити непроменљиво фиксирана, елиминишући спекуланта, а страх од зајмодавца ће бити уклоњен.

Не могу овде да улазим у детаље о томе како и требало ликвидирати постојећу финансијску анархију; али је очигледно да у демократским владама, чија моћ зависи од интереса и предрасуда златног стандарда финансија, решење не може бити ништа друго до катастрофа. Погледајте машинерију која постоји у овој земљи и која је била позвана да спроведе тако сложену реформу. Премијер мора проблем упутити ка инету, а каинет Парламентарној странци, а уколико на власти буде лавристичка влада, онда Парламентарна странка мора проблем упутити Конгресу синдиката и Конференцији лавристичке странке, док иза свих ових скупштина стоје интересне групе.

Под фашистичком владом, када стручњаци испитају питање, премијер ће рећи „да“ или „не“. Ако је одговор „да“, онда ће мера постати закон. А уколико су и друге нације заинтересоване, што тешко да може да не буде случај ако су под фашистичком управом, механизам одлучивања је исти, па рз споразум постаје могућ.

Сложили смо се, зарад аргументације, да је овај основни узрок рата елиминисан, остаје нам оно што се може назвати биолошким узроком, наиме, пренасељеност на коју никакво економско прилагођавање не може директно утицати; јер је ван контроле владе.

У земљама са високим животним стандардом, овај проблем се аутоматски решава падом стопе наталитета. Али у земљама са ниским стандардом, односно у земљама где индустријска цивилизација није у потпуности развијена, може се очекивати повећање стопе наталитета током многих година. Окрећући се светској статистици, налазимо да, док у Западној Европи пораст становништва опада, у Источној не, док у Русији и огромним деловима Азије има места за стотине милиона људи. Уколико и Азија постала индустријализована на начин који се сада успоставља у Русији, нема сумње да ће се те стотине милиона родити и да ће доћи време када ће пренасељеност приморати на ширење ка западу. Шта то значи? Ништа мање од међуконтиненталног рата између Азије и Европе. Да и се припремиле за овај рат, европске нације морају прекинути своје унутрашње свађе и ујединити се, а ујединити се никада неће све док их раздвајају економска и финансијска незадовољства. Ако источноевропске нације не могу унутар својих граница пронаћи места за своје растуће становништво, онда је од два зла мање, да њихово ширење буде ка истоку, а не ка западу. Не само да ће таква експанзија ићи дуж линије најмањег отпора становништва, већ ће бити усмерена ка, а не од највеће ратне претње која је икада вероватно да ће угрозити западну цивилизацију.

Из овог кратког излета у будуће могућности видимо, и мислим уједљиво, да се проблем рата не може решити мировним пактовима и опширним конвенцијама. То је стваран и активан проблем, од ког се део може решити организацијом, а део се може заштитити само уједињеном и војно моћном Европом.

Пошто је очигледно немогуће, чак и када фашизам освоји власт у овој земљи, да сам контролише судбину Европе, најважнији војни проблем са којим се суочавамо јесте независност и одбрана нашег царства. Овде смо на свом терену и унутар одређених допирити...

Дефинисане границе можемо градити како год желимо. То значи вођство и акцију.

Пошто је у цивилизованој земљи материјална основа сваке војне моћи економско богатство, први пролем у царској економији је развој Царства. Међутим, може се рећи да, пошто су Доминиони данас аутономне, самоуправне нације, немогуће је да било која домаћа влада, фашистичка или нека друга, изврши овај задатак. Ако се замисли принуда, онда се фашиста свим срцем слаже. Али за њега је принуда сасвим непотребна, јер, удући реалиста, верује да, како ће развој зависити од сарадње, са своје стране, сарадња мора бити заснована на сопственом интересу.

Нема смисла уопште говорити о крвном братству и традиционалним везама, јер су то прихваћене чињенице и нико не сумња у њихову обавезујућу моћ; осим тога, оне стоје ван материјалне сфере и стога не улазе у економско питање. Оно што је заиста корисно јесте сугерисати да самостално царство не значи само просперитетније царство већ и сигурније царство, јер ће у заједништву народа формирати тако моћан инструмент мира да ће практично зауставити рат. За самостално царство, ратови, осим оних који потичу од пренасељености, који су ван политичке контроле, су штетни. Сходно томе, у корист је Царства да се одржи светски мир. Стога је у његову корист да сви његови делови економски сарађују. То може значити губитак страних инвестиција; али ускоро ће овај губитак бити у потпуности надокнађен све већим просперитетом.

Очување овог просперитета нас директно доводи до проблема одбране. Где лежи моћ одбране? Прво, у ратној морнарици, јер Доминионци дуги низ година неће бити у позицији да граде и одржавају моћне ратне флоте. Друго, у ваздухопловству и војсци.

Што се тиче трећег од ових одређених инструмената, пошто су нам потребне модерне, односно механизоване, војске, исти пролем трошкова ће се појавити пред Доминионима као и код изградње модерних флота. Али што се тиче другог, Ратног ваздухопловства, сасвим друга прича се одвија, јер су Доминионима, који покривају огромна пространства земље, природно легло цивилних авиона, а цивилни авиони су темељи војне ваздухопловне моћи.

Стога се пролем решава на следећи начин: Велика Британија мора пре свега бити одговорна за своју домаћу противваздушну одбрану, а затим империјално одговорна за све поморске комуникације и за одржавање мале, али моћне механизоване војске која ће у рату деловати по принципу империјалне ватрогасне бригаде. Доминион, заузврат, мора бити одговоран за сопствену противваздушну одбрану и сходно томе успоставити јаке и ефикасне ваздухопловне снаге.

Када се дођу такве снаге, пролем се решава у сарадњу, а у његовом решењу постоје два главна фактора, наиме: успостављање мреже рањених слетних полигона сличних по намени нашој постојећој мрежи рањених станица за складиштење угља и стварање Империјалног ваздухопловног савета који може саветовати нације Царства о противваздушној одбрани и развоју ваздухопловних снага.

Иако, ако наша Империја жели да опстане, ово је наш најважнији пролем, наш најбитнији јесте да реорганизујемо и поново наоружамо наше ратне снаге. Од завршетка рата, низ неодлучних влада их је довео до стања немоћи. Наш поморски стандард две силе је напуштен и данас нам опасно недостају крстарице, разарачи и подморнице. Што се тиче овог последњег оружја, сада смо на милости и немилости Француске. Наша војска је смањена по величини и ефикасности, и иако нас је недостатак коњског меса делимично приморао на моторизацију, преобилност архаичних мозгова одржавала је у њој такву некорисну масу...

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

пешадију да је то само екстравагантно скупа полицијска снага. У међувремену, Краљевско ратно ваздухопловство је пало са првог на шесто место међу ваздухопловним снагама света.

Фашиста неће толерисати ништа од овога. Њега не занимају стандарди моћи и емоционална ограничења. Он је реалиста и каже: „Ако се деси да живим, као што живим и морам, у рударском логору у време златне грознице, намеравам да носим пушку на куку.“

Његови ставови су следећи:

Имамо десетине хиљада километара морских путева које треба заштитити, а да бисмо их одржали не од свих, већ од највероватнијих напада, потребна нам је морнарица која је у сваком погледу адекватна за ову сврху.

Имамо војску из деветнаестог века; уместо тога треба да имамо војску из двадесетог века. Не војску мерену тонама људског меса, већ механичком ударном моћи: мало људи, а више машина, јер је ово до краја машина, а не до краја мишића.

Желимо и имаћемо Ратно ваздухопловство које нас може ранити тако што ће бити толико моћно да било које непријатељ у домету ће много пута размислити пре него што нас нападне.

Конечно, желимо стратешко Министарство одбране које може да планира и планира за три службе као да су једна комбинована служба. То јест, желимо одржавање аутократије у миру јер знамо да у рату ништа осим аутократије неће или не може да усмерава стратегију на јединствен начин.

Уколико друге нације прогласе да је ово наше осигурање од рата и у рату наша сигурност постоје милитаристичка, нека то ураде. Иако не жудимо за трком у наоружавању, не намеравамо да се следећи пут када ћемо нападути нађемо у таквој позицији да ћемо приморани да трчимо од наоружања нашег непријатеља. Више волимо да се отворено и директно суочимо са чињеницама уместо да слепо трепћемо пред њима.

Мислим да сам сада о радио важније проблеме са којима се суочавамо у вези са ратом и његовом припремом и да сам јасно ставио до знања да је разлика између фашисте и већине других људи следећа: док они сматрају рат неизбежним или спречивим у било којим околностима, он, у складу са условима мира, сматра рат неопходним или непотребним. У ствари, ова разлика је идентична оној која раздваја алхемичара од човека науке.

Рат је стварност и мора се тако и третирати. Разумљиво је да су се људи после последњег рата окренули идеализму, макар само због промене атмосфере. Такође је разумљиво да су све владе које се ослањају на народно мишљење по својој природи приморане да „издају уље“ у немирне воде. То су чињенице које се не могу оспорити; ипак, то не значи да су то чињенице које се не могу променити. Иако фашиста не жели рат, јер је рат мера незадовољства миром и, стога, мера владиног неуспеха, он не жури у другу крајност и не полаже поверење у политичке хокус-покусе и трикове.

Штавише, он не верује да је ово ратоморно до краја и сматра да је то веровање потврђено чињеницом да владе никада не престају да говоре о рату. Како је то могуће? Зато што постоје само две велике категорије проблема у националном животу: једна је унутрашња, а друга спољашња — унутрашњи послови и спољни послови. Ако не желите да људи испитују прве, усмерите њихову пажњу на друге. Овај трик, уопште истражен за сваког мађионичара, је покретачка сила демократске политике.

Он верује да је проблем рата научни, а не емоционални: открити његове узроке, изоловати вирус и развити антиотров уместо разлагања и вилице. Као што је тренутно и

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Чини се да ће у будућности ништа осим универзално високог животног стандарда елиминисати ратове који настају због пренасељености, фашиста сматра да ће оружане снаге бити потребне и да ће се, сходно томе, ефикасне показати кориснијим и економичнијим од застарелих. Иако је људско мишљење под утицајем традиције, а мужевне традиције су од највеће вредности у рату, оружје очигледно не може бити. Стога, фашиста не меша осећања са топовским ђулетима.

Иако је уједињена Европа велики идеал и онај који фашиста поздравља и верује да је могућ под фашистичком контролом, јер ће се све владе тада међусобно односити кроз организован систем, најважнија чињеница данас је да је једина права лига народа на свету Британско царство. Овде је, дакле, наша права почетна тачка на путу ка стваралачком миру. Почетна тачка која отприлике покрива четвртину планете и обухвата четвртину њених становника. Мир је у нашим рукама када смо га само схватили на реалан начин. Да ли ћемо ми, као нација, након векова труда, сада испасти из линије марша и постати руља заосталих? Фашиста одговара „Не“; отуда је његова парола „Напред“.

Напред у фашизму, Освалд Мозли

Ф Пропаганда ASCIST-а је успостављена као саставни део нашег националног живота. Две године рада и жртвовања донеле су као награду препознавање овог покрета од стране народа као патриотске, револуционарне и суштински британске силе.

Британски радник је коначно био у могућности да поистовети своју природну љубав према земљи са својом праведну и неопходну жељу за фундаменталним побољшањем својих услова.

Империјалиста који раније није размишљао о економији и оскудици која је угњетавала милионе његовог народа, сада је схватио да за незапосленост и сиромаштво нема ни оправдања ни олакшања у овом модерном научном домену.

Трећа година постојања нашег Покрета донела је невиђене победе у пропаганди; али његово највеће достигнуће је стварање научне и потпуно поуздане организације без које ниједна пропаганда не може произвести резултате трајне вредности.

Органска структура Покрета у целини сада обухвата скоро 500 окружних формација које су у процесу организовања према парламентарним областима, а све су повезане и уједињене организацијом која почива на активностима црнокошуљаша. Изградња ове потпуно поуздане машине је заиста још значајнија јер није апсорбовала толико енергије Покрета да је нарушила пропаганду. Напротив, она је изузетно допринела успеху две највеће пропагандне операције у модерној британској историји. Сада чувена кампања „Пази на Британију“ појачала је противљење народа бесмисленом рату у мери која се све више цени из дана у дан, како се политичари повлаче од фантастичног и помпезног става који су усвојили када су, несвесни наше пропагандне моћи, први пут размишљали о употреби војне и поморске силе у спору који не може...

рину нас.

Друга велика операција ће се памтити по моту „Следећи пут фашизам“. Током недавне предизборне кампање, наш Покрет је одржао онолико састанака колико је било која од старих странка могла да организује. Наши састанци су углавном били пуни, њихови су често били готово празни. Наши састанци су, готово без изузетка, били мирни и уредни; њихови су веома често били обележени сценама хулиганства и насиља које не само да нису дозвољено ни на једном фашистичком састанку. У ствари, ми смо одржали слој оду говора; они су покушали да је ускрате и сами су је изгубили.

На нашим састанцима је велики број регрута био регистрован усред изборне орање. Веровали смо да ће нас саслушати са интересовањем; да нас неће ућуткати оријентални подљуди које смо познавали; већ да ће се масе људи придружити нашим редовима управо у време када смо одлучили да номинујемо кандидате, то је највећи почасти који се може одати мудрости уздржавања од изборне орање све док не удемо могли да нападнемо непријатеља високотехничком машинеријом која је неопходна, целом дужином његовог измученог и подељеног фронта.

Дакле, како се 1935. година ближи крају, можемо размишљати о подједнаком успеху у пропаганди и у организацији. Ако никада не можемо постићи срећни док не завршимо свој задатак, сви можемо бити поносни на сваки сат рада који смо урадили, на сваку малу жртву коју смо поднели за циљ, а то је *****е-књига конвертор ДЕМО Вотермаркс*****

спасите наш народ о једињавањем свега што је племенито у национализму са свим што је корисно у социјализму.

Гледајући уназад, мора се признати да је наш отпор јеврејском нападу био тријумфалан колико се показао неопходним. Пошто Јевреји нису хтели да дозволе да британски покрет ради, мисли и осећа само за Британију, зато што и нас гурнули у катастрофалан сукоб са великим народом чији је вођа спасао Европу од комунизма, нашли су се гурнути у стално опадајућу дефанзиву, јер су у Британији изазвали антисемитско осећање за које су сами криви. Можемо поносно да се сетимо да, да наш покрет није имао храбрости да се супротстави претњи јеврејских међународних финансија и јеврејског ољшевизма, не само да не би оправдао поверење народа: изнегао и кључни тест, из чије је ватре изашао као нешто од каљеног челика.

Радујемо се оваквим искушењима, јер само она могу осигурати да ће наше чланство бити непоколебљиво, истинито и спремно на жртву у врхунском испољавању тог високог људског квалитета који је изазвала фашистичка опрота, „моћи да се истраје“.

У години која долази, сви напори морају бити удвостручени и сваки рекорд успеха мора бити ојачан. Сада смо се обавезали да се боримо на следећим изборима; и овај ангажман ће бити испуњен огромним радом на формирању изборних организација у неколико стотина изборних јединица, супериорнијих од оних старих партија. Задатак је тежак; али наше активно чланство знатно премашује број чланова било које старе партије.

Тронедељна турнеја, завршена непосредно пре Божића, открила је и особине и дух које ниједна друга снага у Британији не може да опонаша. Официри из сваког округа окупљали су се на регионалним конференцијама сваке вечери и многим поподневима. Били су достојни представници карактеристичне британске мушкости коју предводе у својим локалитетима. Жене официрке такође су представљале све већу снагу нашег Покрета истинске британске женствености. Локални пролеми организације и политике испитивани су са пажљивом пажњом посвећеном детаљима, што је немогуће на кратким, нејасним и досадним годишњим конференцијама старих партија. Национални планови за наредну годину су потпуно и отворено разматрани и широм земље су прихваћени са охрабрујућом универзалношћу ентузијазма. Пре свега, тај лични контакт и однос су одржани чак и у садашњем великом расту Покрета који је тако живо карактерисао ране дане фашистичког братства.

Нова година фашистичке снаге је пред нама. Покрет који је био довољно смео да се смеје и презири концентрисану снагу јеврејских међународних финансија и пропагандних ресурса којима располаже; Покрет који је успешно пркосио „стеченој моћи, црвеном фронту и масовним редовима реакције“, више не може бити задовољан дефанзивом. Након што смо превазишли моћне препреке које су нам постављене на путу, сада морамо да радимо на сопственој поједи. Овим и ризина овог освајања морају зависити од неуморних и сврсисходних напора сваког члана.

Снага кроз радост, др Роберт Леј

Т Организација Националсоцијалистичка Снага кроз радост основана је по налогу нашег Вође, Адолфа Хитлера. Једног дана ме је позвао и рекао: „Желим да немачки радник има довољно рекреације и одмора, како и живци нације или здрави; јер је немогуће постићи ило шта, чак ни државничком вештином највећег генија, ако су живци нације уништени.“ Постала је моја дужност да извршим ову Вођину нареду, и у новом ју 1933. године, Снага кроз радост је настала. Многи, чак и међу мојим најлижним сарадницима, нису разумели шта циљам, нити каква је била Вођина намера. Многи су мислили да је то средство за ацање прашине у очи радника и одвраћање његове легитимне жеље за социјалном правдом. Други су у томе поново видели ново поље деловања за стварање нових канцеларија. Само је мало њих у то време препознало огроман подухват који данас пулсира кроз целу Немачку и већ се протеже у свет далеко изван граница наше земље. Чини се као чудо када човек размисли о томе како је идеја којој се многи смеју, коју други презиру, коју противници вређају и прекривају злостављањем, а чак и наши најлижи пријатељи је гледају само са стрепњом и сумњом, за кратко време од нешто више од две године освојила срца људи и коју су сами људи спровели у пракси.

Као опис ојекта који имамо на уму, назив је апсолутно тачан: Националсоцијалистичка заједница Снага кроз радост. Мора се пажљиво размотрити значај сваке појединачне речи: Националсоцијалистичка заједница. Заједница је њен темељ, и овде је још једном јасан израз чињенице да је само заједница способна и компетентна да буде извор радости. У овоме, још једном ми националсоцијалисти јасно видимо да су култура и уметност повезане са заједницом нације и расе и да не могу имати изоловано постојање у вакууму. Снага кроз радост Саветовано ми је да то назовем „После посла“. Али никада нисам био за имитацију, више сам волео да увек видим да ли је могуће нешто створити сам.

„Дополаворо“ младе Италије свакако може показати велике резултате; то је несумњиво велико достигнуће. Али се не поклапа тачно са циљем који имамо на уму. То је неутралан израз који не преноси нашу жељу нити оно што је Вођа наредио. Вођа је рекао: „Желим да имам јаку нацију: појрините се да темпо рада, који су рационализација и читав ток догађаја у сваком случају учинили есмисленим, буде уравнотежен рекреацијом и одморима које ови људи доијају; и појрините се да живци људи не буду уништени.“ Заповест Вође била је да нацији да снагу, а истовремено је показао како се та снага може стећи: рекреацијом, празницима, кроз радост.

„Снага кроз радост“ је можда најкраћи и најсажетији израз целокупног циља националсоцијализма. То је отелотворење животног погледа који је националсоцијализам дао Немачкој; то изражава тај позитиван став према животу који пулсира у нама и који замењује порицање живота које је доминирало нашом нацијом у прошлом веку. Јер оно што смо видели у прошлости у сваком аспекту живота, оно што је карактерисало све наше нестале странке, било је порицање живота!

Ми, националсоцијалисти, не желимо да размишљамо о животу као о путовању кроз земаљску долину суза, као о сталној припреми за бољи свет. Желимо да учинимо живот – а посебно животе наших најсиромашнијих немачких сународника – што лепшим и светлијим. Верујемо да је овај наш живот достојан да се живи; и верујемо да наш Господ Бог није створио многострукост нашег живота да би га поново препустио вечном уништењу и пропасти. Сви који верују да својим животом и делима имају свету мисију коју треба да испуне на овом свету, сви који су испуњени овом вером, у срцу су националсоцијалисти.

Зато нам је потребна снага за борбу. Наш живот није испуњен обавезама раја; за нас је главна ствар борба. Живот је борба, а борба је живот. Не познајемо крај где неки у вечној беспослености чекају на своје задовољство, а други су вечно проклет. У свој вечности познајемо само борбу као израз наше вере и нашег живота. И за ову борбу настојимо да нашем народу пружимо стални залих нове снаге.

Рад је заиста само још један израз борбе. Сваки наш сународник, био он радник или сељак, уметник, научник или војник, у сваком тренутку је усред ове борбе за опстанак свог народа и себе самог. А пошто ова борба троши живце, супстанцу, човеку су потребна средства за ову борбу, а самим тим и о напављање тих средстава и о напављање његове снаге. Сходно томе, одмор и празници су за нас унутрашња потреба.

Пре неког времена ме је један сјајан страни студент социјалне економије питао: „Какав је ваш став према питању одмора? Да ли ћете у Немачкој законом уредити износ одмора и истовремено законом регулисати стопу плаћања?“ Одговорио сам: Нећемо само толерисати опште увођење одмора, већ ћемо их учинити законски обавезним, јер је то један од наших захтева.“ „Али извините“, рекао је, „у свакој земљи послодавци се боре против својих запослених, а ви у Немачкој тврдите да ће чак и послодавци постепено почети да захтевају ове одморе?“ „Да, не може бити далеко време када најватренији заговорници одмора и рекреације неће бити радници, већ послодавци.“

Националсоцијализам је постојећа разума над неразумом и једино је разумно да се исцрпљен и истрошен човек поново изгради, како би могао много боље да обавља свој удући посао. То значи да одмори постају захтев здравог, разумног разума. Не захтевамо одморе из сажалења, већ као признање чињенице да ће они додатно повећати продуктивну моћ нашег народа. Послодавац нема предност у томе што има уморног и исцрпљеног човека који ради за њега; такав човек једноставно троши енергију, док машине настављају да раде, троше снагу, коштају новац и хајају се. Човек такође престаје да буде продуктиван, тако да послодавац има двоструки губитак: не само да плаћа плате за смањену продуктивност, већ плаћа и за енергију и снагу неискоришћене машине. С друге стране, ако је човек свеж, послодавац лако надокнађује разлику насталу одморима за које је платио. И послодавац ће видети да његов салдо неће постати дефицитни, већ ће, напротив, показати побољшање на кредитној страни; видеће да и он, као и радник, доживљава.

Заиста је карактеристично за националсоцијализам да не чини ништа у корист само једне стране. Ако смо урадили било шта што би помогло само раднику, а истовремено штетило послодавцу, то не би било корист за нацију у целини; нешто је добро за појединца ако је добро за немачки народ у целини, а добро је за немачки народ да људи имају рекреацију и одморе. Често нам је било искуство, а и данас јесте, да чујемо човека како каже: „Желео бих да имам осам слободних дана; дајте ми новац; али не желим да идем на рекреацију, остаћу код куће. Не, то је погрешно; то није било...“

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

аца новац; јер код куће човек не може да нађе разоноду. Сама идеја је да ће га с времена на време извући са тавана, где стално види само невољу и оскудицу, и послати на путовање морем, или у планине, или на Рајну, и научити да заборави на свакодневни рад на осам дана. Оно што марксисте проповедају није довољно: „Желимо празнике“; нешто се мора учинити са празницима – то је Снага кроз радост.

На крају прве године могао сам рећи да је Снага кроз радост освојила Немачку са великом брзином. Данас су наша достигнућа толико велика да и стране земље обраћају пажњу на њих. Сасвим језовито због то да ли су за или против Немачке, сви у иностранству са интересовањем прате нашу младу организацију, која је омогућила нешто што се до тада сматрало немогућим, сан сваког социјалисте на свету током многих година. Надамо се да ћемо навести свет да размишља о Новој Немачкој на начин другачији од онога у шта нас злонамерна штампа често жели натерати да поверујемо.

На пример, „Diario da Manhã“ даје као пример растуће наклоности светског мњења; у пројекту од 12. октобра 1935. године читамо следеће о поморском путовању „Снага кроз радост“: „То је револуција коју Немачка, са чврстом и дисциплинованом вољом свог народа груписаног око Адолфа Хитлера, спрема да спроведе. Какви ће бити њени ефекти и коначни резултати? Још је рано да смо их могли проценити; али једно је сигурно, а то је да немачки дух ради на стварању нових животних концепата и решавању најнерешенијих проблема нашег времена.“ Норвешки лист „Karmoy Posten“ од 27. септембра 1935. године објављује занимљиву дискусију о вредности путовања „Снага кроз радост“ између Норвежанина и господина Рајновица. Норвежанин пише, позивајући се на скице које нам дајете о томе колико су ужасна поморска путовања: „... живот на мору мора бити током таквог путовања, са мало простора и тесно у сваком погледу, желео бих да истакнем да сам лично учествовао у једном од њих и знам да је то бесмислица...”

Сигурно никада нисмо ни на мору „Снага кроз радост“. Не сме се... Било која демократска земља коју волиш од оца преко палу је сваки осећај – могла бити поносна... за правду... организација „Снага кроз радост“.

Могао бих бесконачно проширити списак сличних пријатељских изјава у штампи из иностранства; али једна ствар је јасна из процена свих оних који су се озбиљно заинтересовали за нашу организацију, а то је да се идеја „Снага кроз радост“ успоставља захваљујући својим достигнућима која нису оспоравана ни у другим земљама.

Стога смо или у праву што смо предузели путовања у друге земље. Наставићемо путем којим смо кренули и у марту ове године путоваћемо са нашом флотом „Снага кроз радост“ преко Атлантика до Лисабона и Мадеиरे. Штавише, од 1936. године па надаље сваког пролећа и јесени путоваћемо на Југ. Искуства која смо стекли током наших првих атлантских прелазака до Португала била су толико повољна да смо се одлучили за горе поменути развој ових путовања. Нико не може оље представљати нову Немачку од немачког радника који путује са Снагом кроз радост.

Осим овога, ове године ћемо спровести низ великих специјалних пројеката. Када се узме у обзир где је заправо путовало пет милиона туриста који су учествовали у програму „Снага кроз радост“ 1934. и 1935. године, открива се да је од тих пет милиона више од три милиона отишло у пограничне области наше земље. Тамо су изградили живи зид немачког социјализма. Становништво пограничних крајева посећивала су раба Немци из свих делова Немачке. И велико другарство, које је управо оно што разликује путовања програма „Снага кроз радост“ од приватних путовања, дало је овој раби на граници нову духовну подршку. *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Наставићемо овај методични рад и знатно га проширити. Да бисмо постигли овај циљ, покренули смо велику кампању и намеравамо да смањимо већ ниске цене програма „Снага кроз радост“ за додатних 30 процената. Када је ово предложено, многи стручњаци су одмахивали главом и веровали да се то никада не може постићи. Сада, након кратког периода припреме, могу рећи да ће ове године јефтиније цене бити доступне за 350.000 туриста, и то без потребе да они који одлазе еђују смештај одступе од одобрених тарифа.

То значи да за просечне удаљености немачки радник може отићи на целовековни одмор по цени од 12 до 15 или 16 марака, укључујући превоз, пун пансион и смештај, као и колективне активности сваке врсте. Ово ће нам омогућити да укључимо нове делове радника, који из свог економског стања до сада нису могли да учествују у путовању „Снага кроз радост“. Ове нове масе биће најбољи туристи, јер ће бити најсрећнији и најзадовољнији. Одвешћемо их у прелепе пограничне крајеве, којима је истовремено најпотребнија брига коју им националсоцијализам може пружити.

У свим активностима покрета „Снага кроз радост“ које се протежу ван граница наше домовине, свесни смо наше немачке бригае у иностранству. Желимо да их претворимо у живи мост који нас повезује са другим земљама, а наши туристи ће бити гласници пријатељства како би омогућили другим земљама да виде Немачку онакву каква заиста јесте. И тако ћемо у Немачку довести нашу бригау која живе у иностранству и њихову децу, која иначе никада не би могла да помисли на посету Немачкој. Користићемо нашу флоту покрета „Снага кроз радост“ током зиме и међусезоне и остварућемо ова путовања по веома повољним ценама. У свим овим подухватима не нудимо никакву конкуренцију нити којој индустријској институцији, јер ћемо појединце који ће учествовати у овим путовањима веома пажљиво изабирати. Ако човек има довољно новца да приушти одморан пут до Немачке, нека путује на Горе поменуте јефтине услуге за посету Немачкој пружамо само онима који нису у тако срећној позицији.

Да бих закључио своје напомене о путовањима и одморима, желео бих да се дотакнем једне мале заједнице која је присутна у неким круговима. Генерално, сви су одушевљени експедицијама „Снага кроз радост“, како наши домаћини тако и туристи. Сви су пуни хвале за институцију која заиста, како је доказано, на много начина врши веома лаготворан утицај. Постоји само једна критика која се повремено може чути: каже се да велики део туриста чине људи који не само да нас могли да оду на одмор. Али овај приговор је неоправдан. Моји сарадници су истражили састав великог броја возова. То је било лако могуће, јер се са сваким учесником одлазује посебан детаљан упитник. Резултат истраживања свих празничних возова из четири округа био је следећи: најмање тачно 50% путника или су радници запослени у индустрији. Остатак су чинили мали запослени, самостални занатлије, људи са приватним имовином, чланови слободних професија итд. Такође могу дати бројке о приходима туриста „Снага кроз радост“. Истрага истих возова показала је да је једна трећина свих туриста имала приходе мање од 100 марака месечно. Још једна трећина је зарађивала месечно између 100 и 150 марака. Приходи осталих су или већи, али су се у просеку кретали између 150 и 250 марака месечно. Само 6% је зарађивало више од 250 марака. У овој категорији налазимо углавном радне парове са својим породицама, који, из свих великих оптерећења која су на њима, имају право да учествују у путовањима „Снага кроз радост“.

Морамо доћи до тачке — и све до сада указује да ћемо је достићи —

када је путовање од Берлина до Ригена са превозом тамо и назад и осмодневним одмором поред мора доступно већ од 12 марака. Крајњи циљ је следећи: према садашњем нивоу становништва Немачке, морамо ићи у могућности да сваке године пошаљемо 14 милиона радника и радница на рекреативна путовања од 12 до 14 дана. Постојећи пројекти за превоз и смештај су потпуно неадекватни да се носе са овим пројектом. Данас су већ достигли границу могућег. Када смо ово прорекли пре две године, смејали су нам се.

Стога ћемо изградња почети са изградњом нових смештајних пројеката и нових родова. У наредне три године Немачки раднички фронт ће подићи зграде у вредности од 100 милиона марака. То ће укључивати морско купалиште на острву Риген, са 20.000 кревета и свим садржајима за рекреацију. Планови и модели за овај јединствени подухват су већ направљени. Дугујемо их великодушној команди нашег вође, Адолфа Хитлера. Штавише, изградићемо два рода за смештај по 1.500 особа, из заједничких спаваоница, све капацитете ће ићи за две или четири особе, свака капацитет ће ићи опремљена прозором, а цео род ће ићи опремљен палуком ненадмашног капацитета. Поред два рода, „Дер Дојче“ и „Сијера Кордоа“, које већ имамо, овог пролећа ћемо купити још четири рода сличне величине. Поред ових пројеката, број кревета у сеоским рекреативним кућама које Лауристички фронт већ поседује иће повећан на 30.000. Када за три године све буде завршено, моћи ћемо да одведемо смештај за 1,2 милиона људи у нашим сопственим рекреативним одмаралиштима. Наравно, захтеви приватног хотелијерства и угоститељства увек ће имати привилегован третман. Зато ћемо упорно радити на постизању коначног циља, све док последњи радни Немац не буде у могућности да у потпуности задовољи своје легитимно право на рекреацију и одмор.

Међу различитим деловима организација Националсоцијалистичке заједнице „Снага кроз радост“, спорт заузима посебно важно место. Ова служба има лепу, али ескрајно напорну одговорност да слојодно вече немачког радника проведено у веселој физичкој култури претвори у извор снаге, као и рекреације. Данас, након две године рада, можемо са задовољством утврдити да је резултат далеко надмашио наша очекивања. Више од три милиона људи је похађало 8.500 курсева у различитим категоријама спорта (пливање, гимнастика, лака атлетика, скијање итд.) које смо организовали. Медицински центри за спорт, материјале и специјални курсеви за оне који пате од физичких мана служе да одведе чак и последње наше сународнике. Наше једриличарске експедиције на отвореном мору су увек биле попуњене до последњег капацитета, а многи захтеви су морали ићи одбијени. И у том правцу ћемо проширити наш рад, а посебно ћемо одваљати путовања са већим радијусом деловања него прошле године. Током ове зиме, у тренутку писања овог текста, одржавају се курсеви скијања у најлепшим зимским спортским окруженима Немачке; 35.000 ће учествовати у овим курсевима. У вези са овим курсевима, доступно је 30.000 скијашких опрема „Снага кроз радост“, које се састоје од скија са каишевима, ципела и кундака по цени од 35 марака. Овај број може изгледати висока, али прошле године је 18.000 опреме продато у општој малопродаји. 42.000 туриста „Снага кроз радост“ са ентузијазмом је пратило Олимпијске игре у Гармиш-Партенкирхену, допремљени нашим возовима „Снага кроз радост“.

Заједно са овим Немачка ово је значило испуњење дуго сањаног и наизглед неостваривог сна; јер у данашњој Немачкој спорт више није ствар оспоравања рекорда од стране одабраних или економски срећнијих појединаца, већ је постао национални хоџи. Већ постоји мањак одговарајућих терена за вежбање, а прилив ка Снагама кроз радост

Спортски курсеви се стално одржавају. Трећа година ће, према досадашњем искуству, поново показати равнотежу која ће доказати да се у Немачкој не гаји само шампионски спорт, већ, посебно, популарни тренинг тела. Нећемо се смирити док чак и 50-годишњаци и 60-годишњаци не уду сматрали спорт или физички тренинг свакодневном потребом.

Новоформирано одељење „Снага кроз радост“, за школовање и народно оразовање, започело је свој практични рад тек недавно. Али за неколико месеци свог постојања већ је пружио драгоцену услугу немачкој нацији хиљадама информативних предавања, путем библиотеке које поседују стотине хиљада књига, као и оствљањем посета и оилазака свих врста.

До године када је Националсоцијалистичка партија дошла на власт, милиони немачких мушкараца и жена никада нису видели позориште изнутра. Не само да им се чинило сасвим природним да не иду у позориште, већ су, као резултат марксистичког утицаја којем су или изложени, имали такав комплекс инфериорности да им се чак чинило да одлазак није у складу са њиховим друштвеним положајем. И овде је дошло до фундаменталне промене. Културна домена нације више неће бити привилегија поседничких класа. Једна насумично изабрана група људи упечатљиво светло на веома значајан, са становишта културне политике, рад који је остварен само у „Великом Берлину“: од 1. децембра 1934. до 30. новембра 1935. године, „Снага кроз радост“ је довела више од милион и по радника Берлина у позориште. Колико година ова група људи упечатљива, знатно више ценимо њену праву вредност када се сетимо да она представља мушкарце и жене који никада, или практично никада, нису ишли у позориште. Ови људи, дакле, представљају додатну подршку позоришту. Разлози зашто никада раније нису посетили позориште или су углавном економске природе. Радник или запослени са месечним приходом од 100 до 200 марака једноставно није био у могућности да плати нормалне позоришне цене за себе и своју супругу.

Захваљујући нашим великодушним мерама, позориште и концертне дворане су освојиле покровитељство широких маса — маса које су ове институције познавале само по гласинама и гледале на њих са потпуном равнодушношћу. То је чињеница која се не сме игнорисати и која, наравно, има повољне последице по приватна позоришта која не посећује „Снага кроз радост“.

Истраживања која смо спровели почетком 1934. године у Сименсовој фабрици, у вези са посетама позориштима, потврдила су ова запажања. Једна или две особе то лако доказују: 87,6% испитаних мушкараца и 81,3% жена никада није гледало оперу; 63,8% испитаних мушкараца и 74,2% жена никада није посетило позориште. Пошто су ова питања постављана свима запосленима у Сименсовој фабрици, без обзира на особу или положај, од директора до помоћног радника, може се с правом тврдити да су се они чланови особља фабрике који су већ или сведоци позоришних или оперских продукција налазили међу економски лоше ситуираним групама запослених.

Недавна запажања у различитим фабрикама показују срећан резултат да су физички радници посебно добро заступљени у активностима које организује „Снага кроз радост“. Спроводи се рад на културном оразовању, чији ће се ефекти видети касније.

Само у Берлину, седам позоришта се јави искључиво или претежно представама „Снага кроз радост“; док се просечан број посетилаца широм Рајха креће између 60% и 70% од броја расположивих места, позоришне продукције „Снага кроз радост“ су срећом увек распродате много унапред. Покровитељство овог квалитета тешко да се икада може изједначити са

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Немачка приватна позоришта.

„Мајсторски концерти“, који су недавно представљени пре годину дана, и „Музички сати“, које посећујемо, такође уживају велику популарност. Наши велики концерти, којима диригују најпознатији немачки диригенти, углавном су распродати много пре почетка. Познати оркестри који су учествовали на концертима укључују, између осталих, Берлинску филхармонију, локални оркестар из берлинског региона (das Landesorchester Gau Berlin) и оркестар Немачке опере. Девета симфонија Бетовена је два пута изведена пред пуном салом.

У музејима је радник до тада видео дефинитивно уржоаску институцију, коју из принципа није посећивао. Пошто нам је било тешко да радника уведемо и у музеј, организовали смо хиљаде диригованих зајављавања. Али поред тога, у фабрику смо уносили уметност путем изложби и радова, које су се одржавале у великим размерама и са још већим успехом широм целог Рајха. Штавише, контакт са мануелним радницима Немачке пружа уметнику снажну инспирацију за уметничко стварање у складу са временом.

За неколико година, свака од већих фабрика ће имати аранжмане за сталну изложбу. Сваке године милиони Немаца ће моћи да поздраве радове немачких уметника. Оно што смо, дакле, постигли јесте да је немачки уметник отишао тамо где се радне масе нације сливају, то јест, у радно двориште и фабрику; и да је за свој труд и за уметничко лаго које доноси физичком раднику уметник много тога награђен стимулацијом коју његово уметничко стварање долази од контакта са физичким радником и машинским просторијама.

Укупно је наших 66.000 догађаја „Снага кроз радост“ присуствовало 25 милиона људи. Са нашим филмским комисијима посетили смо усамљена села и чудне кутке Немачке скривене у шумама и нео рађиваној земљи, како смо нашој раћи тамо, бар једном на неки начин, пружили живу промену и опуштање од терета и умора дана.

Али наше активности се протежу и даље. У хиљадама и хиљадама фабрика, током многих година, прљавштина се нагомилала у пукотинама и шупљинама, и нико никада није помислио да улепша радно место. Људи су се толико навикли на прљаве, загушљиве и загушљиве радне просторије да су оне прихваћене као нешто што се подразумева.

У томе, са свежом храброшћу и енергијом, умешало се одељење „Лепота на раду“. Свеж ветар је дунуо кроз све фабрике и изрисао прљавштину и прашину са прозора и из сваког кутка дворишта и фабрике. Преко 200 милиона марака потрошили су менаџери, врло често уз помоћ самих запослених у фабрикама, како би, на подстицај одељења „Лепота на раду“, учинили посао погодним за људску руку. Тамо где су се раније налазили стари отпад и смеће, данас су мале аште, зелене парцеле, уредни терени, спортски терени, светле, прозрачне радне просторије, азени за пливање, тоалети и купатила. Радна места која је задовољство видети створена су у последње две године. До сада је о рађено око 17.000 фабрика. Уз једно по ољања већег или мањег значаја, изграђено је следеће: 4.314 мензи и заједничких просторија за запослене у фабрикама; 1.580 украсних ашта; 276 спортских терена; и 93 азена за пливање.

Овај рад који данас остварује „Снага кроз радост“ у фабрикама аутоматски делује на дом немачког радника. Јер човек који је навикао на лепо и чисто место за рад осећаће се пријатно само у лепом и чистом дому.

Изградња радних група у фабрикама веома брзо напредује. Идеја је да се завари *****ebook converter DEMO Watermarks*****

чланови НСДАП-а и његових огранака унутар фашистичке државе, заједно са најбољим радницима између 18 и 25 година, у чврст, нераскидив блок, како и чак и у временима кризе, у заједници са вођама „ћелија“ и „локова“, одржали у животу идеју заједнице.

Штавише, ове радне групе треба да формирају нове организације у фашистичкој држави и да инспиришу функције као што су инспекције и заједничке вечери.

Што се тиче организације „Снага кроз радост“, могу се навести следећи подаци: Националсоцијалистичка заједница „Снага кроз радост“ подељена је на 32 региона, 771 округ и 15.051 локалну групу са једнаким бројем локалних чувара. Њима се додају и радни чувари, чији је посао унутар фашистичке државе, укупно 57.000. Свих ових 75.000 сарадника пружа своје услуге бесплатно „Снази кроз радост“.

Снага кроз радост запошљава само 2.547 службеника са платом.

Овај моћни подухват, који је у прве две године захтевао суверенитет од стране Немачког радничког фронта, надамо се да ће ове године бити независан. Ово је можда најзначајнија и најзанимљивија чињеница, посебно када се узме у обзир да је количина новца коју је Снага кроз радост мобилисала и ставила у оптицај већа од милион рајхмарака, док италијански Дополаворо није ни приближно достигао овај ниво, а америчка организација само однедавно времена и вечери захтева веома значајне суверенитете; док од свих марксистичких напора, који су постојали у старој Немачкој или у болшевичкој Русији или у индустријским земљама Запада - свуда потпуно пропали, националсоцијализам је на правом путу.

Немачка зимска помоћ

од Макса Хунгер

Т Зимски рад на помоћи, који је покренула Националсоцијалистичка партија и који је са великим духом прихватила цела нација, постао је призната институција Трећег рајха и његов слоган за милионе сиромашних, ослабљених и болесних мушкараца, жена и деце.

Иако држава кроз директну акцију чини све да се бори против незапослености и превазиђе тешкоће од безбедности посла у свеопштем ухватним размерама, још увек није имала довољно времена да пронађе посао за сваког радно способног мушкарца и жену спремну да ради, иако је постигла готово невероватно чудо суочена са светским трговинским тешкоћама смањењем броја незапослених у року од три године са 7 милиона на мање од 2 милиона. Али, као и свака породица, увек ће имати своје сиромашне у свом крилу.

Социјално законодавство и јавна помоћ су учинили, и чине, много да улаже желе, али ове институције не могу потпуно укинути желудац.

Зимски рад на помоћи је основан да би се помогло свима онима чија су средства за живот одмах испод граничне линије. Зимски рад на помоћи није ту да замени јавну помоћ, већ да је допуни.

Када је националсоцијализам преузео власт 30. јануара 1933. године, затекао је државу, како је рекао др. Геелс га је описао: „поље рушевина“, политички хаос, са празним лагајнама и сваким петим човеком који прима социјалну помоћ.

Била су потреба на храбра срца и гвоздена воља да се савлада готово безнадежна ситуација коју су претходне владе узалуд покушавале да поправе. Начин на који су ови гигантски проблеми решени већ је постао ствар историје, али ће се заувек памтити као невероватан пример смелог и конструктивног државничког умећа.

Језгро великог Националсоцијалистичког удружења за допоруит већ је формирано у пролеће 1932. године, али његова права акција није почела све док странка није дошла на власт. Прва званична функција удружења одржана је 6. маја 1933. године, када је, у присуству Фирера, главни комесар Хилгенфелдт, који је био постављен на чело организације, објавио Фирерову наредбу у којој се Удружење проглашава званичним телом унутар странке за Рајх, овлашћеним да се бави свим питањима која се односе на јавну допоруит и помоћ.

Удружење је први пут позвано на акцију на Фиреров рођендан 20. априла, када му је поверена дистрибуција пакета хране незапосленима, и 1. маја, када је извршило прво улично прикупљање средстава за празнични фонд за децу.

Исте године, током лета, Удружење је дошло извршна овлашћења за организацију Зимске помоћи коју је планирао Фирер, и одмах је почело са организационим припремама за тај велики задатак. 13. септембра Фирер је отворио кампању, изјављујући да нико у Немачкој не сме и требало да пати од глади или хладноће током зиме, а др Геелс је, у свом опроштају, рекао да и овај Зимски рад на помоћи требало спровести са...

најчистије и најпристојније методе које се могу замислити, и да у знак саосећања са сиромашнима цела нација треба да има прве недеље у месецу „гулаш од једног јела“ и да разлику у цени оличног ручка понуди за помоћ онима којима је потребна. Датум за почетак зимских радова на помоћи одређен је за 1. октобар, а 16. септембра главни комесар Хилгенфелдт је са особљем од 36 помоћника отишао у канцеларије које су му биле стављене на располагање у згради Рајхстага.

У говору одржаном 11. децембра 1935. године, Хилгенфелдт описује неке од тешкоћа са којима се морао суочити у организацији посла који му је поверен. Од самог почетка било је јасно да успех подухвата зависи од изградње ефикасних машина за прикупљање и дистрибуцију и од тога да цела нација активно учествује у њему. Стога је млаке и равнодушне требало пројудити до вишег осећаја грађанства, а себиичне до новог алтруизма; сваком Немцу је морало бити схваћено да се истинско другарство заснива на самопожртвовању и узајамној помоћи. Фирер је, отварајући Зимске радове на помоћи, изјавио: „Ова велика акција против глади и хладноће мора бити покренута под мотом: Међународна солидарност пролетаријата је сломљена од стране нас. На њено место ћемо подићи живо национално јединство немачког народа.“

Хилгенфелдт је од почетка препознао да организација, да би била ефикасна, мора бити еластична у својој примени на потребе и прилагодљива променљивим условима стварне потребе коју је требало да улажи.

„Нико не сме да пати од глади и хладноће!“ Ово је била наредба коју је Фирер наметнуо својим верним следбеницима.

Како је то требало урадити? Било је око 17 милиона људи о којима је требало разинути: скоро једна трећина целокупног становништва Немачке. Заиста, изузетан задатак! Међутим, главни комесар Хилгенфелдт је знао да се пре свега може ослонити на предану сарадњу око 30.000 локалних делова странке, али је такође знао да они не могу задовољавајуће функционисати уколико се унапред не утврде детаљни планови, који обухватају сваку непредвиђену ситуацију.

Из тог разлога је позвао у помоћ стручњаке из области финансија, индустрије и транспорта, као и из трговине кромпиром, угљем и угљем; такође је користио постојеће добротворне институције, од Црквених мисија, Немачког Црвеног крста, Корпуса за техничке ванредне ситуације, па све до мале групе ентузијастичних радника, названих „Адвентисти“. Била је то општа мобилизација свих снага обучених и искусних у раду на јавној помоћи и оних који су били спремни и вољни да помогну као почасни радници, без обзира на страначки и друштвени положај.

Свака локална грана странке широм земље прикупљала је и чувала имена свих особа којима је била потребна додатна помоћ. Како се посао повећавао, посељна секција Националсоцијалистичког удружења за допринос била је придружена свакој локалној грани, где су мушкарци и жене свих класа радили заједно са једном вољом за један заједнички циљ.

Приликом организовања помоћи, морале су се проучити и обележити посебне потребе различитих подручја. Пошто су животне навике биле различите у различитим окружимима, чак и у линији исхране, и пошто су се невољна подручја поклапала углавном са густо насељеним индустријским центрима, Удружење је морало да направи аранжмане како би испунило све ове посебне захтеве. Ове тешкоће најбоље илуструје конкретан случај: становништво покрајине Рајн-Вестфалија, на пример, навикло је да конзумира жуту сорту кромпира; исто је важило и за Есен и Хамбург; последично, све беле и црвене сорте кромпира морале су бити послате у друге делове Немачке где су биле тражене, посебно у Баден.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Сакупљање и дистрибуција кромпира представљали су изузетан терет за ресурсе организације због неједнаких локалних потреба становништва. На пример, Баварској, која је, што се тиче кромпира, самодовољна, готово да нису вршене никакве испоруке, док је за округ Есен била потреба додатна количина од 1,45 милиона центи, а за Саксонију 0,92 милиона центи. Међу осталим градовима и окрузима којима су биле потребе додатне залихе били су Берлин, Централна Немачка, индустријска подручја Рајн-Вестфалије, Баден и делови Виртембергa. Током кампање 1933/34. сакупљено је и дистрибуирано приликом 60.000 железничких вагона кромпира. Од ове количине, само Берлин је дневно примао 700-800 вагона. Месечна порција кромпира која је дистрибуирана износила је око 30 фунти по глави становништва. Али, пошто је само око једна трећина становништва примала додатну помоћ, порција по глави стварно потпомогнутих износила је око 100 фунти месечно. Слични услови су преовладавали у погледу потреба и дистрибуције горива.

У неким окрузима се углавном сагорева дрво, у другим треса, угаљ или лигнитни брикети. Наравно, пећи и шпорети су посебно прилагођени гориву које се користи. Стога се морало водити рачуна да свако место буде снабдевано потрепним горивом у довољним количинама. Количина горива дозвољена за свако домаћинство израчуната је тако да буде довољна за грејање једне собе током целе зиме. Породицама са 3 или 4 деце додељено је довољно угља за грејање 2 собе током целе зиме.

За транспорт свих потрепних горива 1933/34. године било је потребно око 140.000 железничких вагона, што је количина угља представљала око 16% укупне количине горива коришћеног у Немачкој. Количина угља која се током зиме испоручује једној породици са двоје деце представља приликом 9 центи тона, док је свако домаћинство у рударским окрузима, где се угаљ екстравагантније сагорева, добијало приликом 22 центи тона током истог периода.

Дистрибуцију угља врше локални трговци угљем. Лица која имају право на помоћ добијају налоге за испоруку по 1 цента по комаду. Налози се предају трговцу угљем који затим испоручује угаљ уз плаћање мале накнаде за пренос. Примаоци који нису у могућности да плате, добијају угаљ испоручен бесплатно.

Можда ће се ове стећи утисак о ојму залиха угља ако се објасни да и рударима сарског басена била потреба на 3 месеца рада да и добијем или количину угља потребну за зимске радове на помоћи.

Зимска помоћ укључује и снабдевање одећом и одећом. Дужине материјала које се користе за одећу и чинила укупну дужину од чак 5.000 миља.

Поред кромпира, деле се и други прехранбени производи: пиринач, јашно, какао, млеко, масти, месо, риба и друге намирнице. Такође се обезбеђују бесплатни ороци, а за Божић Божићне јелке за младе. 1933/34. године, само у Берлину је подељено 300.000 Божићних јелки.

За прикупљање поклона неопходних за куповину свих ових огромних залиха, усвојени су различити начини: уличне сакупљања у којима чак и највиши државни функционери учествују као сакупљачи, допринорне приредбе, друштвене функције, уличне лутрије, месечна сакупљања „једног јела чорбе“, поклони пакета хране од фунти, јавне претплате, посебни порези на приход, приватне сакупљања, улична продаја значки итд., итд.

Темељност организације најбоље се илуструје методом у којој се „једно јело-колекције „гулаша“ се проводе у Берлину.

*****демо верзија водених жигова конвертора е-књига*****

Град Берлин се састоји од око 125.000 кућа; за сваку кућу се саставља списак становника, и у свакој кући се позива свака породица или независни подстанар и прикупља новац. Прилог, према могућностима приложника, он уноси у списак, који се у року од неколико сати враћа локалној филијали заједно са прикупљеним износом. Само у Берлину је у просеку 140.000 дојављених помагача ангажованих у зимским радовима на помоћи.

Такође треба поменути да је израда значки и поклона, који се продају на улицама у посебним приликама, окупљала посао и хранила многим незапосленима у угроженим индустријским подручјима. На пример, зими 1933/34. године, наручене су поруџбине у износу од 4 милиона марака код произвођача у Баварској шуми, Тирингији и Саксонији, а није задовољена ни Источна Пруска са својом индустријом ћилиндара. За 1934/35. годину вредност ових поруџбина је повећана на 5 милиона марака.

Олакшица се додељује свим особама које имају право на њу, без обзира на расу или националност.

На пример, 1933/34. године, помоћ је пружена 69.336 странаца, од којих је 29.108 било Јевреја. Само у Берлину, Зимски рад на помоћи је зарадио 13.818 Јевреја и 8.054 странаца. Укупни износи новца и новчане вредности прикупљени за Зимски рад на помоћи били су:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Број помоћника је био следећи:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Посебно треба поменути ненадмашну помоћ коју су пољопривредници пружили Зимским радовима на помоћи. Неколико примера ће то илустровати: на пример, 1933/34. године, Померанија је испоручила 841.477 цента кромпира.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Свуглавно за зимске радове на помоћи превозиле су Државне железнице бесплатно.
У кампањи 1933/34. допринос Државних железница у овој вези износио је 14.672.957 метара, док је укупна тежина транспорта износила 59.025.995 центински тона.

Број почасних помагача ангажованих у Зимским радовима на помоћи достигао је у просеку 1½ милиона сваке године, док је у администрацији ове организације био запослен следећи број службеника, писара итд.:

in 1933/34	4,116
------------	-------

in 1934/35	5,398
------------	-------

in 1935/36	about the same number
------------	-----------------------

Укупни трошкови администрације су нешто мање од 1% укупних прихода.

Фирер и рајхсканцлер Адолф Хитлер, примајући 27. маја прошлог века главног комесара Хилгенфелта у друштву његових главних радника, изразио је своје високо признање за рад који је организација обавила, и када је закључио рекавши да је „Зимски рад на помоћи јединствен историјски подвиг друштвеног рада“, само је изразио осећања сваког правог Немца у вези са овим великим националним напором узајамне допре воље и личне жртве.